

S-F

ISAAC ASIMOV

TYRANN

ASİ GEZEGEN TYRANN
Isaac Asimov

Birinci Bölüm

ODA, alçak bir sesle kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak duyulabilen, kesintili bir sesti bu. Başka hiçbir sese benzemiyordu ve bu fısıltının bir tek anlamı vardı: Ölüm tehlikesi.

Ama Biron Farrill'i huzursuz ve ağır uykusundan uyandıran bu ses olmadı. Yanı başındaki sehpadan gelen ses sinyaline karşı yatakta bir o yana, bir bu yana dönerek mücadele veriyordu Biron Farrill şimdi.

Sonunda gözlerini açmadan elini uzatıp düğmeye bastı ve:

- Alo, diye homurdandı.

Aynı anda kısık, fakat kuvvetli bir ses odayı doldurdu, ama Biron kendinde sesi alçaltacak cesareti bulamadı. Bir ses:

- Biron Farrill'le görüşebilir miyim? diyordu. Farrill, mayışık bir sesle:

- Benim, dedi. Sen kimsin? Ses yeniden duyuldu:

- Biron Farril'le görüşebilir miyim?

Farril, simsiyah bir karanlığa açtı gözlerini. Aynı anda iki kötü şeyi birden hissetti: Dili kupkuruydu ve odada tarifi imkânsız bir koku vardı.

- Benim, dedi tekrar. Konuşan kim? Ama karşıdaki ses bu cevabı duymamış gibiydi sanki. Daha yüksek bir sesle tekrar etti:

- Farrill'i verin bana! Biron Farrill ile konuşmak istiyorum,

Biron dirseklerine dayanarak doğruldu, vizifon'a doğru döndü "resim" düğmesine bastı. Aynı anda minik bir ekran aydınlanıverdi. Farrill bir defa daha tekrar etti:

- Benim.

Ekranda Sander Jonti'nin hafifçe asimetrik hatlarını tanımıştı. Homurdandı:

- Yarın ara beni Jonti! Yarın!

Tam konuşmaya son vereceği sırada Jonti'nin sesi yeniden duyuldu:

- Alo... Alo... Kimse yok mu orada? Ben üniversitede 526 numaralı odadayım. Alo!...

O sırada vizifonun çalıştığını gösteren ışığın yanmamış olduğunu farketti. Bir küfür savurarak vizifonu tekrar açtı, ama ışık yine yanmadı. Cihaz bozulmuştu herhalde. Sonunda uğraşmaktan vazgeçti ve ekran, dikdörtgen bir boşluğa dönüştü.

Biron tekrar örtünün içine gömüldü. Çok öfkelenmişti. Her şeyden önce hiç kimsenin onu gecenin yarısında uyandırmaya hakkı yoktu. Duvar saatinin ışıklı ekranına baktı: Ucu çeyrek geçiyordu. Üniversitede ışıkların yanmasına daha dört saat vardı.

Üstelik böyle zifirî karanlıkta uyanmaktan da nefret ederdi. Dört yıldan beri dünyada yaşıyordu ve hâlâ kalın betonarmeden yapılan, penceresiz, alçak yapılıevlere alışamamıştı. Bin yıllık bu gelenek, insanların atom bombasından korunmak için kuvvet alanları kullanmayı keşfetmesinden önce başlamış ve o zamandan beri süregelmişti.

Ama bütün bunların üzerinden yüzyıllar geçmişti. O devirde bir atom savaşı dünyayı mahvetmiş; toprakların büyük bir bölümü sonsuza kadar radyoaktif olmuş ve kullanılmaz hale gelmişti. Artık kaybedecek bir şeyi yoktu dünyanın. Ama mimarî hâlâ eski korkuları yansıtıyordu.

Biron yeniden doğruldu. Çok tuhaf! Nefesini tutarak dinledi... Dikkatini çeken odanın içindeki tehdit edici mırıltı değildi. Başka bir anormallik, daha, tehlikeli başka bir anormallik vardı.

Alışageldiği hafif hava akımını hissetmiyordu artık. Bunu fark eder etmez, odadaki havanın ağırlaştığını, sıkıcı bir hale geldiğini hissetti. Havalandırma sistemi bozulmuştu ve durumu haber vermek için vizifonu da kullanamıyordu!

Kendini toparlayınca bir defa daha denedi. Dikdörtgen ekrandan ölü bir ışık yayıldı içeriye. Cihaz alıcı görevini yapıyor, ama verici görevini yapmıyordu. Zaten yapacak bir şey yoktu. Sabah olmadan hiç kimse tamir etmek için buraya gelmezdi.

Esneyerek gözleri ovuşturdu sonra el yordamıyla terliklerini aradı. Hava akımı kesilmişti ha? İçerideki garip kokunun sebebi de bu olmalıydı. Arka arkaya birkaç defa kokladı: Nafile, kokunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Bir bardak su almak için banyo dairesine giderek ışığı yakmak istedi. Aslında bir bardak su için ışığı yakmaya lüzum da yoktu ama, otomatik bir hareketle yapmıştı bu işi. O zaman ışığın yanmadığım fark etti. Hırslandı, hırslı hırslı düğmeye bastı ama hiçbir sonuç alamadı. Suyu içince biraz rahatladı. Odaya geri döndü. Esnemesini bastırarak odanın ışığını yakmak istedi. Hayır, orası da yanmıyordu.

Biron yatağa oturdu iri ellerini bacaklarına dayayarak düşünmeye başladı: Evet, hiçbir kimsenin bir üniversite otelinde dört yıldızlı turistik bir oteldeymiş gibi hizmet beklemesine imkân yoktu. Ama yine de bazı şeylerin yapılmasını istemekte hakkı vardı! Aslında bu durumun onun için pek önemi yoktu. Şu anda yaptığı iş sınav sonuçlarını beklemekten ibaretti ve başarılı olduğuna da yüzde yüz inanıyordu. Uç gün sonra bir daha dönmemek üzere odasını terk edecek, üniversiteden ve dünyadan ayrılacaktı. Evet dünyadan ayrılacaktı!

Ancak, arızayı bildirmesinde de bir yarar vardı, Pekâlâ koridora telefon edebilirdi, belki ışığın yanmasını, hiç değilse havalandırma düzeninin çalışmasını sağlayabilirlerdi. Yoksa burada boğulmak işten bile değildi. Daha doğrusu kendisi psikosomatik bir boğulma hissine kapılıyordu. Şunun şurasında iki gecesi kalmıştı sadece!

Vizifonun ölü ışığında, ayağına bir şort, sırtına bir fanila geçirdi. Bu kadar giyim yeterdi. Ayağında terliklerle çıkmasında bir sakınca yoktu. Gerçi beton çok kalın olduğundan çivili çoraplarını da giyebilirdi ama şimdilik buna gerek görmüyordu.

El yordamıyla kapıyı bulup kolu çevirdi. Bir "tıkırt" sesi duyuldu ama, kapı açılmadı. Birkaç defa denediyse de değişen bir şey olmadı.

Gülünç bir şeydi bu. Acaba genel bir cereyan kesilmesi mi vardı? Ama mümkün değildi bu. Duvar saatinin ışıklı ekranı yanıyor, vizifondan da ışık çıkıyordu.

Acaba başka öğrencilerin soğuk bir şakası mıydı? Öyleyse Allah razı olsun onlardan doğrusu! Gerçi çocukça falandı ama, bazen bu gibi şeyler olmuyor değildi. Hattâ birkaç defa kendisi de bu tip soğuk şakalara katılmıştı. Arkadaşlardan birinin gündüz odasına girmiş olması pekâlâ mümkündü. Ama o da olamazdı; çünkü yatmaya geldiği zaman hem havalandırma çalışıyordu hem de cereyan kesik değildi.

Olabilir. Gece de girmiş olabilirlerdi içeri. Aslında bina modası çoktan geçmiş bir yapıydı. Elektrik akımını küçük bir gayretle kesivermek de pekâlâ mümkündü. Kapıyı açılmaz hale getirmek de aynı derecede kolaydı. Şüphesiz çocuklar, Biron'un, sabahleyin dışarı çıkmak için kapıyı açmaya çalışırken ne hale düşeceğini düşünerek için için alay ediyorlardı onunla! Onu ancak öğleye doğru kahkahadan kırılarak dışarı çıkarırlardı. Biron:

- Ha, ha, ha, ha! diye bir kahkaha attı ama, aynı anda bunda hiç de komik bir taraf olmadığının

farkına vardı.

Şu anda yapacak bir şeyi yoktu; ama yine de içinde bulunduğu durumdan kurtulmaya çalışacaktı. Bir şeyler yapmalıydı.

Yatağına doğru yürürken, ayağı, madenî bir gürültüyle yuvarlanan küçük bir şeye çarptı. Çömeldi, el yordamıyla cismi aramaya başladı. Bulunca, ne olduğunu anlamak için vizifonun ölü ışığına yaklaştırdı. (Aslında burada büyük bir hataya düşmüşlerdi. Sadece konuşmayı kesmekle kalmadan her türlü bağlantıyı kesmeliydiler).

Eline aldığı cisim küçük, metalik bir silindirdi. Silindirin dışbükey olan üst tarafında küçük bir delik vardı. Tuhaf bir koku çıkıyordu delikten. Biraz önce odadaki acayip kokunun nereden geldiğini artık anlaşılıyordu. Hipnit idi bu. Öyle ya, çocukların odadaki işlerini bitirmeden önce uyanmaması lâzımdı.

Biron şimdi olup bitenleri daha iyi anlıyordu. Kapıyı zorlayıp açarak içeri girmişlerdi. Aslında zor bir iş değil bu, tek tehlikesi kendisini uyandırmalarıydı. Ayrıca gündüzden ufak bir gayretle kapının iyice kapanmasını da önlemiş olabilirlerdi. Zaten birazcık aralasalar bile ipnit tüpünü kolayca içeriye fırlatabilir ve kapıyı çekebilirlerdi. Uyutucu madde, istenen dozu buluncaya kadar ağır ağır silindir mahfazasından dışarı sızmış, arkadaşlarının uyuduğunu anlayan çocuklar da, hipnite karşı maske takarak korkmadan içeri girmişlerdi. Uzay aşkına! Zaten bu iş hiç de zor değildi. Islak bir mendil, insanın bu gazın etkisinden on beş dakika koruyabilirdi.

Bu durum aynı zamanda havalandırmanın niçin kesilmiş olduğunu da aydınlatıyordu. Eğer havalandırma kesilmese, hipnitin etkisi azalacak ve belki de onu uyutamayacaktı. Bundan sonra vizifonu susturmaya kalıyordu iş. Böylece yardım istemesi de mümkün olamayacaktı. Tabii dışarı çıkmasını önlemek için kapının kilidini bozmaları da şarttı. Elektrik düzenini bozmak da onu korkutmak içindi elbet. Aferin çocuklara! Doğrusu yaman bir oyun oynamışlardı.

Biron hırsla içini çekti. Elbette ki çok kızmıştı bu işe. Ama belli etmeyecekti bunu. Arkadaşlarının kendisini şakadan anlamayan biri olarak tanımalarını istemiyordu. Şu anda içinden gelen tek şey zorlayıp kapıyı açmak, bu gülünç olaya son vermekti. Bunu düşünürken bütün kuvvetinin kaslarında toplandığını hissediyor, ama kapıyı zorlamanın hiçbir yararı olmayacağını da biliyordu. Çünkü kapı bir atom bombasının rüzgârının yapacağı basınca karşı koyacak şekilde yapılmıştı. Hep bu lanet gelenek!

Ama bunu onların yanına bırakamazdı. Mutlaka bir yolunu bulup arkadaşlarının tasarladığı şeyin sonuna kadar gerçekleşmesini önlemeliydi. Ama her şeyden önce ışığa ihtiyacı vardı. Vizifonun ışığından daha kuvvetli bir ışığa. Mesele değildi bu: Dolapta bir elektrik feneri olacaktı.

Dolabın kapağına uzanırken, ona da bir oyun oynamış olabileceklerini düşündü ama, hayır, kapak, kolayca açıldı. Doğrusu açılmasa pek şaşmazdı. Herhalde fazla vakitleri olmadığı için dolapla uğraşmamışlardı.

Elinde cep feneriyle dolaptan uzaklaştığı sırada bütün bu teorileri bir anda yerini korkunç bir endişeye bıraktı. Vücudu kaskatı kesildi ve iyice duyabilmek için nefesini tuttu.

Uyandığından beri ilk defa ilk defa odadaki mırıltıyı fark etmişti. Hiç kesintisiz bir konuşmaya benzeyen bir sesti bu. Ve aynı anda mahiyetini anladı.

Aldanmasına imkân yoktu. Bu "dünyanın ölüm şarkısı" idi. Bin yıl önce icat edilmiş bir müzikti bu.

Aslında ses, bir radyasyon sayacının çıkardığı kendine özgü gürültüden ibaretti. Sayaç içinden geçen yüklü zerrecikleri ve katı radyasyonları sayarken bu sesi çıkarıyordu. Ses, sayısız elektronik

impulslarından ibaretti. Ve bu impulsların çıkardığı mırıltının tek anlamı vardı: Ölüm!

Biron ayaklarının ucuna basarak yavaşça geriledi, iki adım kadar uzaklaşınca el fenerini yakarak dolabın içini aydınlattı. Radyasyon sayacı yerindeydi. Ama bu ne ifade ederdi ki?..

Genç adam, bu sayacı üniversitedeki ilk yıllarında oraya yerleştirmişti. Zaten yeni gelenlerin hemen hepsi bir sayaç alarak bir köşeye yerleştiriyordu. Ne olursa olsun bir radyasyon tehlikesi onları korkutuyor ve buna karşı bir önlem almak zorunda hissediyorlardı kendilerini. Ancak aradan bir yıl geçince sayaçlarını satmayı âdet haline getirmişlerdi. Ama Biron sayacını satmamıştı ve şimdi bu bakımdan gerçekten kendi kendini tebrik etmeliydi.

Yatmadan önce kol saatini bıraktığı masaya doğru yöneldi... Saat koyduğu yerde duruyordu. Heyecandan eli titreyerek el fenerinin ışığını yumuşak plastikten yapılma saate tuttu. Saat, son derece ince ve süt beyazıydı. Evet beyazdı. Çeşitli açılardan inceledi. Şüphe yoktu artık: Saat beyazlığını koruyordu.

Kol saati de dünyaya ilk geldiği zamanlardan kalma bir şeydi. Tehlikeli bir radyasyon olduğu zaman saatin rengi maviye dönüyordu. Yeryüzünde mavi, ölüm rengiydi. Ve ölümün ne zaman geleceği belli olmazdı; bir gezinti sırasında yanlışlıkla radyoaktif bir bölgeye girmek mümkündü. Şüphesiz hükümet bu bölgelerin çok büyük bölümünü işaretlemiş, buraların sınırlarım belirlemişti. Genellikle şehrin birkaç kilometre ötesinde başlayan bu bölgelere zaten kimse girmiyordu. Kol saati ise ilâve bir güvenlik önlemiydi.

Eğer saat hafiften maviye dönerse o zaman hemen bir hastahaneye koşup tedaviye başlamak gerekiyordu. Bunun başka hiçbir yolu yoktu. Saat insan vücudunun tepki göstereceği şeylere, aynı şekilde tepki gösterecek bir maddeden yapılmıştı. Renklenmenin şiddeti özel fotoelektrik cihazlarla ölçülerek durumun ciddiyet derecesi de ânında anlaşılıyordu.

Parlak bir mavi, her şeyin bittiğini gösteren bir işaretti. Renk, tıpkı vücudun uğrayacağı zarar gibi, bir daha geri dönmemecesine yerleşiyordu. Artık o zaman hiçbir tedavi kâr etmiyordu: Ölüm muhakkak demekti. Bu gibi durumlarda can çekişme bir gün ile bir hafta arasında değişiyordu. Artık yapacak hiçbir şey yok demekti, tabii cenaze töreni hazırlıklarından başka...

Kol saati mavi olmadığı için, Biron'un kapıldığı panik biraz hafifledi.

Demek ki radyoaktivite çok zayıftı. Peki acaba bu da şakanın bir parçası mıydı? Biron biraz düşündükten sonra bunun bir şaka olamayacağına karar verdi. Arkadaşları arasında böyle bir işe girişecek hiç kimse yoktu. Zaten dünyada bu gibi şeylerle uğraşmanın cezası çok ağırdı. Bu gezegende hiç kimse radyoaktiviteyi şakaya alamıyordu. Bu bakımdan hiç kimsenin böyle bir şakayı göze alabileceği düşünülemezdi.

Biron olayı aydınlatmaya çalıştı. Peki böyle bir işe niçin girişilebilirdi? Öldürmek için şüphesiz. Ama niçin? Niçin? Yirmi üç yıllık hayatında tek düşmanı bile olmamıştı. Hiç değilse kendisini öldürmek isteyecek kadar ona kinlenen biri olamazdı.

Parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının arasında dolaştırdı. Korkunç bir gerçekle karşı karşıya olduğu muhakkaktı. İhtiyatla dolaba doğru yürüdü. Radyasyonları yayan her ne ise, orada olmalıydı. Evet, dört saat önce orada bulunmayan bir şey olmalıydı dolapta. Çok geçmeden o şeyi buldu.

Bu, kenarları on beşer santimetre olan kare biçimli bir kutuydu. Daha önce görmemişti bu kutuyu. Alt dudağı elinde olmadan titremeye başladı. Sayacı alarak odasına götürdü. Sayacın radyasyonları almaya yarayan minik penceresi kutuya dönünce hafif mırıltı hemen tamamen kesiliyor, sonra yeniden başlıyordu.

Kutunun bir radyasyon bombası olduğu aşikârdı.

Kutunun yaydığı radyasyonların şu anda hiçbir tehlikesi yoktu; ancak bunların bir detonatör görevi yaptığı da meydandaydı. Kutunun içinde minik bir atom pili vardı. Buradaki suni izotoplar zerreciklerin devamlı bombardımanı yüzünden yavaş yavaş ısınıyordu. Bu sıcaklık belirli bir eşiğe gelince o zaman pil harekete geçecekti. Şüphesiz ki bu bir patlama şeklinde değil, ansızın çok şiddetli bir radyoaktivite yaymak suretiyle olacaktı. Tabii radyoaktivitenin şiddetinden kutu da eriyip yok olacak; yayılan radyoaktif ışınlar ise bombanın imal edildiği amaca göre iki metre ile on kilometre arasındaki bütün canlıları yok edecekti.

Kritik eşiğin ne zaman meydana geleceğini kestirmek imkânsızdı. Belki bir saniye sonra, belki de iki saat... Biron, terden ıslanmış elinde elektrik feneri, olduğu yerde donakalmıştı. Yarım saat önce vizifonla uyandırıldığı zaman mutluydu ve sükûn içindeydi; şimdi bir anda ölümle burun buruna gelmişti.

Biron ölmek istemiyordu, ama bir fare gibi kapana kıstırılmıştı. Ne yapabileceği bir şey vardı ne de kaçıp gideceği bir yer.

Yatakhanenin konumunu iyi biliyordu. Odası, koridorun sonundaydı. Bitişik odayla kendi odası arasında banyo daireleri vardı. Sesini öbür tarafa duyurabileceği şüpheliydi. Üst kattaki odaya sesini duyurması ise büsbütün imkânsızdı. Çünkü tavan çok yüksekti. O halde bir tek altındaki oda kalıyordu.

Odasında iki tane açılır kapanır sandalye vardı. Biron bunlardan birini alarak yere vurdu. Boğuk bir ses çıktı. Herhalde bu sesin kalın betondan öteye geçmesine imkân yoktu. Bunun üzerine sandalyenin bir kenarını yakaladı ve bir ayağıyla bastırarak bir ayağıyla vurmaya başladı. Gittikçe artan darbeler halinde yere vuruyordu.

Her seri vuruştan sonra bir an duruyor, altındaki odada uyuyan olup olmadığım öğrenmek istiyordu.

Çok geçmeden hafif bir ses duydu. İskemlenin ayağının basıncıyla yere vurduğu kısmı neredeyse parçalanmıştı. Dinlemeye başladı. Ses, kapıdan geliyordu.

İskemleyi bırakıp bağırmaya başladı. Sonra kulağını kapıya yapıştırıp dinledi ama, ses, sanki çok, çok uzaktan geliyor gibiydi.

Ancak bu arada kendi adını duydu: "Farril, Farril!" diye bağırıyorlardı.

Bir de: "Orada mısın?" ya da "kötü bir şey yok ya?" gibi bir şeyler duyuyordu.

Biron Farrill olanca kuvvetiyle: "Kapıyı açın!" diye bağırmaya başladı. Üç dört defa ciğerlerini parçalarcasına bağırdı. Sabırsızlıktan çılgına dönmüştü. Bomba her an patlayabilirdi.

Bir süre sonra sesinin duyulduğundan emin oldu. Dışarıdan: "Dikkat! Dikkat!" diye boğuk bir ses geldi. Daha sonra anlaşılmaz sözler. Bu arada son kelimeyi anladı: "Tabanca! Tabanca!" diyordu biri... Hemen kapıdan uzaklaştı.

İki patlama sesi duyuldu. Patlamanın yaptığı titreşimlerin içeri sızan etkisini bir an bütün vücudunda hissetti sonra kalın, madeni kapı içeriye doğru açıldı ve koridorun ışığı odayı doldurdu.

Biron kollarını iki tarafa doğru açarak dışarı fırladı ve:

- Girmeyin!... Dünya aşkına girmeyin!... İçeride bir radyasyon bombası var!

Karşısında iki kişi vardı. Biri Jonti'ydi diğeri de baş nezaretçi Esbak. Biron:

- Bir radyasyon bombası var, diye tekrar etti. Jonti soğuk bir sesle sordu:

- Büyüklüğü ne kadar?

Jonti'nin elinde bir radyasyon tabancası vardı. Gecenin bu saatinde bile silâhın yapısının ne derece zarif olduğu açıkça dikkati çekiyordu.

Biron dehşetten bitkin haldeydi, kutunun büyüklüğünü ancak elleriyle işaret ederek gösterdi. Jonti, tamamen kendine hakimdi:

- Anlıyorum, dedi. Sonra okul nazırına dönerek ilâve etti: Bu katı tamamen boşaltınız. Bir tarafta kurşun bloklar varsa, hemen getirin koridor tecrit edilsin. Sabaha kadar da kimse bu tarafa girmesin. Sonra tekrar Biron'a döndü:

- Dört ilâ altı metre arasında etkili olabilir. Peki odana kim koydu acaba?

Biron elinin tersiyle ahunda biriken terleri kurulayarak:

- Bilmiyorum, dedi, hem biraz oturmaya ihtiyacım var.

Saatine bakmak istedi ama, saat odada katmıştı; bir an gidip içeriden almak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama bundan çabuk vazgeçti.

Okulun baş nezaretçisi, Jonti'nin tavsiyelerini hemen yerine getirmişti. İlgililere, kapıları açarak öğrencileri dışarı çıkarıyordu. Jonti tekrar Biron'a dönerek:

- Gel, dedi. Oturursan biraz daha rahatlarsın.

- Nasıl oldu da geldin? Sorumu yanlış anlama sakın, sana sonsuz derecede minnettarım.

- Gayet basit. Ben seni aramıştım. Cevap vermedin. Halbuki mutlaka konuşmam lâzımdı.

- Beni görmen mi lâzımdı. (Biron kalbinin çarpıntısını belli etmemek için son derece alçak sesle konuşuyordu) Neden?

- Hayatının tehlikede olduğunu bildirmek için.

- Tahmin etmeliydim bunu.

- Ama bu daha ilk deneme. Yine deneyeceklerdir.

- Kim deneyecek?

- Burada olmaz Farrill. Yalnız kaldığımız zaman... Sen dikkati çeken bir insansın. Beni de iyi tanıyorlar.

İkinci Bölüm

EVDE kimse yoktu ve ışıklar sönüktü. Aslında sabahın dört buçuğunda normal bir durumdu bu. Ama Jonti aralık duran kapının önünde bir an tereddüt etti. Kendilerini bir dinleyen olup olmadığını anlamak için etrafa kulak verdi. Sonra:

- Hayır, dedi. Işık yakma, konuşmak için ışığa ihtiyacımız yok.

- Geçirdiğim bu geceden sonra, artık karanlıktan nefret ediyorum.

- Olsun, kapıyı aralık bırakırız.

Biron'un tartışacak mecali yoktu. İlk koltuğa kendini bıraktı ve gözünü kapıdan içeri süzülen ışık üçgenine dikti. Geçirdiği gecenin şoku içindeydi. Eğer kendine hakim olmasa bütün vücudunun tir tir titreyeceğini hissediyordu.

Jonti yanından ayırmadığı küçük sopanın yardımıyla kapıyı kontrol altına aldı:

- İşte, dedi koridordan biri geçerse, ya da biri kapıya dokunursa hemen haberimiz olur. Biron sıkıntı içinde söylendi:

- Ben casusluk falan oynayacak durumda değilim. Eğer sence bir sakınca yoksa, bana söylemek istediklerini bir an önce açıklamanı rica edeceğim. Hayatımı kurtardığını unutmuyorum ve yarın gerektiği gibi teşekkür edeceğim sana. Yalnız açık söyleyeyim şu anda bütün isteğim biraz alkol ve iyi bir uyku.

- Seni anlıyorum. Seni sonsuza kadar uyutacak durum şimdilik ortadan kalktı. Ve bunun sadece geçici olarak kalmamasını temenni ederim. Babanı tanıdığımı biliyor musun?

Biron, bu beklenmedik soru karşısında kaşlarım kaldırdı. Ama etraf karanlık olduğundan karşısındaki bunu fark etmedi.

- Bana senden hiç bahsetmedi.

- Aksini yapsa şaşardım zaten. Üstelik beni başka bir isimle tanır o. Yakın zamanda haber aldın mı ondan?

- Niçin soruyorsun?

- Çünkü tehlikede.

- Ne?

Jonti onu kolundan tuttu:

- Uzay aşkına daha yüksek sesle konuş!

Biron, sadece fısıltıyla konuştuğunu o zaman farketti. Jonti devam etti:

- Daha açık konuşalım. Baban tevkif edildi. Koruma altında tutuluyor. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun ?

- Hayır, anlamıyorum. Kesinlikle anlamıyorum. Kim hapsetti onu? Sözü nereye getirmek istiyorsun? Benden ne istiyorsun?

Şakak damarlarının attığını hissediyordu. Başından geçen olaydan sonra münakaşaya girişmek istemiyor, onun alçak sesle yaptığı konuşmalar bile vahşî bir haykırış gibi geliyordu kulaklarına. Jonti:

- Yine babanın ne çeşit bir iş yaptığı hakkında fikrin vardır herhalde, diye devam etti.

- Mademki tanıyorsun, onun Widemos Ranger'i olduğunu bilmen lâzım işte işi bu.

- Öyle olsun. Bana güvenmek için hiçbir gerekçen yok... Halbuki ben senin için hayalımı tehlikeye attım. Sonunda bana söyleyeceğini de biliyorum, yani babanın Tyrann'a karşı isyan etmiş olduğunu.

- Bu sözleri reddediyorum. Bu akşam yaptığın hizmet sana onun hakkında bu şekilde ithamlarda bulunmak hakkını vermez..

- Boş yere bana karşı savunma durumuna geçiyorsun Biron Farrill. Ve bana zaman kaybettiriyorsun. Bu şekilde söz düellosu ile vakit geçirmek için artık çok geç olduğunu ne zaman anlayacaksın? Uzun sözün kısası baban Tyrann'da tutuklu, belki de şimdiye kadar idam edilmiştir. Biron kalkar gibi yaparak:

- Sana inanmıyorum, diye cevap verdi.

- Benim durumum bunu kesin olarak bilmemi gerektiriyor.

- Bu oyuna son verelim Jonti. Esrarengiz şeylerden hoşlanmam ve senin bu şey teşebbüsünü...

- Ortada ne oyun var ne de esrarengiz şeyler. Jonti'nin sesi birden ciddileşmişti. Devam etti:

- Bütün bunları söylemem bana ne kazandıracak? Ben bildiğim -ve senin reddettiğin- şeyleri söylemekte fayda görüyorum ve de hayatının tehlikede olduğunu belirtiyorum. Şu yaşadığın olayı düşünsene!

- Tamam. O halde en baştan başla ve her şeyi açık söyle. Bu defa seni dinleyeceğim.

- Öyle olsun. Bak Farrill, ben bir Vegalı olarak tanınmama rağmen Nebula Krallığı'nın vatandaşlarından biri olduğumu fark ettiğini tahmin ediyorum.

- Evet, telaffuzun bana bunu düşündürdü ama, buna önem vermedim.

- Tam aksine bu husus önemli. Ben, tıpkı baban gibi Tyrann ile savaştığım için burada bulunuyorum. Bizim halkımızı ortadan kaldıralı tam elli yıl oluyor. Elli yıl az bir zaman değil.

- Ben siyasetle uğraşmıyorum.
Jonti kızmıştı:
- Ben onların ajanlarından biri değilim Farrill; seni bir tuzağa çekmek istediğim de yok. Ben sadece gerçeği söyledim sana hepsi bu. Bir yıl kadar önce, tıpkı senin babanı yakaladıkları gibi, az kalsın beni de yakalayacaklardı. Ama ben kaçıp dünyaya gelmeyi başardım. Olaylar tavsa-yıncaya kadar güvenlik içinde burada kalabileceğimi umuyordum. İşte benim hakkında bütün bilmen gereken şeyler bundan ibaret.
- Ben bu kadarını da beklemiyordum. Biron antipatisini saklamıyordu. Jonti'nin bu hallerinden hoşlanmıyordu kısacası.
- Biliyorum ama, sana bunları söylemeye mecburdum. Çünkü babanla bu sayede tanıştım. Benimle beraber çalışıyordu, daha doğrusu ben onunla beraber çalışıyordum. Beni tanıyordu ama resmen değil. Çünkü o Nephelos gezegeninin en büyük Çiftçi'si idi. Dinliyor musun?
Biron, karanlıkta boşuna kafasını sallayarak:
- Evet, dedi.
- Bu konuda ayrıntılara girmenin lüzumu yok. Ama istihbarat kaynaklarımı bu ada da muhafaza ettim ve şimdi onun hapsedilmiş olduğunu da öğrendim. Bu bir tahmin değil, bir gerçek. Seni öldürmek için girişilen teşebbüs de, benim önceden bildiğim oyunun bir parçası.
- Ne demek oluyor bu?
- Canım, Tyrannlılar babayı yakaladıktan sonra, oğlunu serbest bırakır mı?
- Yani bu radyasyon bombasını benim odama bırakanların Tyrannlılar mı olduğunu söylemek istiyorsun? İmkânsız bu!
- Niçin imkânsız olsun? Durumu anlamaya çalış. Tyrann elli gezegeni yönetiyor. Bunların nüfusu, kendi nüfuslarından yüz defa daha fazla. Böyle bir durumda sadece kuvvet kullanmak yeterli olmaz. İş içine entrikalar, cinayetler, alışılmamış yöntemler girer. Bunların uzayda ördükleri ağ son derece muazzamdır ve uçları da kapatılmıştır. Ben, onların dünyaya kadar olan beş yüz ışık yılı alanındaki bir mesafeye yayılmış olduklarına inanıyorum.
Biron hâlâ geçirdiği kâbusun etkisi altındaydı. Uzakta, işçilerin kurşun levhaları yerleştirirken yaptıkları gürültü dikkati çekiyordu. İçeride ise ışınlar yayılmakta devam ediyordu. Biron:
- Bütün bunlar bana saçma görünüyor, dedi. Ben bu hafta Nephelos'a geri dönüyorum. Tyrannlılar da bunu biliyorlar şüphesiz. Beni öldüreceklerse niçin burada öldürsünler? Birkaç gün sonra oraya gittiğim zaman pekâlâ beni yakalayabilirler.
Jonti'nin muhakemesinde bir çatlak bulduğu için memnundu ve kendi muhakeme tarzının doğruluğuna inanıyordu.
- Baban halk tarafından çok tanınan ve sevilen bir insandır. Onun ölümü -çünkü bir defa Tyrannlılar tarafından tutuklandıktan sonra, idam edilmiş olması fikri bir tarafa bırakılamaz- ne diyordum, bir defa tutuklandıktan sonra, ölümünün acısını halk içten hissedecektir. Tyrannlılar onlara köle olduklarını istedikleri kadar telkin etmiş olsunlar bu gerçek değişmez. O zaman Widemos'un Çiftçi'si sen olacaksın. Yönetimden memnun olmayanlar senin etrafında toplanacak. Babanın ardından seni de öldürmek onlar için çok tehlikeli olabilir. Ama sen, uzak bir dünyada kaza ile ölürsen, bu Tyrannlılar'ın işine gelir.
- Ben sana inanmıyorum.
Kısaca reddetmek, genç adamın tek silahıydı. Jonti ayağa kalkarak ince deriden yapılmış eldivenlerini düzeltti.

- Çok ileri gidiyorsun Farrill, dedi. Böylesine bilmezlikten gelmesen oynadığın rol daha inandırıcı olur. Bana öyle geliyor ki, baban seni korumak için gerçeğin hepsini söylemedi. Ayrıca onun kanaatlerinden kesin olarak etkilendiğini de tahmin ediyorum. Tyrannlılar'a karşı duyduğun nefret, onun duyduğu nefretin aynı; hiç değilse bir dereceye kadar aynı. İstesen de istemesen de onlara karşı savaşmaya hazır olduğunu biliyorum. Biron omuz silkti.

- Şimdi ergin yaşa geldin artık. Onun senden yararlanmadığı, öğrenimin sırasında aynı zamanda daha başka bir görevi de yürütmediğini kim bilir? Ve bu görevi yerine getirmeni önlemek için Tyrannlılar'ın seni öldürmek istemeyeceği ne malûm?

- Aman ne acıklı hikâye!

- Öyle mi dersin? Pekâlâ nasıl istersen. Ben senin fikrini değiştiremeyebilirim, ama olaylar çok geçmeden gerçeği öğretecektir sana. Ve bundan sonraki teşebbüs bir fiyasko olmayacaktır. Garanti veririm sana. Kendini ölmüş say Biron Farrill.

Biron başını kaldırdı:

- Bir dakika lütfen. Bu işle böylesine candan ilgilenmenin sebebi nedir öğrenebilir miyim?

- Ben bir vatanperverim. Ben Krallıklar'ın bağımsız olmasını, kendilerini kendi diledikleri gibi idare etmelerini istiyorum.

- Hayır Jonti, ben şahsi menfaati soruyorum. Bu idealist sözler benim için yeterli değil. Özür dilerim kabalık ettimse.

Jonti hırsla devam etti:

- Topraklarım elimden alındı. Sürgüne gönderilmeden önce de bu bacaksızların emirlerini yerine getirmek zorunda bırakıldım. Artık, benim, büyük babam, Tyrannlılar gelmeden önce neyse, onun haline gelmem lâzım. "Şahsi menfaat" olarak bu kadarı kâfi mi? Ben bir ihtilâl istiyorum ve bunu yönetmeye babanın gücü pekâlâ yeter. Ya da, o olmazsa, sen!

- Ben sadece 23 yaşındayım, bütün bu problemlerden haberim yok. Böyle bir işe girişmek için her şeyden önce yatkın insanları bulmak lâzım.

- Öyle tabii. Ama hiçbiri senin babanın olduğu kadar etkili olamaz. Çünkü eğer onu öldürürlerse Widemos Çiftçisi sen olacaksın. Yalnız bu unvan bile seni benim gözümde çok değerli hale getirir, on iki yaşında olsan bile!... Tyrann senden niçin kurtulmak istiyorsa, ben de aynı sebepten sana ihtiyaç duyuyorum. Eğer benim gerekçem konuyu açıklamaya yetmiyorsa, onlarınki belki yeter. Odanda bir radyasyon bombası vardı değil mi? Amaç seni öldürmekti Tyrannlılar'dan başka seni öldürmekte kimin menfaati olabilir?

Jonti, biraz sonra hafif mırıltı halinde duyacağı cevabı almak için sabırla bekledi:

- Hiç kimse... Bildiğim kadarıyla benim hayatıma kastetmek isteyecek bir kimse olamaz. Demek babam hakkında söylediklerin doğru.

- Doğru tabii... Bunu savaşın bir sonucu olarak kabul etmelisin.

- Öyle bile olsa, bu, beni teselli eder mi sanıyorsun. Belki günün birinde onun hatırasına bir anıt dikerler. Öyle bir anıt ki üzerindeki yazıt, uzayda, on ışık yılı uzaktan okunabilsin!.. Ama bu onu hayata döndürmez ki!..

Jonti bekledi, ama Biron sözlerine başka bir şey eklemedi. Sonunda sordu:

- Niyetin nedir? Ne yapmak istiyorsun?

- Vatanıma döneceğim.

- Durumunu anlamamakta hâlâ ısrar ediyor musun?

- Ben vatanıma döneceğimi söyledim. Başka ne yapmamı istersin? Eğer hayattaysa onu

kurtarmaya çalışacağım... Eğer ölmüşse... Ölmüşse...
- Sus. Bir çocuk gibi konuşuyorsun. Nephelos'a gidemezsin, hâlâ anlamıyor musun? Bilemiyorum, bir okul çocuğuyla mı konuşuyorum, zeki bir genç adamla mı anlamıyorum.
- Peki sen ne tavsiye edersin?
- Rhodia'nın yöneticisini tanıyor musun?
- Şu Tyrann dostunu mu? Evet tanıyorum, daha doğrusu kim olduğunu biliyorum. Krallığın bütün sakinleri onu tanır! Hinrik!
- Ama onu şahsen görmedin değil mi?
- Hayır.
- O halde kim olduğunu bilmiyorsun demektir. Hinrik, kelimeyi tam yerinde kullanıyorum, ahmağın biridir. Ancak Widemos'un topraklarına Tyrannlılar tarafından -benimkine olduğu gibi- el konduğu zaman, doğruca Hinrik'e devredecekler. Çünkü, kendi görüşlerine göre arazi emin ellere teslim edilmiş olacak. Bu bakımdan senin Rhodia'ya gitmen gerek.
- Neden?
- Çünkü Hinrik'in kendi ölçüsünde Tyrannlılar üzerinde bir etkisi var. Sana topraklarını geri verebilir.
- Öyle bir şey yapacağım hiç sanmam; aksine beni onlara teslim edecektir.
- Evet, bu da mümkündür. Ama böyle bir ihtimali bildiğin için kendini koruyabilirsin. Sonra taşıdığın unvanın büyük bir değeri olduğunu da unutma. Ama bu tek başına yeterli olmaz. Her şeyden önce pratik olmak gerekir, insanlar vatanperver hislerle ve ismine karşı duydukları saygının bir sonucu olarak etrafında toplanabilirler. Ama isyanın başarılı olması için paraya da ihtiyaç var.
Biron, bir an düşündü:
- Karar vermek için zamana ihtiyacım var.
- Zaman yok. Değil mi ki bu bombayı odana yerleştirdiler, o halde saatlerin sayılı demektir. Faaliyete geçmek zamanı geldi de geçiyor bile. Rhodia'da Hinrik'e takdim edilmen için sana bir mektup verebilirim.
- Senin dostun mudur?
- Şüphelerinden kolay kolay kurtulamıyorsun değil mi? Lingane'lı Autarch bir defasında beni görevle Hinrik'e göndermişti. Beni hatırladığı için belki rahatsız olur ama, bunu belli etmeye cesaret edemeyecektir. Vereceğim mektup onun yanına girmeni sağlayacaktır. Gerisini halletmek sana düşüyor. Bugün öğlende Rhodia'ya hareket edecek bir gemi var. Bilet işiyle ben uğraşırım. Zaten ben de bugün hareket ediyorum ama, ben başka bir yol izleyeceğim. Buradaki bütün işlerin tamam mı?
- Resmen diplomayı almam kaldı.
- Bir kâğıt parçası senin için bu derece önemli mi?
- Artık değil.
- Paran var mı?
- Yetecek kadar.
- Öylesi daha iyi. Fazla para dikkati çeker. Dikkatle genç adamı süzdü, sonra bağırdı:
- Farrill!
Bu ses, Biron'u içine düştüğü şaşkınlıktan kurtardı:
- Evet?
- Öbürleriyle beraber dön. Hiç kimseye gideceğini söyleme. Çok geçmeden öğrenirler.
Biron hiçbir şey söylemeden "peki" işareti yaptı. Aklından görevini tam olarak yerine

getiremediği geçiyordu. Evet, babasının itimadına lâyık olmadığını göstermişti... Babasının... Belki de ölecekti babası. Büyük bir üzüntü içindeydi. Hiç değilse kendisine daha fazlasını söylemelilerdi. Bu işin tehlikelerine karşı onu daha iyi korumaları gerekmez miydi? Nasıl olur da onu böyle bir bilgisizlik içinde bırakabilirlerdi?

Babasını görevi hakkındaki gerçeği hiç değilse gerçeğin bir bölümünü öğrendiği şu sırada, dünya arşivlerinden elde etmesini istedikleri dokümanın önemini daha iyi anlıyordu. Ama iş işten geçmişti. Dokümanı almak için vakit yoktu. Belki hayatta olabilmek için de vakti kalmamıştı artık.

- Peki Jonti, dedi. Söylediklerini yapacağım.

* * *

Sander Jonti, yatakhanenin avlusuna çıktığı zaman, üniversitenin kampüsüne bir göz attı. Bakışlarında hiçbir hayranlık yoktu.

Eski çağlardan beri üniversite kampüslerinde kıvrıla kıvrıla giden yarı kır manzaralı, parke döşeli yolda ilerlerken, karşısında, ta ileride şehrin ana caddesini görüyordu. Onun da ötesinde o lanet olası radyasyonun, gündüzleri görülmeyen mavi ışınları vardı. Bu ışınlar tarih öncesi çağlardaki savaşların sessiz şahitleriydi.

Jonti gözlerini yıldızlı gökyüzüne çevirdi. Çok uzaklarda, Nebula'nın ötesinde, en az bir düzine devlet vardı. Hepsi refah içindeydi; sonra günün birinde Tyrannlılar gelmiş hepsinin bağımsız varlığına son vermişlerdi. Şimdi, onlar boğucu, bunaltıcı bir barışın tehdidi altındaydılar.

Üzerlerine çöken âfetin etkisi öylesine genişti ki, hâlâ da etkisi kalkmış değildi. Şurada, burada, zaman zaman, bir dünya hasta organ gibi spazm geçiriyor, sarsılıyordu. Bu sarsıntıları organize etmek, bunları birbirine bağlı ve kudretli bir hareket haline getirmek zor işti, uzun zaman ve sabır istiyordu. Her ne olursa olsun, dünyada fazla kalmış, fazla gecikmişti. Artık geri dönmenin zamanıydı.

Şu anda da hiç şüphesiz müttefikleri kendisiyle temas kurmak istiyorlardı.

Yürüyüşünü hafifçe hızlandırdı.

Jonti, odasına girer girmez ışını aldı. Bu, tam bir emniyet sağlayan, asla engellenemeyen tamamen şahsa mahsus bir ışındı. Uzay-ötesinden, beş yüz ışık yılı uzaktan bulunan bir dünyadan gelen bu elektron akımının alabilmek için ne antene, ne alıcıya, ne makineye ne de herhangi bir metal parçasına ihtiyaç vardı.

Jonti'nin odasında, doğrudan doğruya uzayın kendisi polarlanmış, şekillendirilmişti. Bu sınırlı uzaydaki Yayınları alarak polarlamayı tespit etmek imkânsızdı. Burada yalnız onun beyni alıcı vazifesi görüyordu. Taşıyıcı dalganın özel titreşimlerini ancak onun beyninin sinir hücreleri alabilirdi.

Mesajın karakteri de beyin dalgalarının karakteristiği gibi tamamen özeldi. Bir katrilyon (bin trilyon) insanın yaşadığı bu evrende bir şahsın özel dalgasının başka bir şahsınkiyle karışması ihtimali birin önündeki yirmi sıfırda bir kadar azdı.

Jonti ansızın uzay ötesindeki akıl almaz boşluğu geçerek gelen sinyali aldı.

"Çağırıyoruz... Çağırıyoruz... Çağırıyoruz... Çağırıyoruz..."

Bir alıcı insan için ışın yaymak, almaktan çok daha zordu. Son derece özel bir dalga ile gelen mesajın cevabını Nebula'ya kadar göndermek için herhangi mekanik bir düzene ihtiyaç yoktu. Bütün düzen, sağ umuzunda taşıdığı bir süs düğmesinden ibaretti. Üstelik bu polarlanmış uzay hacmi içinde bulunduğu zaman otomatik olarak devreye giriyordu. Şu anda Jonti'nin yapacağı iş, her türlü düşünceyi kafasından atıp, yoğun bir şekilde düşünmekten ibaretti:

"Ben buradayım!" Bu söz yeterliydi. Başkaca kendisini tanıtmasına da gerek yoktu.

O, bu cevabı verince çağın sinyali durdu ve yerini beyninde şekillenen kelimelere bıraktı:
- Selâm... Widemos'un işi tamam. Şüphesiz haber henüz resmen açıklanmadı.
- Şaşırmadım buna. İşe karışan başka kimse var mı?
- Hayır. Çiftçi konuşmadı. Güvenilir ve cesur bir adammış.
- Öyle ama cesaret ve güvenilir olmak yeterli değil. Eğer öyle olsaydı kendini yakalatmazdı. Biraz da sinsilik lazım. Her neyse. Ben oğluyla temas kurdum. Yeni Çiftçi de neredeyse öldürülmek üzereydi. Bize yardım edecek.
- Ne şekilde yardım edeceği belli mi?
- Bu sorunun cevabını olayların gelişmesine bırakalım. Bir tahminde bulunmak için vakit çok erken. Yarın Rhodia'da, Hinrik'e gidecek.
- Hinrik mi? Bu onu korkunç bir tehlikeye atmak olur. Bu genç adam biliyor mu ki?..
Jonti kuru bir sesle cevap verdi:
- Söylenmesi gereken her şeyi ona söyledim. Bir süre denemeden önce, ona tam anlamıyla güvenemeyiz. İçinde bulunduğumuz şartlar altında, onu da, diğer insanlar gibi, tehlike içinde bulunan biri olarak görmek zorundayız. Ayrıca onun yerine birini de koyabiliriz. Ve bunu mükemmel şekilde yaparız. Bir daha buradan aramayın beni, dünyayı terk ediyorum.
Ve Jonti konuşmayı kesti.
Sonra oturdu ve geceki olayları, sistemli olarak, teker teker gözden geçirdi. Çok geçmeden dudaklarında bir gülümseme belirdi. Her şey kusursuz şekilde yerleştirilmişti. Artık perde kalkabilir ve dramın oynanmasına geçilebilirdi.
Hiçbir şey tesadüfe bırakılmamıştı.

Üçüncü Bölüm

BİR uzay gemisinin bir gezegenin çekiminden kurtulmasından sonra geçen bir saat, yolculuğun en karmaşık zamanıdır.
Bir defa bir seyahat karışıklığı vardır. Bir ormanda, kökünden sökülüp nehre bırakılmış bir ağaç gövdesinin ilk andaki durumuna benzeyen bir karışıklık. Kamarayı bulmak, bagajların eksik olup olmadığını kontrol etmek başlı başına bir iştir. Ondan sonra da, hele insan yalnızsa sıra bekleyişe gelir. Seyahate çıkarken yapılan ilk kucaklaşmalardan sonrakine benzeyen bir bekleyiştir bu. İnsanın kulakları basınç değişikliğinden rahatsız olur... Artık bütün kâinattan kopmuş, her tarafı kapalı çelik bir mahfaza içindesiniz. Sessizlik ürkütücü olmaya başladığı sırada her kamarada bir kırmızı ışık yanıp sönmeye başlar ve bir ses duyulur: "Uzay elbiselerinizi giyinin... Uzay elbiselerinizi giyinin... Uzay elbiselerinizi giyinin..."
Ardından görevliler koridorlarda dolaşmaya başlar. İçlerinden biri kapınızı çalarak başını uzatır: "Affedersiniz efendim, uzay elbiseniz lütfen."
Soğuk, dar ve rahatsız edici elbiseyle mücadeleye başlarsınız. Giyinmesi güçtür ama, hidrolik bir sistem sayesinde hareketteki ivmenin kötü etkisini gidermek için de birebirdir.
Çok geçmeden atmosferde manevra yapmak için düşük takatle çalışan atom motorlarının titreşimini tekrar duyarken giyinmenizi tamamlamış olursunuz. İvme azaldıkça üzerinize bir ağırlık çöker. Eğer bu sırada başınız dönmezse seyahat boyunca baş dönmesine uğramayacaksınız demektir.
Hareketten sonraki üç saat içinde salon, yolculara kapalıdır. Dünya atmosferinden uzaklaşıldığı

şu sıralarda ise büyük kapılar açılmak üzeredir ve kapıların önünde bekleyen yolcular kuyruklar oluşturmuştur. Bunların hepsi ilk defa uzay seyahatine çıkanlar değildir; daha önce seyahat etmiş olanlar da kendilerini bu eşsiz manzarayı bir defa daha seyretmekten alıkoyamazlar.

Dünyayı uzaydan seyretmek, hiçbir turistin vazgeçemediği bir şeydir.

Panoramik salon, geminin "derisi"nin altında bir kabarcıktan ibarettir. Elli santimetre kalınlığında, çelik gibi sert bir plastikten yapılma dev bir kabarcık. Kalkışta atmosferle olan sürtünme sırasında kabarcığı koruyan iridyum alaşımı kapak kaldırılmıştır artık. Kalabalık salonda, ışık olmamasına rağmen, dünyanın ışığı yüzünden, meraklı bakışlar dikkati çeker.

Dünya gezegeni altlarında olmaktan ziyade, karşılarında asılı duruyor gibidir. Turuncu, mavi ve beyaz renkli, ışıklı dev bir balona benzer dünya uzaydan bakınca. Görünen yarım küre hemen hemen tamamen güneşin ışıkları altındadır şimdi. Turuncu renkli kıtalar, bulutların arasında çöl gibi görünür. Masmavi denizler, uzayın karanlığı içinde ilk bakışta dikkati çeker. Ve her tarafı, uzayın zifiri karanlığı içinde yıldızlarla doludur...

Herkes sabırla bekliyordu şimdi.

Aslında dünyanın gündüz görünüşünde fazla ilgi çekici bir şey yoktu. Herkesin beklediği gece görünüşüydü. Uzay gemisi şimdi hafif bir ivme ile ekliptikten uzaklaşıyordu. Kısa bir süre sonra bembeyaz parıltısıyla kutup başlığı görüldü. Sonra dünyanın gece tarafına geldi sıra. Avrupa Asya ve Afrika, artık kuzey aşağıda olmak üzere gözler önüne serildi.

Dünyanın ölü ve hasta toprağı dehşet verici görünüşünü bir ışık oyunu içinde saklıyordu. Toprağın radyoaktivitesi uçsuz bucaksız pırıltılı bir mavi deniz gibi görünüyordu; eskiden atom bombalarının patladığı yerler, kıvılcımlar gibi parıldıyor, kuvvet alanının keşfinden önceki neslin kendi kendini nasıl öldürdüğünü başka dünyalara gösteriyordu.

Yolcular bu manzarayı saatlerce hayran hayran seyrettiler, ta ki, dünya sonsuz karanlıkların içinde küçücük bir madenî para gibi görününceye kadar...

Bu yolcular arasında Biron Farril de vardı. Dalgın ve üzgün, en ön sırada oturuyordu. Dünyayı böylesine üzgün olarak terkedeceğini hiçbir zaman tahmin etmemişti. Kötü bir günde, kötü bir gemiyle, kötü bir kadere gidiyordu.

Elini çenesinde dolaştırdı ve bu sabah tıraş olmadığı için kendi kendine kızdı. Kamarasına dönüp traş olmayı düşündü ama tereddüt etti. Burada, etrafında bir çok insan vardı, halbuki kamaraya giderse yalnız kalacaktı. İlk defa hissettiği bu duygudan; yani yalnız, kimsesiz kalmaktan nefret ediyordu.

Onun için dostluklar bitmişti artık. Yirmi dört saat önce vizifonun kendisini odasında uyandırmasıyla bu tip duyguların hepsi yok olmuştu.

Jonti'yle olan konuşmasından sonra rastladığı eski dostu Esbak'la olan konuşmasını da unutamamıştı; Esbak adeta onun boynuna atılmış:

- Farrill, seni gördüğüme çok şükür, diye bağırmıştı. Bu üzücü kazayı anlatasın diye seni arıyordum. Gerçekten korkunç bir şey. Anlamıyorum. Sen bir açıklamasını yapabiliyor musun olayın?

Biron yüksek sesle cevap vermişti:

- Hayır! Hiçbir açıklaması yok. Öteberimi toplamak için odama ne zaman gidebileceğim acaba?

Öğleden önce girersin herhalde. Ölçü aletleri geldi. Radyoaktivite tamamen normale dönmüş durumda. Şansın yaver gitmiş Farrill. An meselesiymiş.

- Öyle, öyle. Yalnız lütfen izin ver bana. Gidip biraz dinlenmem lâzım.

- Şimdilik benim odamda kalabilirsin. Bu akşam sana başka bir oda bulabiliriz. Şey... Affet beni

Farril... Sana bir başka sorundan bahsetmek istiyordum.

Biron, Esbak'ın aşırı derecede nezaketle konuşmasına bakarak nazik bir konuyu ele alacağını aklından geçirdi ve ihmalkâr bir şekilde:

- Evet? dedi.

- Herhangi birinin, seni ortadan kaldırmak istemesi için bir sebep var mı acaba?

- Beni ortadan kaldırmak mı?.. Elbette ki yok!

- Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Bu "kaza"nın üniversite muhitinde yayılması çok kötü sonuçlar verebilir.

Esbak olaydan hep "kaza" diye bahsediyordu. Biron soğuk bir sesle:

- Seni anlıyorum, diye cevap verdi. Ama hiç endişen olmasın. Polise falan haber vermek niyetinde değilim. Birkaç güne kadar da dünyadan ayrılıyorum zaten. Böyle bir olayın plânlarımı değiştirmesine izin veremem. Bu bakımdan şikâyetçi olacak değilim. Her şeyden önce hayattayım ya!

Esbak'ın tatmin edilmiş hali ona samimî görünmedi. Onlar için her şey tabii idi. Yeter ki "olay" çıkmasın ve bu "kaza" çabucak unutulup gitsin...

Sabahın ileri saatlerinde eski odasına gitmişti. Her taraf sessizdi. Artık o korkunç ses kesilmişti. Bomba da, sayaç da ortadan yok olmuştu. Esbak şüphesiz onları göle attırmıştı. Suç delillerini ortadan kaldırmak onların işine gelen bir şeydi tabii; bu, kendi bilecekleri işti. Biron odasında öteberisini toplayıp bir valize koymuş, sonra ilgili memurdan kendisine yeni odasını göstermesini istemişti. Bu arada ışıkların yandığı vizifonun çalışır durumda olduğu da gözünden kaçmamıştı. Geceki olayın tek şahidi, kapının eritilmiş kilidiydi.

Yeni odasına gittiği zaman, delilin yeryüzünde kalmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Hemen bir telefona sarılarak bir aerotaksi çağırdı. Hiç kimse üniversiteden ayrıldığını fark etmemişti. Esbak ve diğerleri kayboluşunun sebepleri hakkında diledikleri kadar kafa patlatabilirlerdi.

Uzay limanında birden Jonti'yi gördü. Kalabalık içinde ancak buluşmuşlardı. Jonti ona küçük, siyah bir kapsül ve Rhodia biletini uzattı.

Biron kapsüle baktığı zaman mühürlü olmadığını gördü. Sonra, kamarasında açıp içindekini okudu. Lüzumsuz kelimelere yer vermeyen basit bir tanıtma mektubuydu bu...

Gittikçe ufalan dünyaya bakarken Biron, uzun uzun Sander Jonti'yi düşündü. Çok önemli bir olayla hayatına girmesinden, önce hayatını kurtarıp sonra akıbetinin ne olacağı belli olmayan bir yola itmesinden önce onu pek tanımıyordu. Daha önceden tanıştırılmışlardı. Karşılaştıkları zaman başlarıyla selamlaşıyor, bazen de nezaket icabı birkaç kelime konuşuyorlardı. Jonti hiçbir zaman ona sevimli görünmemişti; soğuk biriydi, çok titiz bir dikkatle giyiniyor, poz yapmaktan da geri durmuyordu. Ama bütün bunlar ikinci planda kalmıştı şimdi.

Biron elini alabros kesilmiş saçlarında dolaştırarak içini çekti. Şu anda Jonti'nin de yanında olmasını öyle isterdi ki... Hiç değilse o faal bir insan olduğunu göstermişti. Hadiselere hâkim olan bir insandı. Ne yapmak gerektiğini bilmiş, düşündüklerini ona söylemeyi başarmış, ve nasıl hareket etmesi gerektiğine onu inandırmıştı. Ve şimdi Biron yalnızdı. Kendisini pek toy, pek beceriksiz buluyor ve endişeye kapılıyordu.

Ancak babasını düşünmekten şiddetle kaçınıyordu. Çünkü hiç bir işe yaramayacaktı böyle bir düşünce!

* * *

- Bay Malaine?

Biron başını kaldırmadan önce bu kelime üç defa tekrarlandı.

Robot-haberci saygılı bir tonla dördüncü defa:
- Bay Malaine, diye tekrar etti.
Nihayet Biron bunun yeni adı olduğunu hatırladı. Jonti'nin verdiği bilette öyle yazmıyor muydu?
- Evet, ne var? Malaine benim.
Robot, hafiften, ıslık sesine benzeyen bir sesle:
- Bana kamaranızın değiştirilmiş olduğunu size bildirme görevi verildi efendim. Eşyalarınızı yeni kamaranıza taşıdım. Güverte komiseri yeni kamaranızın anahtarını size verecek. Bu durumun sizi üzmeyeceğini umuyoruz.
- Ne demek oluyor bu?
Biron bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki, birkaç yolcu dönüp ona baktı.
Evet, verilen emri yerine getirmekten başka bir şey yapmayan bir makineyle münakaşaya girmek yersizdi tabii. Haberci robot, söyleyeceğini söyledikten sonra hafifçe eğilerek onu selamlamıştı. Yüzünde adeta insanî, bir tebessüm vardı.
Biron rüzgâr gibi yerinden fırlayıp karşısına ilk çıkan gemi subayının önünü kesti:
- Hemen kaptanla görüşmek istiyorum. Subay hiç şaşırmış görünmedi:
- Önemli bir konu mu var efendim?
- Hem de nasıl! İznimi bile almadan kamaramı değiştirmişler. Niçin böyle yapıldığını öğrenmek istiyorum.
Biron, gösterdiği hiddetin olayla orantısız olduğunun farkındaydı. Daha önceki birikimlerin rolü vardı bunda. Ölümle burun buruna gelmiş, bir suçlu gibi dünyadan kaçmak zorunda bırakılmış, meçhul bir yere doğru yola çıkmıştı ve başına gelecekleri de ancak Allah biliyordu. Bu kamara meselesi ise sadece bardağı taşıran son damlaydı.
Şu anda, kendi yerinde Jonti olsa daha başka türlü hareket edeceğini düşünüyordu. Şüphesiz o daha fazla hakim olurdu kendisine. Ama Biron, Jonti değildi. Hepsi bu. Subay:
- Güverte komiserini çağırayım, dedi.
- Hayır, kaptanı görmek istiyorum.
- Nasıl isterseniz, (enterfonla yaptığı kısa bir konuşmadan sonra subay nazik bir sesle): Sizi çağıracaklar, dedi lütfen oturup bekler misiniz?
Kaptan Hirm Gordell ufak yapılı şişman bir adamdı. Farril girince ayağa kalkarak elini uzattı:
- Bay Malaine, dedi. Sizi rahatsız ettiğimiz için gerçekten üzgünüz.
Gri bıyıkları vardı. Dört köşe yüzünden tebessüm eksik olmuyordu. Saçları da bıyıklarının rengindeydi ama biraz daha açıktı. Biron:
- Ben de üzgünüm, dedi. Bu oda şahsen benim adıma ayırtılmıştı. Doğrudan doğruya sizin bile, benim iznimi almadan odamı değiştirmeye hakkınız yoktur.
- Yüzde yüz haklısınız bay Malaine, ama biz de haksız sayılmayız. Açıklayınca durumu takdir edeceğinize inanıyorum. Son dakikada bir yolcu geliyor, çok önemli bir kişi ve geminin çekim merkezine yakın bir kamara vermemizde ısrar ediyor. Kendisi kalp hastası ve şiddetli çekim etkisinden korunması gerek. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.
- İyi ama niçin ban?..
- Birinin odasını vermemiz lâzımdı. Siz yalnız seyahat ediyorsunuz. Gençsiniz. Daha kuvvetli bir çekim, sizin üzerinizde kötü bir etki yapmaz. Ayrıca yeni kamaranızı görünce de çok beğeneceksiniz. Hiçbir şey kaybetmediğinize temin ederim sizi.
Kaptan kalkarak ona doğru yürüdü:

- Müsaade ederseniz size yeni kamaranızı ben göstereyim.
Biron'un hiddeti neredeyse geçmek üzereydi. Bütün bunlar ona son derece normal görünmüştü. Ama diğer taraftan...
Yeni dairesi (buna kamara denemezdi) gerçekten güzeldi. Kaptan ayrılacakları sırada:
- Yarın akşam yemekte misafirim olmak şerefini verir misiniz bana, dedi.
- Çok teşekkürler ederim efendim. O şeref bana ait olacak.
Ancak bu davetin tuhaf bir tarafı vardı. Evet, kaptan onun hiddetini geçirmek istiyordu belki ama, bu davranışı da biraz aşırı gibi geliyordu Biron'a.

* * *

Kaptanın masası bütün salonu uzunlamasına kaplıyordu. Biron'a ayrılan yer hemen hemen tam ortadaydı. Burası şeref yeriydi. Aslında kendisini buraya oturtmaları için bir sebep de yoktu. Ama kendi isminin yazılı olduğu kart oradaydı ve garson da bir yanlışlık olmadığım söylemişti.
Aslında Biron fazla mütevazi bir insan değildi. Widemos Çiftçisi'nin oğlu olarak hiçbir zaman silik kalmamıştı. Ancak burada, gemide, o sadece Biron Malaine'di ve herkes için sıradan bir insandı.
Kaptan, yeni kamarası bakımından gerçekten çok cömert davranmıştı. Bileti ikinci mevkiydi, yani tek yataklı bir kamarada seyahat etmesi gerekiyordu. Halbuki kendisine verilen yeni kamara lüks bir kamara daha doğrusu daireydi. İki kişilikti, üstelik özel bir banyosu, ayrıca bir duşu ve sıcak hava ile kurutma cihazı vardı.
Yeni yeri gemi subaylarının bulunduğu bölmeye çok yakındı. Her dışarı çıkışta üniformalılarla karşılaşıyordu. Sabah kahvaltısını da gümüş bir servis içinde odasına göndermişlerdi. Öğle yemeğinden önce bir kuaför gelmişti odasına. Bu, ancak lüks bir uzay gemisinde birinci mevki yolcularına yapılan bir hizmetti. Biron Malaine için ise çok fazlaydı bu kadarı.
Biron, kuaförün gelmesinden az önce, geminin içinde bir tur atmış, koridorlarda rastgele dolaşmıştı. Ama hangi koridora girse -tesadüf bu ya- gemi adamlarından biriyle karşılaşıyordu. Sonunda onları ekmeyi başardı ve eski kabinin bulunduğu koridora 140 D'ye geldi.
Koridorun öbür ucundaki yolcunun kaybolmasını beklemek için bir sigara yaktı. Etrafta başka kimse yoktu. Hemen kapıyı çaldı. Cevap alamadı.
Önemi yoktu bunun. Eski anahtarını kendisinden istemeyi unutmuştu yöneticiler. Biron, vakit geçirmeden anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.
İçeri girip dolaşmasına lüzum bile kalmamış bir bakışta öğrenmek istediğini öğrenmişti. Eski kamarası, ne kalbi rahatsız bir yolcu, ne de bir başkası tarafından işgal edilmişti. Etrafta, bagaja, ya da tuvalet malzemesine benzeyen bir şey de yoklu. Kısacası kamara boştu. Yatağın kullanılmamış olduğu da ilk bakışta anlaşılıyordu. İçerideki hava bile burada kimsenin kalmadığını göstermeye yeterdi.
Dernek ki, onu, eski kamarasını istemekte ısrar etmemesi için böyle bir lükse boğmuşlardı. Kendisini satın alıyorlardı. Neden? Bu kamara mı onlar için önemliydi, yoksa kendisi mi?..
Şu anda sofrada otururken bu cevapsız sorular kafasında dönüp duruyordu. O sırada kaptan gelince, o da diğer davetlilerle birlikte ayağa kalkarak selâm verdi, sonra yerine oturdu.
İyi ama kamarasını niçin almışlardı?

* * *

Müzik vardı. Yemek salonunu panoramik salondan ayıran bölme ortadan kalkmış gibiydi. Gizli yerlerden turuncuya çalan kırmızı ışıklar yayılıyordu her taraftan. Hareketten sonra bazı yolcuların

duydukları hafif rahatsızlık da geçmiş; geminin çeşitli yerleri arasındaki çekim farkına da alışılmıştı.

Kaptan hafifçe Biron'a doğru eğildi:

- İyi akşamlar Bay Malaine, yeni kamaranızı nasıl buldunuz?

- Lüzumundan fazla güzel kaptan. Benim hayat tarzıma göre biraz fazla lüks.

Tabii bir tonla ve biraz kuru bir sesle söylemişti bunu ve söylerken kaptanın yüzünde belli belirsiz bir değişiklik hisseder gibi olmuştu.

Yemekten sonra ışıklar söndürüldü ve panoramik çıkıntının koruyucu zırhı açıldı. Gökyüzünün siyah kadifesi içinde güneşten de gezegenlerden de eser kalmamıştı. Şimdi Samanyolu denen galaksinin karşısındaydılar. Bu beyzî galaksiyi uzunlamasına görüyorlardı.

Herkes susmuş, müzik sadece fısıltı haline gelmişti. Bütün yolcular dışarı bakıyordu şimdi.

Birden hoparlörlerden tatlı ve net bir ses duyuldu.

- Bayanlar, baylar! Birkaç dakika sonra ilk Sıçrayış'ımızı yapacağız. İçinizden çoğu bunun ne demek olduğunu hiç değilse teorik olarak bilir. Ama bir Sıçrayış'a şahit olmayanlar çoğunluktadır sanırız. Şimdi bunlar için konuşuyorum:

"Sıçrayış dediğimiz şey, kelimenin tam anlamıyla bir sıçramadır. Uzay-zaman yolculuklarında ışıktan daha hızlı gidilemeyeceğini biliyoruz. Bu, eskilerden birinin bulduğu bir kâinat kanunudur. Geleneklerin bize bildirdiğine göre Einstein adındaki biri bu keşfi yapmıştır. Zaten ışık hızıyla gidilse bile, bizim zamanımızla yıldızlara ulaşabilmek için yıllar ve yıllar lâzımdır. Bunun sonucu olarak, uzay-zaman çizgisinden, uzay ötesine atlamak söz konusu olunca zaman ve mesafe bütün anlamını kaybeder. Sıçrayış, bir denizden öbürüne geçmek için bütün bir kıtayı dolaşmak yerine bir berzahtan ötekine geçmeye benzer. Bazılarının dediği gibi bu "uzay içindeki uzaya" geçmek son derece zor hesaplara dayanarak yapılır ve önemli bir enerji sarfını gerektirir. Eğer Sıçrayışlar olmasa yıldızlararası seyahatler mümkün olamazdı."

- Şimdilik ilk Sıçrayış'ımızı yapmak üzereyiz. On dakika karlar sonra yapacağımız bu sıçrayışı tam ânında size bildireceğiz.

- Sıçrama sırasında sadece çok kısa süren bir rahatsızlık hissedeceksiniz, hepsi bu... Merak edecek hiçbir durum olmayacaktır. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Bekleme süresi, yıldızları seyreden yolculara biraz uzun gibi geldi. Nihayet ses yeniden duyuldu:

- Sıçrayış tam bir dakika sonra gerçekleştirilecektir. Elli saniye... Kırk... Otuz... Yirmi... On... Beş... Dört... Üç... İki... Bir...

Sanki varlıkta kısa bir kesinti gibi bir şey oldu. Yolcular iliklerine kadar işleyen tuhaf bir sarsıntı hissettiler.

Saniyenin yüzde biri kadar bir süre içinde yüz ışık yılı öteye sıçramışlardı; gemi güneş sisteminin sınırlarından yıldızlararası uzayın derinliklerine açılmıştı.

Yolculardan biri birden, heyecanla titreyen bir sesle:

- Yıldızlara bakın, diye bağırdı.

Diğer yolcular biraz korku, biraz hayranlık ifade eden bir sesle aynı sözü tekrarladılar: "Yıldızlara bakın!"

Saniyenin çok küçük bir kesri içinde manzara tamamen değişmişti. Beyzi olarak uzunluğu otuz bin ışık yılı olan Samanyolu'nun merkezine yaklaşmışlardı. Şimdi sayısız yıldızlar, yoğun bir toz yığını gibi görünüyor, yakındaki bazı yıldızlardan şimşekler çakıyordu.

Biron henüz on dokuz yaşındayken yaptığı ilk uzay seyahati sı"asında yazdığı bir şiirin ilk mısralarını hatırladı:

Bir yıldızlar tozu çevreliyor beni
Canlı ışıklardan meydana gelen bir sis!
Ve uzayın bütün sırları
Bir saniyelik patlamada açıklanıyor.

Birden salonun ışıkları yanarak Biron'u bu hayal dünyasının dışına çıkardı. Bir uzay gemisinin salonundaydı şimdi; yemek bitmişti ve yolcular kendi aralarında konuşuyorlardı.

Biron saatine baktı. Sonra kolunu kaldırdı ve gözlerini ayırmadan bir dakika süreyle saatini inceledi. Bu, o gece odada bıraktığı saatti. Bombanın öldürücü radyasyonlarına mukavemet etmiş ve Biron, sabahleyin diğer eşyasıyla birlikte onu da almıştı. O zamandan beri kim bilir kaç defa bakmıştı saate sırf zamanı öğrenmek için. Ama bu arada saati ona, hayati bir bilgi daha vermiyor muydu. Aşikâr bir şeyi yüzüne haykırmıyor muydu?

Kol saati hâlâ beyazdı. Mavi değildi. Hâlâ beyaz'dı.

Yavaş yavaş o geceki bütün olaylar bir bütün halinde birbirine bağlanıyordu. Eksik bir parça nasıl olmuş da bir bütün görmesini engellemişti.

Birden yerinden fırladı. Kaptandan önce sofradan kalkmanın ayıp olduğunu bildiği halde kısaca özür dileyerek sofradan ayrıldı.

Asansörü dahi beklemeden merdivenleri koşarak tırmanıp kamarasına yöneldi. Kapıyı içeriden kilitledikten sonra duvardaki dolabı ve banyoyu araştırdı. Gerçi içeride kimseyi bulacağını ummuyordu. Yapacaklarını çoktan yapmış olmaları lâzımdı.

Önce eşyalarını dikkatle inceledi. Doğrusu çok iyi çalışmışlardı. Hiçbir şeye el değmemiş gibiydi ama kaybolan şeyler vardı, hem de en önemlilerinden. Kimlik kâğıtları, babasının mektuplarının bulunduğu paket ve hattâ Rhodia'da Hinrik'e yazılan mektubun bulunduğu kapsül.

Kamarasını değiştirmelerinin sebebi şimdi anlaşılıyordu. Onların derdi eski ya da yeni kamara ile değil bagajlarıylaydı. Ve sırf eşyasını kontrol etmek için bu nizamî yola baş vurmuşlardı .

Biron, geniş yatağa uzandı ve büyük bir hiddet içinde düşünmeye başladı. Her şey boşunaydı. Tuzak kusursuz şekilde kurulmuştu. Her şeyi önceden tasarlamışlardı. Eğer tamamen bir tesadüf eseri, olay gecesi saatini odasında bırakmamış olsaydı, Tyrannlılar'm ördüğü ağların bütün uzayda ne derece sıkı sıkıya birbirine bağlı olduğunu aklına bile getirmeyecekti.

Kapı çalındı, kalkıp açtı.

Gelen bir görevliydi son derece kibar bir tavırla:

- Kaptan, canınızı sıkan bir şeyin mevcut olup olmadığını öğrenmemi istedi. Sofradan kalkarken rahatsız gibiydiniz de...

Biron kuru bir sesle:

- Hiçbir şey yok. Çok iyiyim, dedi.

Nasıl da göz altında tutuyorlardı. Durumunun çaresiz olduğu kesindi. Uzay gemisi onu kibar fakat emin bir şekilde ölüme götürüyordu.

Dördüncü Bölüm

SANDER JONTİ, kendisiyle konuşan adama soğuk bir ifadeyle sordu:

- Kayboldu diyorsunuz?

Rizzett elini yüzünde gezdirerek cevap verdi:

- Evet, her ne olursa olsun, bir şey kayboldu. Bunun, bizi ilgilendiren doküman olması mümkündür. Ve kaybolan şey konusunda fikrimiz yok. Bildiğimiz tek şey ilkel dünya takvimine göre XVI. ve XXI. yüzyıllar arasında bir tarih taşıması ve tehlikeli olduğu.

- Peki kaybolan dokümanın o olduğu hakkında kesin bir fikriniz var mı?

- Hayır, şartların gerektirdiği bir kanaat benimki. Yeryüzü hükümeti onu büyük titizlikle koruyordu.

- Bu bir şey ispat etmez; dünyalıların galaktik çağın öncesine ait olan her şeye karşı aşırı bir saygısı vardır.

- Bu doküman çalınmış fakat asla halka açıklanmamıştır. Boş bir vitrini niçin muhafaza altında tutmakta devam etsinler?

- Ben onları tanırım. Kutsal bir şeyin çalındığını halka duyurmaktansa böyle bir şeyi pekâlâ yapabilirler. Ancak genç Farril'in bunu eline geçirdiğine inanamam. Yanılmıyorsam onu sürekli olarak göz altında tutuyorsunuz.

Adam gülümsedi:

- Ele geçirmiş olamaz.

- Nereden biliyorsunuz?

Jonti'nin ajanı gülümseyerek cevap verdi:

- Çünkü bahis konusu doküman yirmi yıl önce kayboldu.

- Ne diyorsunuz?

- Yirmi yıldan beri de gören olmadı.

- Bahis konusu olan belki de başka bir dokümandır. Çiftçi onun varlığını ancak altı aydan beri biliyordu.

- Bu durumda biri onu dokuz buçuk yıl saklamış demektir.

Jonti kısa bir süre düşündükten sonra:

- Önemi yok, dedi. iyi düşündüm, önemsiz bir şey olabilir bu.

- Bu kanaate nasıl varıyorsunuz?

- Dünyada aylarca kaldım. Gitmeden önce, gezegende işe yarar bilgiler bulacağımı sanıyordum. Ama şimdi... Beni iyi dinleyin: Dünya, Samanyolu'nun içinde insan oturan tek gezegeni olduğu zaman teknolojisi, özellikle askerî teknolojisi son derece ilkeldi. İcat edebildikleri tek silah kaba bir atom bombasından ibaretti ve bu bombadan korunmaya karşı etkili bir çare de bulamamışlardı.

Elini geniş bir hareketle mavimsi ışıklar saçan ufka doğru dolaştırdı:

- Şimdi bütün bunları açık ve seçik olarak görüyorum. Bu derece az gelişmiş bir toplumun elinde askerlik alanında bize verilecek bir doküman olmasına ihtimal verilemez. Biliyorum, zamanın karanlıkları içinde kaybolup giden teknikler ve sanatlar insanlara değerli görülür. Dünyadaki insanlar arasında tarih öncesi medeniyete hayranlık duyan pek çok kişi olduğuna yemin edebilirim.

- Evet ama Çiftçi, son derece aklı başında bir adamdır. O bize bunun mevcut dokümanların en tehlikelisi olduğunu söylemişti. Hattâ söylediklerini aynen tekrarlayabilirim: "Bu Tyrann'ın ve bizim ölümümüz anlamına gelir; ama Samanyolu için yeni bir hayatın başlangıcı olacaktır."

- Herkes yanılabilir. Çiftçi'nin de aldanmış olması mümkündür.

- Yalnız, bizim bu dokümanın mahiyeti hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadığımızı da unutmayın. Mesela bir bilginin yayınlanmamış notları olabilir. Dünyalılar bunun askerî değerini hiçbir zaman anlayamamış olabilirler... Bilemiyorum...

- Senin gibi bir askere yakışmayacak aptalca şeyler söylüyorsun. Eğer insanların hiçbir zaman

üzerinde çalışmaktan vazgeçmedikleri bir konu varsa bu da askerî teknolojidir. Hiçbir silah, bir çekmecede on bin sene uyumaz. Ben Lingane'a dönme zamanının geldiğini düşünüyorum.

Rizzett omuz silkti. Asla ikna olmamıştı.

Aslında Jonti de öyleydi. Eğer bu gerçekten çalınmışsa, demek ki çalınmaya değer bir şeydi. Peki ama kim çalmıştı? Koca Samanyolu'nun herhangi bir yerinde olabilirdi çalan!

İçi daralarak bu dokümanın Tyrannlılar'ın elinde olabileceğini aklından geçirdi. Keşke Çiftçi bu derece içine kapalı olmasaydı! O, bu dokümanın ölüm habercisi olduğunu ve iki ucu keskin bir silaha benzediğini söylemişti. Her zaman müphem ve kinayeli konuşurdu budala!... Şimdi de Tyrannlılar onu öldürmüştü işte!

Peki ya bu sır şimdi Aratap'ın elindeyse? Aratap! Artık Çiftçi olmadığına göre olayları önceden kestirebilecek tek insan oydu. Bütün Tyrannlılar'ın en tehlikelisi!..

* * *

Simok Aratap ufak tefek, bacakları hafiften eğri, gözleri içeri çökmüş bir adamdı. Tyranlılar'a mahsus ağır ve kunt bir yapısı vardı. Ama kendisine tabi olan dünyaların sakinleri istedikleri kadar yapılı ve adaleli olsunlar, ondan çekmiyorlardı. Aratap rüzgârlarının silip süpürdüğü verimsiz dünyalarını terk edenlerin ikinci neslindendi. Samanyolu'ndaki kalabalık ve zengin gezegenleri esir ederek emri altına almıştı.

Babası küçük ve kolay manevra yapabilen gemilerden oluşan bir filoya kumanda ediyordu. Vurup kaçıyor, sonra yine vurup kaçıyor, sonra yine vuruyor ve bunu kendilerine karşı koyan dev silahları yok edinceye kadar sürdürüyorlardı.

Nebula dünyaları ise geleneksel usulle savaşıyordu. Sadece Tyrann yeni bir taktik uygulamaya başlamıştı. Düşmanla doğrudan doğruya karşılaşmıyor, onların yedek enerjilerini büyük ölçüde tüketerek sürat ve koordinasyona önem veriyordu. Krallıklar birbiri ardına düşüyordu; birbirleriyle yardımlaşacaklarına her biri zevkle komşusunun bozguna uğramasını seyrediyor, ve kendisini uzay gemilerinin ardında emniyette sanıyordu.

Ama çok geçmeden de sıra ona geliyordu.

Bu iş başlayalı elli yıl olmuştu. Nebula Krallıkları, Satraplıklar haline gelmiş: Tyrann yönetimi hepsine hakim olmuştu, vergiler düzenli bir şekilde alınıyordu... Aratap fethedilecek dünyalar varken birkaç kişiyle savaşmanın verdiği hüzün içindeydi.

Karşısında duran genç adamı inceledi. Gerçekten çok gençti. Geniş omuzları, ciddi bir yüzü vardı; neye yarar ki, herhalde bir öğrenci modası olmalı, saçını alabros kestirerek güzel yüzünü çirkinleştirmişti. Aratap, aslında çekindiği halde bu gence karşı bir merhamet hissi duyuyordu.

Biron, Aratap'ın, ne düşündüğünü bilse şaşırır kalırdı. Onun karşısında kendi duyguları ise gerginlikten ibaretti. Doğumundan beri Tyranlılar'ı üstün ırk olarak görmeye alışmıştı. Bütün kudretine, otoritesine rağmen babası, bile Tyranlılar karşısında ihtiyatlı, sanki onlara tâbi imiş gibi davranırdı. Halbuki o dilediği gibi hareket etmekte serbestti.

bazen Widemos'a geliyorlardı. Çok etkileyici ve terbiyeli bir görünüşleri vardı. "Yıllık vergi" adını verdikleri haracı toplamak için durmadan yer değiştirirlerdi. Widemos Çiftçisi bütün Nephelos gezegenindeki vergilerin toplanmasından sorumluydu. Ve Tyrannlılar, bazen onun hesaplarını da kontrol ederlerdi ama pek o kadar ince eleyip sık dokumazlardı. Küçük gemilerinden indikleri zaman bizzat Çiftçi onları karşılardı. Yemekte şeref mevki onlara aitti ve ilk servis onlara yapılırdı. Onlar konuştukları anda bütün diğer davetliler susmak zorundaydı.

Biron bu derece küçük ve böylesine çirkin insanların gördüğü bu iyi muameleye şaşardı.

Büyüdükçe anladı ki, babası bir sığırtmacın karşısında neyse, onlar da babasının yanında öyleydi. Ve nihayet zamanla onlara, mecbur olduğu saygıyı göstermeyi ve her hitap edişte "ekselans" sözünü kullanmayı öğrendi.

Bunları öyle öğrenmiş ve öylesine şartlanmıştı ki, şimdi bu Tyrannlının karşısında neredeyse titrediğini hissediyordu.

Biron, gemide, kendisini hapiste gibi hissetmeye başlamıştı. Gerçekten Rhodia'ya iner inmez de korktuğu başına geldi. Kapısı çalınmış ve mürettebattan iriyarı iki kişi içeri girerek karşısına dikilmişlerdi. Hemen ardından kaptan gelmiş ve gayet sakin bir sesle şöyle demişti:

- Biron Farrill, bu geminin kaptanı olarak bana verilen yetkiyi kullanıyor ve geçici olarak sizi tevkif ediyorum. Büyük Kral'in komiseri tarafından sorguya çekileceksiniz.

Komiser, şu anda karşısında bulunduğu ufak tefek Tyrannlı idi. Karşısında, kayıtsız bir ifadeyle oturan ve düşüncelere dalmış görünen bu çirkin Tyrannlı. Büyük Kral, şüphesiz Tyrann Hakan'ı idi. Kendi halkının bulunduğu gezegendeki efsanevî sarayında yaşıyordu.

Biron etrafındaki şeyleri kaçamak bakışlarla süzdü. Fizik bakımdan hareketlerini engelleyen bir şey yoktu. Ancak iki yanında ikişer polis vardı. Mavi üniformalı Tyrannlı Dış Polislerdi bunlar. Dördü de silahlıydı. Komutan üniforması taşıyan bir beşincisi komiser Aratap'ın yanında oturuyordu.

İlk suali bu sonuncusu sordu:

- Belki de biliyorsunuz (sesi zayıf ve inceydi) babanız, eski Widemos Çiftçisi vatana ihanet suçundan idam edildi.

Görünüşte tatlı bakışları olan gözleri Biron'un gözleriyle karşılaştı.

Biron hiç renk vermedi. Hiçbir şey yapamamak duygusu onu kahrediyordu. Bağırsa, küfürler savursa öyle rahatlayacaktı ki!.. Ama bütün bunlar babasını hayata döndürmezdi ki... Sonra, sorguya böylesine katı bir şekilde başlamak suretiyle kendisini en baştan tahrik etmek, kötü konuşmak zorunda bırakmayı istiyor olabilirlerdi. Hayır, onlara bu zevki vermeyecekti. Sakin bir sesle:

- Ben Biron Maline'im, dünyalıyım, dedi. Eğer benim kimliğimden şüpheniz varsa, konsolosluğumla temas kurulmasını istiyorum.

- Anlıyorum, anlıyorum... Ancak şu anda son derece resmî bir durumda bulunuyoruz. Siz Biron Maline olduğunuzu, dünyalı olduğunuzu söylüyorsunuz. İyi ama (Aratap önündeki kâğıtları gösterdi), işte Widemos'un oğluna yazdığı mektuplar; işte Biron Farrill adında bir üniversite öğrencisinin kimlik kartı. Bunlar eşyalarınızın arasında bulundu.

Biron ümitsiz durumdaydı, ama yine de gayret etti:

- Eşyalarım kanunsuz olarak arandı. Dolayısıyla bu delillerin hukuki bir mesnedi olmadığını iddia ediyorum.

- Bay Farrill, ya da Malaine, bir mahkeme heyeti karşısında değilsiniz. Yapabileceğiniz başka bir açıklama var mı?

- Evet, eğer bu vesikalar benim eşyalarımın arasında bulunmuşsa, biri onları kasıtlı olarak koymuş demektir.

Biron'un tahmininin aksine komiser, bu havadan sudan cevap üzerinde fazla durmadı. Parmaklarıyla küçük siyah kapsüle dokunarak sordu:

- Peki Rhodia yöneticisinin yanına girmek için bu takdim mektubu? O da mı sizin değil?

- Evet, o benim.

Biron bu sorunun cevabını çoktan hazırlamıştı. Çünkü mesajda adı yazılı değildi. Devam etti:

- Yönetici katletmeye yönelik bir komplo var...

Sustu. Söyledikleri kendisini bile dehşete düşürmüştü. Sözler ağzından dökülürken yaptığı gafın farkındaydı ama iş işten geçmişti. Komiser alaycı bir tebessümle ona bakıyor olmalıydı.

Ama hayır. Aratap hafifçe içini çektikten sonra kontak gözlük camlarını çıkarıp tuzlu sıvının içine bıraktı. Gözleri hafifçe ıslaktı. Sonra ona dönerek sordu:

- Ve siz, böyle bir komplonun olacağını biliyorsunuz? Siz, buradan beş yüz ışık yılı uzakta olan dünyada bulunduğunuz halde bundan haberiniz var, bizim Rhodia'daki kendi polisimizin bundan haberi yok öyle mi?

- Sizin polisiniz burada, komployu hazırlayanlar ise dünyada.

- Anlıyorum. Ve seni onlar gönderdi? Ya da siz kendiliğinizden, Hinrik'i tehlikeye karşı korumak üzere buraya geldiniz?

- Korumak için şüphesiz.

- Yok canım? Peki niçin koruyacakmışsınız, öğrenebilir miyim?

- Kazanmak istediğim mükâfat yüklüce olduğu için şüphesiz.

Aratap gülümsedi:

- İşte şimdiye kadar söylediklerinizin en akıllıcası bu. Peki bu komplonun detaylarından bahseder misiniz biraz?

- Bunları ancak yöneticinin kendisine söyleyebilirim. Aratap küçük bir tereddütten sonra omuz silkti:

- Öyle olsun. Biz, mahalli polisi ilgilendiren bu işe asla karışmayız. Bizi ilgilendirmez. Yöneticinin korunması konusunda ise size yardımcı oluruz. Onun huzuruna çıkacaksınız. Bagajlarınız gelinceye kadar bizim adamlarımızla birlikte kalacaksınız. Ondan sonra serbestsiniz. Götürün onu.

Aratap bunları söyledikten sonra gözlük camlarını taktı; aynı anda yüzündeki, miyoplara mahsus olan tatlı ifade silindi. Biron dört silahlı adamın arasında dışarı çıktı.

* * *

Aratap salonda kalmış komutana dönerek:

- Bu genç Farrill'i yakından takip etmekte yarar var, dedi.

Subay enerjik bir ifadeyle:

- Elbette diye cevap verdi. Yalnız bir nokta var. Siz, bunun anlattıklarına inandınız mı? Ben şahsen söylediklerini çok tutarsız buldum.

- Orası meydanda. Ancak biz inanmış gibi yaparak onu istediğimiz gibi yönlendireceğiz. Bu genç budalalar videolardaki casusluk filmlerini seyrede seyrede böyle oluyor. Tabii bu başka, eski Çiftçi'nin oğlu.

Bu defa komutan tereddüt etti:

- Peki bundan emin misiniz? Elimizdeki deliller pek sağlam değil.

- Yani bunları bizi aldatmak için mi eşyalarının arasına sakladılar diyorsunuz? Niye yapsınlar bunu?

- Belki de dikkatimizi gerçek Biron Farrill'in üzerinden başka yöne çekmek için. Belki de Biron Farrill, şu anda bin ışık yılı uzakta bir yerdedir.

- Buna imkân yok. Çünkü genç Raneher'in foto-küpü var elimizde görmek ister misiniz?

- Elbette.

Aratap çekmecesinden kenarları onar santim olan bir cam küp çıkardı. Siyah ve opak bir küp.

- Zamanı gelince genç adamı kendi portresiyle karşı karşıya getireceğim, iç dünyalarda yeni kullanılmaya başlanan eğlenceli bir icat bu. Bu görünüşte alelade bir foto-küp. Ama tersine

çevrilince tamamen saydamlığını kaybediyor... Basit bir moleküler yapı değişikliği olayı.

küpü öbür tarafa çevirdi. küpün yüzü yavaş yavaş saydamlaşmaya başladı, sonunda bir kristal berraklığı aldı. içinde genç bir yüz göründü, ebediyen cisimlendirilmiş bir hayat sahnesi.

- Bu da eski Çiftçi'nin eşyaları arasından çıktı. Kime benziyor bu.

- Ona benziyor. En küçük bir şüpheye mahal yok.

- Öyle değil mi? (Tyrannlı dalgın bakışlarla portreyi süzdü). Bir tek küpün içine altı portreyi sığdırmak mümkün; esas daima aynı. küpün altı yüzü var, böylece altı pozisyonu teshil etmeye yani altı moleküler yönlendirme yapmaya imkân veriyor. Büyük bir yenilik, değil mi kumandan?

Ama subay Aratap "ı dinlemiyordu bile. Aratap küp hakkındaki sözlerini kısa keserek sordu:

- Demek ki, Farrill'i göz altında tutacaksınız.

- Elbette, komiser.

- Hinrik'i de göz altında tutun.

- Hinrik'i de mi?

- Elbette. Yoksa ben ne diye genç adamı serbest bıraktım? Birçok sorunun cevabını bulmak istiyordum. Farrill niçin Hinrik'i görmek istedi? Aralarındaki ilişkinin durumu nedir? Ölü Çiftçi tek başına hareket etmiyordu elbet; elbette ki ardında bir organizasyon vardı. Biz bu organizasyonun çalışma şeklini hâlâ bilmiyoruz.

- Herhalde Hinrik bu ayaklanma hareketine dahil olamaz. -Yapmayın bunu komiser. Cesareti olsa bile- ki hiç sanmıyorum - böyle bir işe girişmeyecek kadar aptaldır o.

- Olsun. Belli olmaz, belki de aptallığı yüzünden böyle bir işe girişmek ister. Bu ihtimali hesaba katmamız gerekir, aksi halde kendi güvenliğimiz bakımından açık vermiş oluruz.

Aratap bir el işaretiyle subayı gönderdi. Şimdi o başka bir şeyi düşünüyordu. İçini çekerek küpü yerine koydu. Kristal gibi olan küp yavaş yavaş simsiyah kesildi.

Babasının zamanında hayat daha basitti. Bir gezegeni ezmenin zalimce bir hacmi vardır. Ama bu genç ve masum adamla giriştiği oyun sadece zalimceydi.

Ama, öyle gerekiyordu.

Beşinci Bölüm

DÜNYA ile kıyaslanacak olursa, Rhodia insanoğlu için oldukça yeni bir ikamet yeriydi. Hatta Sirius yahut Centaure'daki dünyalar bile çok daha eskiden beri iskân edilmiş bulunuyordu. Meselâ Arturus'un gezegenleri ilk uzay gemileri At Başı nebulasını araştırdıkları sırada, iki yüz yıl önce iskân edilmişti. Bu araştırma çok ilgi çekici bir keşifle sonuçlanmış, ve suyu ve oksijeni olan 100 kadar gezegen bulunmuştu. Evet, keşif çok ilgi çekiciydi, çünkü uzayı kaplayan sayısız gezegenler içinde insanın yaşamasına elverişli şartları haiz olanlar nadirdi.

Samanyolu'nda yüz ile iki yüz milyar arasında yıldız, beş yüz milyar kadar da gezegen vardı. Bunlardan çoğunun yer çekimi dünyanınkinin % 120 si kadar, ya da % 60'ından daha azdı ki, bu çekim insanın yaşamasına el vermiyordu. Diğerleri çok sıcak, ya da çok soğuk gezegenlerdi. Ayrıca bir de atmosfer meselesi vardı: Atmosfer zehirli oluyor; neon jamonyum, metan, klor, hattâ silisyum tetrafluorür gibi gazlardan meydana geliyordu. Susuz gezegenler olduğu gibi kükürt oksit okyanuslarıyla kaplı gezegenler de vardı. Karbondan tamamen yoksun gezegenler de yok değildi.

Kısacası, mevcut gezegenler arasında ancak binde biri insanların oturmasına elverişliydi. Demek

ki insan organizmasına uygun dört milyon gezegen vardı...

Şu anda insanların yaşadıkları gezegenlerin sayısı kesin olarak bilinmemekteydi. "Almanak Galaktika"ya göre Rhodia, insanlar tarafından kolonileştirilen 1098'inci gezegendi.

Transnebüler bölgedeki dünyaların tarihî evrimi, genişlemekte olan ülkelerin gelişmesi ile hazin bir benzerlik gösteriyordu. Arka arkaya kurulan gezegen cumhuriyetleri, önce tamamen tecrit edilmiş olarak yaşıyorlardı. Ekonomik genişlemenin etkisi sonucu komşu gezegenler ana toplumun oturduğu gezegen tarafından kolonileştirilmişti. Bu şekilde gerçek küçük imparatorluklar kurulmuş ve bunun sonucu olarak da imparatorluklar arasında çalışmalar başlamıştı.

Savaşın ve siyasetin kuralları icabı büyük bölgeler bazen bir defa, bazen birçok defa el değiştirmişlerdi. Bunların arasında yalnız Rhodia, Hinriade'lar hanedanının akıllı yönetimi sayesinde çok uzun süre varlığını koruyabilmişti. Eğer Tyrannlılar gelmeseydi, şüphe yok ki, çok büyük bir trans-nebüler konfederasyon kurmak yolundaydılar.

Ancak her şey ansızın olmuştu. Tyrannlılar o zamana kadar kendi halinde muhtar bir yönetimi sürdürmeyi başarmışlardı: Yaşadıkları dünyanın büyük bir kısmı çöllerle kaplı olduğundan fakirdiler.

Bununla beraber Rhodia yöneticiliği Tyrannlılar'm gelmesinden sonra da yaşamış; hatta büyümüştü bile. Hinriade'ların halkla iç içe olması, yeni gelen fâtihlerin, ülkeler halkına daha kolay hakim olmasını sağlamıştı. Bu ise Tyrannlılar'm umurunda değildi. Halk onları alkışlayadur-sun, onlar vergileri cebe indirmeye bakıyorlardı.

Şüphesiz şimdiki yöneticiler Hinriade'ların zamanındaki eski yöneticiler gibi değildi. Verasetle intikale önem vermiyor, daima daha kabiliyetli daha zeki olanın iş başına geçmesini dikkate alıyorlardı.

Ama şimdi Tyrannlılar seçimleri de etkiliyorlardı ve şüphesiz, isminin beşincisi olan Hinrik'i seçtiren onlardı ve bunun için geçerli gerekçeleri de vardı.

İktidara geldiği sırada Hinrik gösterişli bir insandı ve ne zaman halkın karşısına çıksa ilgi topluyordu. Saçları hafif griye dönmüştü ama, bıyığı, tam aksine, kızının gözleri kadar siyahtı.

Ve şu sırada baba-kız tartışıyorlardı. İri yapılı bir kızdı; boyu, bir metre seksen olan babasının boyundan biraz kısaydı. Genellikle sakin gibi görünmekle beraber ihtiraslı bir tipti. Dördüncü defa:

- Hayır! Razı olmayacağım, derken gözlerinden ateşler püskürüyordu sanki.

Hinrik:

- Bak Arta, dedi, makûl olmak lâzım. Ne yapmamı istiyorsun? Kendini benim yerime koy. Benim durumumdaki birinin tercih hakkı yoktur.

- Eğer annem hayatta olsaydı bir hâl çaresi bulurdu!

Böyle diyerek ayağını hızla yere vurdu. Adı Artemisia idi. Her kuşakta en az bir kızın taşıması gereken bir isimdi bu.

- Buna şüphem yok; o her işte başarılı olurdu! bazen tamamen annene benzemişsin gibi geliyor bana. Benden hiçbir şey almamışsın. Ama dinle Arta, hiç olmazsa buna bir şans tanı... Herhalde kaliteli bir insandır...

- Meselâ ne gibi öğrenebilir miyim?

- Eeeee... Meselâ...

Eliyle havada bir yay çizdi, bir an düşündü; sonra vazgeçti. Kızının yanına yaklaşarak elini omuzuna koymak istedi. Ama Artemisia siyah saçlarını ve eteğinin al renkli plilerini dalgalandırarak seri bir hareketle uzaklaştı. Sonra:

- Bütün bir akşamı onunla geçirdim, dedi. Beni kucaklamaya kalkıştı. Korkunç bir hareket!
- Ama bütün erkekler kucaklamak ister, şekerim. Senin büyük annenin çağında değiliz artık. Bir öpücük nedir ki Arta? Gençliğin heyecanı iste!
- Gençliğin heyecanıymış, güldürme beni! Bu korkunç küçük adam ancak kızgın bir sobanın üstüne oturursa heyecan duyabilir! Benden yirmi santim daha kısa olduğunu hesaba katmıyor musun baba! Bu pigme ile insan içine çıkmamı mı istiyorsun?
- Ama önemli bir adam o, çok önemli.
- Önemli olması boyuna bir santim bile ilâve etmez! Üstelik bacakları da eğri ve nefesi kokuyor!
- Nefesi kokuyor mu? Artemisia burnunu buruşturdu:
- Hem de çok... Kötü bir koku. Bunu kendisine de söyledim.
Hinrik gözlerini iri iri açtı; boğazına bir yumruk tıkanmış gibiydi:
- Söyledin mi? Tyrann kraliyet sarayının en yüksek şahsiyetine, kötü bir karakteristiği olduğunu söylemeye cesaret edebildin ha?
- Ama gerçek bu? Benim koku alma duyumun çok hassas olduğunu bilirsin. Bana yaklaştığı zaman iki elimle birden ittim, sırtı üstü düştü dört nalı havaya kalktı. Çok komikti doğrusu.
Artemisia bu olayı aynı zamanda hareketleriyle de anlatmıştı. Hinrik neredeyse kendini kaybediyordu. Bir hayret ünlemi çıktı boğazından, sonra iki eliyle yüzünü kapadı. Bir an öyle durdu, ardından parmaklarının arasından bakarak sordu:
- Nasıl olur da bu şekilde hareket edersin? Peki şimdi ne olacak?
- Ne olacağını değil ne olduğunu söyleyeyim sana. Benim bu hareketim bir işe yaramadı. Onu ittikten sonra bana ne dedi biliyor musun? Zaten o sözü bardağı taşıran damla oldu! Bundan sonra zaten gül gibi de koksa onu istemem!
- Peki... Peki ne dedi söylesene?
- Sanki kötü bir video filmi seyrediyorum sandım kendimi: "Ah, dedi, ne harikulade karakter! Şimdi onu her zamankinden daha çok seviyorum!" İki hizmetkâr doğrulup ayağa kalkmasına yardım etti. Ama ondan sonra da bana fazla sokulmaya cesaret edemedi.
Hinrik öne doğru eğildi ve hiddetle baktı kızına:
- Yine de şeklen evleneceksin onunla. Gerçekten değil anlıyor musun? Şekil olarak. Diplomatik bir evlenme bu!
- Gerçekten değil mi? Ne demek istiyorsun? Ben imzamı attıktan sonra olur mu öyle şey?
- Hayır efendim, hayır, onu demek istemedim. Evliliğin geçerliliği ortadan kalkacak değil. Bu şaşkınlığına şaşıyorum doğrusu Arta.
- Peki açıklasana?
- Neyi açıklayayım? İkide bir konuyu değiştirip duruyorsun. Ne diyeceğimi şaşırdım. Seninle ciddi bir tartışma yapmaya imkân yok. Ne diyordum?
- Beni onunla evlenmiş gibi yapacağımı, ya da buna benzer bir şey söylüyordun, unuttun mu?
- Evet. tamam, yani bu evliliği pek o kadar ciddiye almana gerek olmadığını söylüyordum.
- Tabii, dilediğim kadar âşığım olacak?
Hinrik birden ciddileşti:
- Arta! Ben seni böyle mi yetiştirdim? Böyle bir sözü nasıl söylersin? Utanç verici bir şey.
- Senin anlatmak istediğin bu değil miydi?
- Ben söyleyebilirim. Çünkü yetişkin bir insanım; ama senin yaşında bir genç kızın bunu söylemeye hakkı yoktur.

- Onu bunu bilmem, bak ben söylüyorum. Kelimeler beni korkutmuyor. Diplomatik mecburiyet yüzünden bu korkunç küçük adamla evleneceğime göre hiç şüphesiz bir çok âşığım olacaktır. Ama burada bir sorun var: -ellerini kalçasına koydu- Peki âşıklarımla beraber olmadığım zaman ne yapacağım? Her şeyden önce o benim kocam olacak... Aklım almıyor bunu...

- O yaşlı bir adam sevgilim; fazla bir zaman yaşamaz artık.

- İyi ama daha biraz önce genç, ateşli olduğunu söyleyen sen değil miydin? Unuttun mu?

- Ama Arta! Bu adam bir Tyrannlı, üstelik önemli bir şahsiyet. Hakan'ın sarayında önemli bir yeri var.

- Hiç şaşmam. Herhalde Hakan da onun gibi kokuyordur.

Hinrik ağzı dehşet ifade eden bir "O" şeklinde açıldı. Elinde olmadan sağa sola baktı, sonra boğuk bir sesle:

- Bir daha böyle bir şey duymak islemiyorum!

- Eğer keyfim isterse pekâlâ da söylerim. Bu adamın üç karısını da hesaba katmıyorum...

Hinrik onun sözünü kesmek istediyse de, Arta onu bir el hareketiyle susturarak devam etti:

- Sen beni bu adamla evlendirmek istiyorsun!

- Ama o kadınlar öldü Arta! Seni herhalde başkası)la evli bir insanla evlendirecek değilim. Ayrıca onların gerçekten ölmüş ve gömülmüş olduklarına dair vesika da isteyeceğim.

- Yooo, onların ölmüş olmalarına hiç şaşmam.

Hinrik ellerini kaldırarak:

- Ulu Uzay! Ne yapayım, şimdi! diye bağırdı. Dinle Arta, insan bir Hinriade ve üstelik Rhodia yöneticisinin kızı olursa, bunu ödemesi gerekir.

- Ben size beni dünyaya getirin diye dilekçe vermedim.

- Bunun önemi yok. Samanyolu'nun tarihi, devlet'in diplomasisi, güvenlik çıkarları ve gezegenlerarası ilişkiler dolayısıyle şahsi görüşlerin ortadan silinmesi gerektiğini gösteren birçok misalle doludur.

- Kısacası küçük bir kız fuhşa itilecek öyle değil mi?

- Ne bayağı sözler! Sen günün birinde... Günün birinde bu gibi sözleri halkın önünde de söyleyebilirsin!

- Her ne olursa olsun, bu fuhuştur ve ben bunu kabul etmeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim. O cüceyle evlenmek-tense her şeye razıyım. Son sözüm bu!..

Yönetici dudakları titreyerek ayağa kalktı, tek kelime söylemeden kollarını kızına doğru uzattı, sonra birden hıçkırarak ağlamaya başladı ve koşup kızın boynuna sarıldı.

- Yapamıyorum... Yapamıyorum... Beni zorlama! Ama Hinrik kızının sırtını okşadı:

- Eğer sen istemezsen olacakları kimse bilemez. Tyrannlılar beni tahtımdan indirir, hapsedebilir hattâ idam...

Kelimeler boğazında düğümlendi ve sözünü tamamlayamadı. Bir süre sonra devam etti:

- Kötü bir zaman da yaşıyoruz Arta, çok kötü bir zamanda. Widemos Çiftçisi geçen hafta mahkûm edildi, şimdiye kadar idam edilmiş olacağını sanıyorum. Hatırlıyor musun onu? Altı ay önce bizi görmeye gelmişti. İri yapılı yuvarlak kafalı bir insandı. Sen onu görünce korkmuştun.

- Hatırlıyorum.

- Tamam. İşte o, şu anda ölmüş bulunuyor. Bir dahaki sefere de sıra zavallı babacığına gelecek belki. Onun bize uğraması bile benden şüphelenmeleri için yeterli.

Kız, babasından ayrıldı:

- Neden şüpheleneceklermiş? Onunla iş birliği yapmadın değil mi?
- Ben mi? Asla. Ama biz Hakan'ın seçkin adamlarından birini reddedersek, benim de onunla is birliği yaptığıma hükmedebilirler.
Telefonun sesi Hinrik'i yerinden sıçrattı.
- Sen dinlen biraz. Ben telefonu odamdan açarım. Biraz kestirirsen kendini daha iyi hissedeceksin; bir dene...
Babası çıkınca, Artemisia gözlerini kapayıp, yoğun bir düşünceye daldı. Hiç kıpırdamadan duruyor, sadece göğsünün inip kalkması hayatta olduğunu gösteriyordu.
Bir ayak sesi onu daldığı düşünceden ayırdı:
- Kim böyle içeri giren? diye bağırdı. Başını çevirince karşısında babasını gördü. Yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.
- Kumandan Andros'tu, diye kekeledi.
- Andros mu? Şu dış polis teşkilâtından.
Hinrik sadece başıyla "evet" cevabı verebildi.
- Bunun sebebi herhalde...
Artemisia cümlesini yarıda kesti. Aklından geçen korkunç şeyi dile getirmek istemiyordu. Babası devam etti:
- Benimle görüşmek isteyen bir genç adam içinmiş. Kendisini tanımıyorum bile. Neden beni görecekmiş bilemiyorum. Dünyadan gelmiş.
Çok derin düşünceler içinde bunalmış bir insan gibi dalgın ve kesik kesik konuşuyordu, ayakta sallanıyor gibiydi:
Genç kız koşup babasının koluna girdi:
- Gel baba, otur şöyle. Olup bitenleri anlat bana. Hinrik oturunca, biraz kendini toparladı, rengi yerine geldi:
- Aslına bakarsak tam tamına bilmiyorum, diye mırıldandı. Bana öyle geliyor ki, bu delikanlı benim hayatıma kastedecek bir komplo ile ilgili bilgiler getiriyor. Hayatıma karşı. Ve bana, onu dikkatle dinlememi tavsiye ettiler. (Şaşkın bir gülümsemeyle devam etti). Halk beni seviyor. Beni kim öldürmek istesin? Hiç kimse değil mi? Cevap versene.
Dikkatle kızına bakıyordu. Onun verdiği:
- Elbette baba, kimse seni öldürmek istemez. Cevabını duyunca rahatladı. Ama ansızın endişesi geri geldi:
- Ya onlarsa?
- Kimler?
Hinrik, kızına doğru eğilerek alçak sesle mırıldandı:
- Tyrannlılar. Widemos Çiftçisi dün buradaydı ve onu öldürdüler.
Sesi korkak ve titrek çıkıyordu. Devam etti:
- Şimdi de beni öldürmek için birini gönderiyorlar buraya!
Artemisia babasını omuzundan tutarak öyle bir sarstı ki, Hinrik acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra otoriter bir sesle:
- Kendine gel baba, dedi. Otur şurada ve beni dinle! Hiçbir kimse seni öldürmek istemiyor, aklına koy bunu bir defa. Beni duyuyor musun? Hiç kimse seni öldürmek istemiyor. Widemos Çiftçisi de buraya dün gelmedi, altı ay önce geldi. Hatırlamıyor musun? Düşün bir defa tam altı ay oldu!
- O kadar çok mu geçti aradan... Evet, evet haklı olabilirsin.

- Şimdi otur bu koltukta ve dinlen. Sinirlerin çok bozuldu. Kendinde değilsin. Bu genç adamı ben kendim göreceğim ve tehlikeli olmadığına karar verirsem sana getireceğim. Tamam mı?

- Bunu yapar mısın Arta? Sahiden yapar mısın? Bir kadına kötülük yapmayı düşünmeyecektir. Hayır. Elbette sana bir şey yapmaz.

Ona doğru uzandı. Aynı anda Artemisia da eğilerek babasını öptü. Hinrik:

- İhtiyatlı ol, dedi ve gözlerini kapadı.

Altıncı Bölüm

BIRON FARRİLL, saraya bitişik binalardan birinde asabiyet içinde bekliyordu. İlk defa şehre gelen bir köylü gibi hissediyordu kendini.

Widemos sarayını seyrederek büyümüştü. Ve çocukluğunda bu saraya hayrandı. Ama şimdi... Taştan yapma dantellerini, girinti çıkıntılarını, kulelerini; sahte dekoratif pencerelerini düşündükçe tiksinmek geliyordu içinden.

Burada, Rhodia'da her şey başkaydı.

Rhodia sarayında ne toprak ağası senyörlerin gururunu ifade eden bir şey, ne de ölmekte olan bir dünyanın gösteriş merakının ifadesi vardı.

Mimarî ahenk sakin ve kudretliydi. Her yapının ortasından dikey hatlar yükseliyordu ama bunlarda bir kulenin ya da çan kulesinin sevimsiz Rokoko görünüşü yoktu. Bodur kütlelerine rağmen binalarda bir hafiflik, yukarıya doğru bir yükseliş vardı ve bu ifadenin nasıl verilebilmiş olacağını insanın bir türlü aklı kesmiyordu.

Aynı ifade diğer binalarda da dikkati çekiyordu. Rhodia üslûbu asırlar boyu süren gelişme sonucunda yalancı pencereler gibi suni teferruattan kurtulmuştu. Halbuki Samanyolu'nda bunlar çok beğenilen şeylerdi. Havalandırma ve aydınlatılması tamamen suni olan bu binalarda, hiçbir yararı olmayan, üstelik dekoratif bir güzellik verdikleri de şüpheli olan detaylardan eser yoklu. Mimari gözü gökyüzüne doğru çeken mücerret bir ifade kazanmıştı.

Tyrannlı komutan haber verdi:

- Sizi şimdi kabul edecekler.

Sonra odadan çıkarak onu yalnız bıraktı.

Çok geçmeden iri yapılı bir adam içeri girdi ve topuklarını çarparak onu selamladı. Biron bir anda burada gerçek iktidarı elde bulunduranların, sade ve katı ifadeli bir gri-mavi üniforma ile yetindiklerini fark etti. Bunun yanında Çiftçi'nin sarayındaki formaliteleri ve ihtişamı düşündü ve bunca beyhude şey karşısında dudaklarını ısırdı. Rhodia'lı muhafız:

- Biron Malaine? dedi ve kendisini takip etmesini işaret etti.

* * *

Pırıl pırıl bir monoray onları bekliyordu. Diyamanyetik bir kuvvetle, kırmızımsı metalden bir tele asılıydı. Biron daha önce böyle bir şey görmemişti. Bir an durup seyretti.

Ancak, beş, altı kişi alacak büyüklükteki araç; bir kirpik telinin ucundaki gözyaşı damlası gibiydi. Hafif rüzgârın etkisiyle sallanıyordu. Gümüş gibi pırıldayan yüzünde Rhodia güneşinin ışınları yansımaktaydı. Tek ray, incecik bir kablodan ibaretti; ve araca ancak dokunuyor gibiydi. Hattâ hızlıca bir rüzgâr aracı bir karış kadar kablodan uzaklaştırdı bile; Biron, uçup gidecek sandı onu. Ancak görülmeyen manyetik alan aracı yine yerine getirdi.

Muhafız sabırsızlıkla:
- Lütfen, dedi ve Biron iki basamak çıkarak araca girdi. Muhafız da binince merdiven kendiliğinden toplandı ve aracın parlak dış kısmına yapışarak görünmez oldu.
Biron içeri girince, aracın tamamen saydam olduğunu hayranlıkla gördü. Kristal bir kabarcık içindeydi. Muhafız bir düğmeye dokundu; araç, atmosferi hafif bir ıslık çalarak yarmaya başladı. Bir an içinde sarayın ve çevresindeki binaların manzarası gözlerinin önüne serilmişti.
Şahane bir manzaraydı bu. Sanki bütün bu binalar yukarıdan seyredilmek için yapılmış gibiydi.
Birden hafifçe ileri atıldığını hisseder gibi oldu ve araç durdu. Yol sadece iki dakika sürmüştü.

* * *

Açık bir kapının önüne gelmişlerdi. Biron girdi ve kapı arkasından kapandı. Küçük, beyaz ve çıplak bir odada yalnızdı. Şu anda hareketlerinde serbest bırakıldığı görülüyor, ama Biron bu konuda fazlaca hayale kapılmıyordu. Dünyadaki o lanet geceden sonra hiçbir hareketinde bağımsız olamamıştı.
Kendisini, başkalarının dilediği kareye koyduğu bir satranç taşı gibi hissediyordu. Jonti onu gemiye, Tyrannlı komiser de buraya koymuştu. Ve her yer değiştirişte büyük bir ümitsizliğe kapılıyordu Biron.
Tyrannlılar'ın anlattığı masalı yutmadıkları açıktı. Yapılması gereken en basit tahkikatı bile yapmamış, meselâ yeryüzündeki ilgiliden, retina yapısını sormamışlardı. Bunlar bir ihmalin sonucu olamazdı.
Jonti'nin bu konudaki durum değerlendirmesini düşündü. Belki bir dereceye kadar hâlâ geçerli olabilirdi. Tyrannlılar yeni bir kahraman yaratmamak için onu öldürmekte tereddüt edeceklerdi belki. Ama Hinrik onların adamıydı ve idam emrini o verebilirdi. O zaman bu bir iç meseleden ibaret olur ve Tyrannlılar da dudak bükerek olaya seyirci kalabilirlerdi.
Biron yumruklarını sıktı. İri yapılı ve kuvvetliydi, ama silahsızdı. Şüphesiz şimdi gelecek olanlar da bunu biliyorlardı. Farkında olmadan sırtını duvara dayadı.
Soldaki kapı açıldı ve bir adam girdi içeri. Üniformalı ve silahlıydı, arkasında bir genç kız vardı. Bu, Biron'u biraz rahatlattı. Başka şartlarda olsa genç kızı biraz seyretmek isterdi, çünkü değerdi buna. Ama şimdi, gözünü muhafızın atomizöründen ayıramıyordu.
İki adım kala durdular. Genç kız muhafıza:
- Önce ben konuşmak istiyorum onunla teğmen, dedi. Sonra gülümseyen bir ifadeyle Biron'a dönerek sordu:
- Buraya, yöneticiye karşı tasarlanan bir komployu mu haber vermeye geldiniz?
Biron şaşırmıştı:
- Bana, doğrudan doğruya yönetici ile görüşeceğimi söylemişlerdi, dedi.
- Bu mümkün değil. Ne söyleyecekseniz bana söyleyin. Eğer söyleyecekleriniz yararlıysa ve akla uygunsa o zaman yönetici tarafından kabul edilirsiniz.
- Size kim olduğunuzu sorabilir miyim? Yönetici adına konuşma yetkisine sahip olduğunuzu nereden bileyim?
Genç kız içini çekerek cevap verdi:
- Ben onun kızayım. Lütfen sorularıma cevap verin. Sistemin dışından mı geliyorsunuz?
- Dünyadan geliyorum, dedi Biron ve ilâve etti: Altes. ..
Bu söz onun hoşuna gitmiş gibiydi.
- Tam tamına nerede dünya?

- Sirius bölgesinde küçük bir gezegendir Altes.
- Sizin adınız?
- Biron Malaine, Altes!
- Demek dünyadan geliyorsunuz... Bir uzay gemisini yönetebilir misiniz?

Biron gülümsedi. Uzayda seyahat etme biliminin, Tyrannlılar'ın kontrolünde olan dünyalarda yasak olduğunu çok iyi biliyordu.

- Evet Altes.

Eğer isterlerse bunu ispat da edebilirdi. Çünkü dünyada, bu yasak bir şey değildi ve dört yıl içinde bunu çok iyi öğrenmişti.

- Peki ya bu komplo hikâyesi?

Biron birden kararını verdi. Eğer muhafızla konuşuyor olsa buna cesaret edemezdi. Ama karşısındaki bir genç kızdı, eğer doğru söylüyorsa, eğer gerçekten yöneticinin kı-zıysa, onu kendi lehine olarak etkileyebilirdi.

- Komplo olmayacak Altes, dedi.

Genç kız bir an hayretle sarsıldıktan sonra kendini topladı:

- Bunu bize emanet ediyorum teğmen, dedi ve gerçeği öğrenmeye gayret etmenizi istiyorum.

Biron bir adım attıysa da muhafızın atomizörü onu yelinde tutmaya yetti. Biron kızın arkasından sesleniyordu:

- Rica ederim Altes! Bekleyin! Durun! Beni dinleyin! Bu benim yöneticiyi görmek için son şansımdı, anlıyor musunuz?

Genç kız gözden kayboluncaya kadar sesini yükselterek konuşmaya devam etti. En sonunda:

- Hiç olmazsa ekselansa benim Biron Farı ili olduğumu ve iltica hakkı talep ettiğimi söyleyin, diye seslendi.

Çok küçük bir ümitti bu. Eski feodal adetler Tyrannlılar'ın gelmesinden önce de kuvvetini kaybetmiş bulunuyordu. Ama elden gelen başka bir şey yoktu.

Biron'un son sözleri üzerine genç kız döndü ve hayretle kaşlarını kaldırdı:

- Ne o? Birdenbire aristokrat mı oldunuz? Daha bir saniye önce soyadınız Malaine değil miydi?

Biron, ansızın üçüncü bir ses duydu:

- Evet, öyle... Ama İkinci isim gerçek değildi. Siz Biron Farrill'siniz hiç şüphesiz genç adam. Çok benziyorsunuz.

Kapının aralığında ufak yapılı, güler yüzlü bir adam duruyordu. Gözleri parıldıyor, eğlenceli bîr ifadeyle Biron Farril'e bakıyordu.

Bir süre sonra:

- Haydi Artemisia, dedi, sen de fark etmeliydin bunu! Artemisia sesin duyulduğu tarafa doğru yürüdü, sonra tatlı bir sesle:

- Gill Amca, dedi, ne arıyorsun burada?
- Kendi işimle uğraşıyorum Artemisia... Unutma ki bir cinayet... olursa, ben vâris olacağım. (Burada Gillbret oth Hinriad çok teatral bir şekilde göz kırptı.) Teğmene bizi yalnız bırakmasını söyleyebilirsin. Hiçbir tehlike yok diyorum sana.

Artemisia onun dediklerine aldırmadan itham edici bir sesle konuştu:

- Yine konuşmaları dinlediniz!
- Elbette! Onları dinlemek o kadar eğlenceli oluyor ki! Herhalde beni bu küçük eğlenceden mahrum etmek istemezsin.

- Eğer yakalanırsan o kadar eğlenceli olmaz sonuç.
- Tehlike oyunun bir parçasıdır şekerim; hattâ en önemli parçası. Tyrannlılar sarayın bütün konuşmalarını dinliyorlar. Onların haberi olmadan hiçbir şey yapamıyoruz... Ben de onlara karşı aynı silahı kullandım. Hepsi bu. Beni takdim etmen lâzım, biliyor musun?
- Asla lazım değil. Bu iş seni ilgilendirmez.
- Bu durumda eğer müsaade edersen Artemisia (Artemisianın önünden geçerek, esrarengiz bir gülümseyişle Biron'a doğru yürüdü) sana Biron Farrill'i takdim ederim.
Biron, gözünü atomizörden ayıramadığı için gelenle fazla ilgilenememişti, bu sözler üzerine sadece:
- Ben size söylemiştim, diyebildi.
- Ama eski Widemos Çiftçi'sinin oğlu olduğunuzu söylemediniz.
- Tam söyleyecektim ki, işler karışıverdi. Her neyse, şimdi her şeyi biliyorsunuz. Pekâlâ anlıyorsunuz ki Tyrannlılardan kaçmak zorundaydım ve gerçek adımı kullanamazdım.
Bir an bekledi. Eğer kendisini hemen tutuklatmazlarsa, küçük bir şansı var demekti. Artemisia:
- Anlıyorum, dedi, bu, doğrudan doğruya yöneticiyi ilgilendiren bir konu. Komplo olmadığına eminsiniz değil mi?
- Elbette eminim Altes.
- Mükemmel. Gill Amca, lütfen Bay Farrill'le beraber kalır mısın? Teğmen siz benimle gelin.
Biron bacaklarının titrediğini hissediyordu. Şu anda oturmayı çok isterdi ama Gillbret ona otur dememiş, alaycı bakışlarını da üzerinden ayırmamıştı.
- Demek Çiftçi'nin oğlusun ha, çok eğlenceli doğrusu.
Biron bir seksenlik boyuyla ona tepeden bakarak:
- Bu soydan gelen bir şey, dedi. Başka bir emriniz var mı?
Gilbret bu sözlere hiç de aldırmadı. Aksine yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı:
- Merakımı yenebilirsin pekâlâ. Sen gerçekten sığınma hakkı istemeye mi geldin buraya?
- Bu konuyu yöneticiyle konuşmak isterim.
- Haydi genç adam, makul ol. Onunla fazlaca bir iş yapamayacağınızı yakında anlayacaksın. Niçin seni karşılamaya kızı geldi dersin? İyi düşünürse, insan, bunun eğlenceli bir şey olduğunu çabuk anlar.
- Siz de her şeyi eğlenceli buluyorsunuz.
- Neden olmasın? Her şeyden önce hayatta olmak eğlenceli bir şey. Ben her şeyi eğlenceli bulurum. Kâinatı düşün bir defa. Eğer onu eğlenceli bulmuyorsan, boğazını kes daha iyi. Zira eğlenceli olmaktan başka bir şey yok kâinatta. Oh, affedersin daha kendimi takdim etmedim. Ben yöneticinin kuzeniyim.

- Tebrik ederim, dedi Biron soğuk bir sesle. Gillbert omuz silkti:

- Hakkın var, hiç de etkileyici bir durum değil benimki. Bir cinayet olmadıktan sonra da bu durumun değişeceği yok.

- Yeter ki böyle bir durumu siz hazırlamış olmayın!

- Şakadan anlıyorsun dostum! Hiç kimsenin beni ciddiye almadığı gerçeğine alışman lâzım. Bu sözler benim matrak tarafımın tezahüründen ibaret. Günümüzdeki yöneticilik kaç para eder dersin, ha? Sanıyor musun ki Hinrik eskiden beri böyleydi? Gerçi hiçbir zaman deha sahibi bir insan değildi ama, şimdi hepten kötüleşti, yıldan yıla çekilmez hale geliyor. Ha, unutuyordum. Onu tanımıyorsun daha! Ama merak etme, çok geçmeden tanırsın. İşte, ayak seslerini duyuyorum. Konuşurken Transnebüler krallıklardan en büyüğünün hükümdarı olduğunu unutmayın, Hinrik, uzun bir tecrübenin verdiği rahatlıkla makamının gereklerini yerine getirmeyi biliyordu. Biron'un son derece mübalağalı bir şekilde eğilerek verdiği selama, kibarca cevap verdi sonra pek yumuşak sayılmayan bir sesle sordu:

- Benimle konuşmak istiyormuşsun? Konunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?

- Ekselans, ben buraya babamın itibarını kurtarmaya geldim. Haksız yere idam edildiğini biliyorsunuz. Hinrik bakışlarını kaçırdı.

- Babanızı biraz tanırdım. Bir, ya da iki defa Rhodia'ya geldi.

Bir an durduktan sonra daha değişik bir sesle devam etti:

- Ona çok benziyorsunuz, evet, çok. Biliyorsunuz ki o muhakeme edildi. Hiç değilse ben öyle tahmin ediyorum. Kanuna göre. Doğrusunu istersen işin ayrıntılarını biliyor değilim.

- Evet ekselans. Ben bu ayrıntıları öğrenmek istiyordum. Babamın hain olmadığına kesin olarak eminim ve... Hinrik alelacele onun sözünü kesti:

- Sizin babanızı savunma fikrinde olduğunuzu anlıyorum. Ama devlet meselelerinden bahsetmek çok güç hale gelmiş bulunuyor. Hattâ kanunsuz saplıyor. Siz niçin Aratap'a gitmiyorsunuz?

- Onu tanımıyorum ekselans.

- Aratap'ı mı, o komiser! Tyrann komiseri!

- Ha, evet, onu gördüm. Beni o buraya gönderdi. Tabii benim bir Tyrannlıya bunları söyleyemeyeceğimi takdir edersiniz değil mi?

Hinrik'in yüz hatları birden kasılmıştı. Dudaklarının titremesini örtmek istiyormuş gibi bir elini ağzına götürdü.

- Aratap mı gönderdi sizi buraya?

- Ben ona demiştim ki...

- Ona söylediğiniz şeyi burada tekrarlamayın. Ben biliyorum. Sizin için hiçbir şey yapamam Çiftçi... Şey Bay Farrill... Bu benim yetkim dahilinde değil. İcra konseyi... Arta, eteğimi çekip durma. İkide bir dikkatimi dağıtırsan kendimi nasıl toplayıp da konuşabilirim? Ne diyordum, konseye sormak lazım. Gillbret! Bay Farrill ile gereği gibi meşgul olunmasını sağlayabilir misin? Ne yapabileceğimizi düşüneceğim. Evet, konseye sormak lâzım. Bu bir gerçek. Her şeyin usulüne göre yapılması lâzım anlıyorsunuz ya. Kanun çerçevesinde... Bu çok önemlidir. Çok önemli.

Ağır ağır, bir yandan söylenerek çıktı.

Artemisia onun uzaklaşmasını bekledikten sonra kendisine bakmasını sağlamak için Biron'un koluna dokundu.

- Bir şey soracağım. Sizin bir uzay gemisini kullanabileceğiniz gerçekten doğru mu? Biron gülümseyerek:

- Evet. Kesinlikle doğru.
Artemisia da bir anlık tereddütten sonra ona gülümsedi. Sonra:
- Gilbret, sonra sizinle konuşacağım. Ama sonra, dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Gilbret ona sesleninceye kadar gözlerini genç kızdan ayıramadı:
- Herhalde susamış, ya da acıkmışsınızdır, diyordu Gillbret. Bir banyo da fena gelmez herhalde size? Hayalın küçük gerekleri daima yerine getirilmelidir, değil mi?
- Teşekkür ederim, çok iyi olur.
Biron, içinde bulunduğu gerilimden hemen tamamen kurtulmuştu. Rahat ve hattâ mutlu hissediyordu kendini. Artemisia güzel bir kızdı, hattâ çok güzeldi...
* * *
Hinrik ise hiç rahat değildi. Özel dairesine çekilmişti. Zihninde bir düşünceler kasırgası vardı sanki. Bütün gayretlerine rağmen daima aynı sonuca varıyordu. Bu bir tuzaktı. Mademki Aratap göndermişti, o halde bu bir tuzaktı!
Şakaklarının zonklamasını önlemek için başını avuçlarının içine gömdü. Evet ne yapacağını biliyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu!

Yedinci Bölüm

İNSANLARIN yaşayabildiği bütün gezegenlerde gece, ufak tefek farklarla hemen daima aynı zamanda olur. Ne var ki, dönme süresine göre on beş ilâ elli iki saatlik fark bulunan gezegenler de vardır. Bu süre, yolcuların yorucu bir adaptasyona uğramalarına yol açar.
Birçok gezegende de bu adaptasyon, uyuma ve uyanık kalma süresini ayarlayarak yapılır. Zaten atmosferlerin evrensel kullanış tarzı ve suni ışıklar bu meseleyi ikinci plana itmektedir. Yeter ki tarım söz konusu olmasın.
Ancak uygulanan şekil ne olursa olsun, her tarafta gecenin bastırması, kökleri insanlık tarihinin başlarına kadar uzanan büyük bir psikolojik huzursuzluk yaratır. Gece daima bir güvensizlik ve korku zamanıdır ve cesaret güneşle birlikte batıp gitmiştir.
Merkezî Saray'ın içinde gecenin bastırdığını gösteren hiçbir belirti yoktu; ama Biron, bunu insan beyninin labirentlerinde yerleşmiş bir içgüdüyle hissetti. Şu anda dışarıda sadece işe yaramaz yıldızların ışıklarının gökyüzünü aydınlattığını biliyordu. Üstelik yılın bazı mevsimlerinde "uzaydaki bu muazzam delik" (ki, At Başı Nebulası'ndan başka bir şey değildi), gökyüzünün de yarısını kaplardı.
Sıkkın hissediyordu kendini. Artemisia'yı bir daha görmemişti ve bunun eksikliğini hissediyordu. Yemekte belki görürüm diye ümitlenmişti ama, yemeğini odasına getirmişlerdi, bu süre içinde kapısının önünde de iki nöbetçi beklemişti. Gilbret bile ondan ayrılmış besbelli bir Hindirade'a yakışacak şekilde kendi başına yemeyi tercih etmişti.
Bir süre sonra Gilbret gelip de ona: "Yemekte Artemisia ile senden bahsettik," dediği zaman, Biron belirgin bir şekilde sevindi, yüzü aydınlandı. Onun bu hali Arta'nın amcasını eğlendirdi ve bunu ona söylemekten de geri durmadı. Sonra:
- Her şeyden önce laboratuvarımı göstermeliyim. Bir el işaretiyle muhafızları gönderdi. Biron laf olsun diye:
- Ne çeşit bir laboratuvar bu, diye sordu. Gilbret de ortadan bir cevap verdi:

- Aletler yapıyorum.

* * *

Girdiği yerin, görünüşte laboratuvara benzeyen bir yanı yoktu. Daha çok bir kütüphaneye benziyordu, bir köşede güzel bir yazı masası vardı. Biron şöyle bir etrafa bakarak:

- Aletleri burada mı yapıyorsunuz? diye sordu. Ne cins alet bunlar?

- Efendim bunlar geliştirilmiş dinleme aletleri. Böylece Tyrannlılar'ın en gizli konuşmalarını bile rahatça dinliyorum. Öyle bir alet ki bu, karşı taraf kesinlikle dinlendiğinin farkına varmıyor. Sizin burada olduğunuzu Aratap'ın mesajını dinleyerek öğrendim. Çok eğlenceli başka bir aletim daha var. Adı "vizisonor". Müziği sever misiniz?

- Bu, müziğin cinsine bağlı.

- Güzel. Ben bir alet icat ettim. Doğruyu söylemek gerekirse kendiliğinden müzik yaptığı söylenebilir.

Kitap raflarından birine dokundu. Kitaplar bir anda kayboldu. Rafta bir cihaz duruyordu. Gilbret devam etti:

- Doğrusu saklamak için pek iyi bir yer değil ama, kimse beni ciddiye almadığı için; buraları kurcalamak lüzumunu duymuyorlar. Eğlenceli değil mi? Pardon, hiçbir şeyin sizi eğlendirmediğini unutuyordum.

Bahis konusu cihaz kaba görünüşlü bir kutudan ibaretti. Evde imal edilen bazı eşyada dikkati çeken zarafet noksanlığı dikkati çekiyordu. Kutunun bir yüzü pırıltılı düğmelerle doluydu. Gillbret cihazı alarak düğmeli tarafı yukarı gelecek şekilde masaya koydu:

- Evet, güzel olmasına güzel değil, biliyorum, ama bunun pek önemi yok. Işıkları söndürün şimdi. Hayır hayır düğme falan yok. Sadece ışıkların sönmesini arzu edin. Kuvvetle isteyin ışıkların sönmesini, karanlıkta kalmayı isteyin.

Ve ışıklar bir anda solgunlaştı. Sadece tavandan yayılan çok hafif bir ışıltı kaldı ortada. Gillbret misafirinin şaşkınlığını görünce çok eğlendi:

- Bu benim vizisonorumun basit numaralarından biridir, dedi. Şu anda sizin zihninize ayarlanmıştır tıpkı şahsa ait kapsüller gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

- Açık konuşmak gerekirse hayır.

- Bakın şimdi, aslında matematik bakımdan kolay bir şey bu. Beyninizdeki hücrelerin elektrik alanları, bu ci-hazdakine benzeyen bir alan meydana getiriyor. Aslında bildiğim kadarıyla, gerekli devreleri bu boyda bir kutuda zaptetmeyi bugüne kadar kimse başaramadı. Normal olarak beş katlı bir bina yüksekliğinde dev bir jeneratöre ihtiyaç var bu iş için. Sonra bu, iki yönlü çalışıyor. Ben aynı zamanda bu cihazın yaydığı bir elektrik alanını göz ya da kulaklarınızın yardımı olmadan sizin beyninize aktarabilirim. Bakın!

Aslında bakacak bir şey yoktu önceleri. Sonra, gözlerinin köşesindeki bir şey Biron'u etkilemeye başladı. Kısa bir süre sonra bu şey gözlerinin önünde dalgalanan hafif, mavi-menekşe bir balon haline geldi. Kendisi kıpırdadığı zaman aynı yerde asılı duruyor, gözlerini kapadığı zaman da kaybolmuyordu. Öte yandan bu şeyin müzikal bir tonalitesi de vardı. Hayır, aslında bu tonalite onun ayrılmaz bir parçasıydı, öyle ki sesi ve hayali birbirinden ayırmak mümkün değildi.

Balon gittikçe genişliyor, gittikçe daha fazla bir yer kaplıyordu ve Biron, bu hayalin doğrudan doğruya beyninin içinde olduğunu, -büyük bir huzursuzlukla- hissetti. Bu tam tamına bir renk değil, daha çok renklendirilmiş bir sesti; ama akustik titreşimleri olmayan bir ses. Aynı zamanda çok yaygın ve tarif edilemez şekilde dokunulabilen bir şeydi bu.

Sonra, gökkuşağı gibi renkler alarak dönmeye başladı; müzikal ton boşlukta yükseldi, ipek bir perde gibi başının üstünde yayıldı. Ardından perde yırtıldı ve renk damlaları üzerine düşmeye başladı. Değdikleri yerler bir an yanıyor, ama yanma acısı bir iz bırakmıyordu.

Ardından yağmurla ıslanmış yeşil-pembe baloncukların tatlı bir iniltiyle yükseldiğini gördü. Biron bunların tamamen kendini kapladığını görerek çırpınmaya başladı. O zaman ellerini göremediğini hattâ kımıldadıklarını bile hissedemediğini fark etti. Etrafta, zihnini dolduran küçük yeşil-pembe baloncuklardan başka bir şey yoktu şimdi.

Nihayet içinden gelen bir sesle haykırdı ve her şey bir anda bitti. Işıklar yandı. Gillbret'i karşısında, şaşkınlığına gülerken buldu. Müthiş bir baş dönmesi hissediyordu; titreyen elleriyle terleyip buz gibi olan alnını sildi ve yere oturdu. Bir iskemleye kadar yürüyecek takati bile kalmamıştı. Titremeden konuşmaya çalışarak:

- Ne oldu? Diye sordu.

- Ben bilemem, dedi, Gilbert, ben dışarıdaydım. Siz anlamalısınız ne olduğunu? Çünkü daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığı için beyninizde bunu kıyaslayacak bir şey yoktu bu bakımdan da bu olayın yorumunu yapamadı. Şimdiye kadar elde ettiği tecrübelerin ışığı altında bu yeni duruma yaklaşmaya çalıştı: Yani görme, işitme ve dokunma yollarıyla. Bu arada bir şey soracağım, burnuna da bir koku geldi mi? Bana bazen oluyor. Deneyi bir köpek üzerinde yapsam herhalde koku hakim unsur olur. Bunu bir gün hayvanlar üzerinde de denemeyi düşünüyorum.

Bir an durduktan sonra devam etti:

- Bunun dışında insan duymazlıktan gelirse, mücadele etmeye kalkışmazsa kendiliğinden kaybolur. Bu etkileri başkasının üzerinde denemek istediğim zaman ben öyle yapıyorum. Zor bir şey değil.

Elini cihazın üzerinde görülen damarlara koyarak:

- Aslında bu konu ciddi olarak ele alınırsa bir benzeri daha yaratılmamış senfoniler bestelenebileceğim tahmin ediyorum. Böylece seslerin ve imajların ayrı ayrı asla ifade edemeyeceği şeyleri yaratmak mümkün olabilir. Ama benim gücüm buna yetecek mi bilemiyorum.

- İzin verirseniz size bir şey sormak istiyorum.

- Elbette buyurun.

- Kabiliyetinizi, zahmetinizi gerçekten karşılayabilecek şeylere harcasanız...

- Yani böyle değersiz şeylerle boşuna vakit harcama demek istiyorsun. Bilemiyorum. Belki de sandığın kadar değersiz şeyler değildir bunlar. Sonra bu yaptıklarım kanuna aykırı biliyorsunuz.

- Hangisi kanuna aykırı?

- Vizisonor. Hele casusluk tekniklerim tamamen. Tyrannlılar bilse hiç tereddütsüz beni ölüme mahkûm eder.

- Şaka ediyorsunuz.

- Kesinlikle hayır Sizin bir Çiftlik'te yetiştiğiniz rahatça anlaşılıyor.

Birden başını bir yana eğdi; gözlerini, minik çukurlar kalıncaya kadar sıkı sıkıya kapattı ve sordu:

- Tyrannlılar'a karşı mısınız? Korkmadan cevap verin. Ben karşı olduğumu açıkça söylüyorum. Babanın da öyle olduğunu sonra kesinlikle söyleyebilirim.

Biron sakin bir sesle,

- Ben de karşıyım, dedi.

- Neden?

- Onlar yabancı. Nephelos'un ve Rhodia'nın kanunlarım ne hakla yapıyorlar?

- Bunu hep düşündün mü? Biron cevap vermedi.

Gillbret biraz küçümseyen bir tavırla devam etti:

- Başka bir deyişle, sen ancak babanın idamından sonra onların burada ne aradıklarını düşündün. Halbuki bu, onların tartışılmaz bir hakkıydı. Meseleyi sakin olarak düşün. İnan bana bütün kalbimle senin yanındayım. Ama düşün bir defa, baban Çiftçi idi. Onun yanında çalışan hayvan yetiştiricilerinin hakları nedir? İçlerinden biri, kendisi için ya da gizlice satmak için bir hayvan çalsa ne olur? Hırsızlık suçundan muhakeme edilir ve hapsedilir değil mi? Peki aynı adam babanın şahsına karşı bir ayaklanma düzenlerse ne olur? Hiç şüphesiz idam edilir. Peki baban ne hakla, tıpkı kendisine benzeyen başka adamlar hakkında kanun yapıyor ve bunu uyguluyordu öyleyse. Aslında baban da onların Tyrannlı'sıydı.

Bir an durduktan sonra devam etti:

- Senin gözünde -benimkinde de öyle-, baban bir vatanperverdi ama Tyrannlılar'ın gözünde de bir haindi. Dolayısıyla onu ortadan kaldırdılar. Nefsi müdafaanın basit bir şekli. Hayır. Tarihini yeniden oku genç adam. Hinriade'ların da kan döktüğü dönemler olmuştur. Bütün devletler öldürür. Onların tabiatındadır bu.

Yine biraz durakladıktan sonra şunları söyledi:

- Tyrannlılar'dan nefret etmek istiyorsan daha iyi bir gerekçe bul. Ve sadece basit bir hükümet değişikliğinin bize hürriyetimizi kazandıracağını sanma.

Biron yumruğunu avucuna vurarak cevap verdi:

- Bütün bu felsefe çok göz alıcı ve hadiseleri genel açıdan seyreden bir kimseyi ikna etmeye yeter. Ama eğer kendi babanız öldürülmüş olsaydı ne yapardınız?

- Bu sorun, ancak cahilliğini ortaya koyuyor delikanlı. Hinrik'ten önce benim babam yöneticiydi ve öldürüldü. Hayır, kaba kuvvetle değil, kurnazlıkla, inceden inceye... Onun iradesini kırdılar; şimdi de aynı şeyi Hinrik'e yapıyorlar. Babamın ölümünde, yönetici olarak beni istemediler. Onların kanaatine göre fazlaca fanteziye düşkündüm. Hinrik iri yapılı, yakışıklı, güzel ve yumuşak başlıydı. Ama henüz istedikleri hale gelmedi, çünkü onu itip kakmaktan vazgeçmediler. Onu öyle bir kukla haline getirmek istiyorlar ki, kendi izinleri olmadan kasmamasın bile. Gördün, kendisini. Günden güne dengesini kaybediyor. Sürekli bir korku içinde ve bu korku tam anlamıyla patolojik bir hal almaya başladı. Ama ben Nebula'yı Tyrannlılar'dan kurtarmak istiyorsam, sebep bu da değil.

- Öyle mi? Yani tamamen yeni bir gerekçeniz mi var?

- Tam aksine, tamamen eski bir gerekçe. Tyrannlılar, ırkın evrimine katılan yirmi milyar insanın hakkını yok ettiler. Sen okudun; ekonomik devre nedir bilirsin. Yeni bir gezegen kolonize edildiği zaman, oraya gidenlerin ilk düşüncesi beslenmektir. Bu bakımdan önce tarıma dönük bir toplum ortaya çıkar. Sonra sıra toprağı kazmaya gelir. Amaç mineraller bulmaktır. Ardından tarım ürünleri fazlasını ihracını düşünür onun yerine makineler ve lüks eşya satın alırlar. Bu ikinci dönemdir. Nüfus arttıkça ve yabancı yatırımlar çoğaldıkça endüstriyel bir toplum ortaya çıkar. Bu da üçüncü dönemdir. Sonunda bu toplum tamamen mekanik bir hale gelir; besin maddelerini ithal, makine ve benzeri şeyleri ihraç eder ve gittikçe az gelişmiş dünyalara doğru yönelir, bu da dördüncü dönemdir.

"Bu dönemde bulunan dünyaların nüfusu iyice artmıştır, askerlik bakımından çok kuvvetlidirler - çünkü savaş makinelerle yapılır. Ve çevrelerinde tarımla uğraşan dünyalar vardır ve bu dünyalar onlara tabidir.

- Peki bize ne oldu? Biz üçüncü dönemdeydik. Tam anlamıyla genişlemekte olan bir endüstrimiz vardı. Ya şimdi? Büyümemiz birdenbire durdu. Hattâ geriledik bile. Tyrannlılar endüstriyel

kapasitemize tam anlamıyla hakim oldular. Bu, onlar için kısa süreli bir yatırımdır, çünkü biz günden güne fakirleşiyoruz, onlar da bu arada sütün kaymağını alıyorlar.

"Şimdi onlar bizim, silah yapabilecek duruma gelmemizden korkuyorlar. Bu da bilimsel araştırmalarımızı önleme ve endüstriyel gelişmemizi frenlemek için onların en büyük gerekçesi. Sonunda insanlar da, zaten bir şeylerinin eksik olduğunu unutuyorlar. Bunun en büyük ispatı vizi-sonor icat etmenin cezasının ölüm olduğunu söylediğim zaman gösterdiğin tepkidir.

"Günün birinde Tyrannlılar'ı kovacağımız muhakkak. Bu kaçınılmaz bir şeydir ve gereklidir. Hiç kimse sonsuza kadar iktidarda kalamaz. Onlar kan bağı olan yakınlarıyla evlenmeleri sonucu tembelleştiler, rahatlarına düşkün oldular. Üstelik geleneklerini unuttular. Çok geçmeden kokuşma başlayacak. Evet bütün bunlar olacak ama, aradan yüzyıllar geçebilir. Tarihin acelesi yoktur. Ama bu yüzyılların sonunda bizler de endüstriyel ve bilimsel geçmişi olmayan bir tarım dünyaları haline geleceğiz. Bu arada bağımsız olan komşularımız kuvvetlenecek, böylece krallıklar sonsuza kadar yarı kolonize bölgeler olarak kalacaklar. İlerlemelere ayak uyduramayacak ve başkalarının gelişmesine sadece seyirci kalacaklar.

- Bütün bu söyledikleriniz bana pek yeni gibi gelmiyor.

- Elbette gelmez. Çünkü sen dünyada eğitim gördün. Sosyal evrimde bu gezegenin çok önemli bir yeri vardır.

- Öyle mi?

- Yapma bunu! Yıldızlararası seyahatlerin başlamasından sonra, bütün Samanyolu sürekli bir genişleme halinde. Bizim toplumumuz da sürekli evrim geçiriyor. Ama henüz olgunlaşmadı ve amacına ulaşamadı. Şurası tartışılmaz bir gerçektir ki, insanoğlu bugüne kadar bir tek defa gerçek olgunluğa ulaşabildi: Dünya'da ve atom faciasından hemen önceki dönemde. Orada her türlü coğrafî genişlemesi imkânından mahrum bir toplum vardı. Aşın nüfus fazlalığı tabii kaynakların azalması falan gibi bir çok önemli problemlerle karşı karşıyaydılar. Bunlar Samanyolu'nun başka taraflarında bilinmeyen problemlerdi.

"Bu bakımdan dünyalılar, bugün bizim, maalesef çok yabancısı olduğumuz sosyal bilimlere yoğun bir şekilde eğilmişlerdi. Bu, bana eğlenceli bir ayrıntıyı hatırlattı. Hinrik gençken Primitivizme düşkündü. Dünya meseleleri üzerine çok zengin bir kütüphanesi vardı. Diyebilirim ki, bu konuda Samanyolu'nun en büyük kütüphanesiydi. Ne var ki yönetici olunca bu kütüphaneyi de diğerleriyle birlikte kaldırıp attı. Ama bir bakıma bunlara ben vâris oldum. Yok olmaktan kurtulanların pek azını teşkil eden bu edebiyat, beni kendisine âşık etti. Bizim dışa dönük dünyamızın tam aksine bu eserlerde içe dönük bir şeyler var. Çok eğlenceli bir şey bu.

- Beni rahatlattınız, dedi Biron. Epeydir öylesine ciddi şeylerden bahsediyorsunuz ki, espri ruhunuzu kaybettiniz sandım.

Gillbret omuz silkti:

- Ben dilediğim zaman kendimi buluyorum ve bu harikulade bir şey. Aylardan beri ilk defa rol yapmadan konuştum. Bunun ne demek olduğunu bilemezsin. Yirmi dört saatin yirmi dördünde de kişiliğinizi bölebilmek, zor iş. Başkalarıyla olduğunuz zaman da yalnızken de. Çünkü kendi kendinize ihanet etmeniz ihtimali vardır her zaman. Her zaman matrak, daima eğlenceli ve kimsenin ciddiye almadığı bir insan olmak, işte benim prensibim bu. Öylesine gülünç olacaksınız ki herkes bir hiç olduğunuza inanacak. Bunun da tek amacı hayatınızı korumak... Gerçekten yaşanmaya değer olup olmadığı şüpheli olan hayatınızı..

Gözlerini Biron'un gözlerinin içine dikti ve kesin bir sesle konuştu:

- Sen bir uzay gemisini kullanmayı biliyorsun, bense bilmiyorum. Ne tuhaf değil mi? Sen benim bilim alanındaki kapasitemden bahsediyorsun, bense tek kişilik bir eğlence uçağını bile kullanmaktan âcizim. Ama sen bir uzay gemisini kullanabilecek kapasitedesin. Bu o demektir ki Rhodia'yı terk etmen lâzım.

Gillbret'in rica eden tavrına rağmen Biron sordu:

- Niçin

Gillbret bu soruya net ve kesin bir cevap verdi:

- Sana Artemisia ile konuştuğumu söyledim. Şöyle kararlaştırdık. Buradan çıkınca doğruca onun dairesine gideceksin. O seni bekliyor. Kaybolmaman için sana sarayın bir planını çizdim.

İncecik metal bir yaprağı eline tutuşturarak devam etti:

- Yolda seni durdurmak isteyen olursa yönetici tarafından çağrıldığını söylersin. Ancak bunu kendinden emin olarak söylemelisin. Böyle yaparsan ses çıkarmazlar.

- Bir dakika, diye bağırdı Biron.

Her şey yeniden başlıyordu! Jonti'nin yüzünden Rhodia'ya gelmiş ve Tyrannlılar'ın eline düşmüştü. Bu sonuncular kendisini zorla saraya göndermişlerdi; öyle ki kendi başına gitmesine bile izin vermeden... Savunmasız olarak acayip insanlarla karşı karşıya kalmıştı. Bu böyle devam edemezdi! Bundan böyle kararları kendi verecekti. İmkânları ne derece kısıtlı olursa olsun, bu, böyle olmalıydı! Bundan böyle başkasının isteğiyle hareket etmeyecekti. Asla!

- Buraya gönlümü verdiğim önemli bir iş için geldim, ve buradan gitmeyeceğim, diye cevap verdi.

- Ne? Aptal mısın sen? Burada hiçbir iş başaramayacağını pekâlâ biliyorsun. Güneşin doğuşundan önce hareket etmezsen bu saraydan bir daha canlı olarak çıkamayacağını bilmiyor musun? Hinrik, Tyrannlılar'ı çağıracak, onlar da seni hapse atacaklar. Şu ana kadar gecikmesi de kararsız oluşundan, karar vermekte güçlük çektiğindendir. O benim kuzenim, iyi tanırım kendisini.

- Bunu kabul ediyorum diyelim; ne diye bu mesele sizi bu kadar ilgilendiriyor? Benim için neden bu derece zahmete giriyorsunuz?

Hayır, artık başkasının dediğini yapmayacaktı. İpleri başkalarının elinde bulunan bir kukla olmaktan nefret ediyordu. Bu arada Gillbret kalkıp karşısına dikilmişti:

- Ben kendi şahsi menfaatim için konuşuyorum. Beni de birlikte götürmeni istiyorum. Burada yaşadığım hayata dayanamıyorum artık. Artemisia ya da ben pilotluk etmeyi bilseydik çoktan kaçardık buradan. Her şeyden önce hayatımız söz konusu.

Biron, verdiği kararda bir zayıflama hissediyordu:

- Yöneticinin kızı mı? Onun bu işlerle ne ilgisi var?

- Bana öyle geliyor ki, üçümüzün içinde en ümitsiz olanı o. Kadınların bizim bilmediğimiz duyguları vardır. Güzel, cazibeli, sevimli bir yönetici kızının geleceği ne olabilir? Söylesem şaşarsın. Daha önce üç karısını gömmüş olan Tyrannlı bir ihtiyar memur, yaşlı kemiklerini genç bir bakirenin kollarında tekrar canlandırmak istiyor.

- Yönetici böyle bir şeye asla izin vermez.

- Yönetici her şeye izin verir. Zaten ondan izin isteyen kimse de yok.

Biron Artemisia'yi gözlerinin önüne getirdi. Omuzlarına dökülen düzenli saçlarını hatırladı. Saydam ve ince bir cildi, siyah gözleri ve kırmızı dudakları vardı. Yapılı, genç, güler yüzlü! Samanyolu'nda bu özelliklere sahip belki bir milyon genç kız vardı. Bunlar onu etkilememeliydi. Gülünç bir şeydi bu!

Ama yine de sordu:
- Harekete hazır bir geminiz var mı?
Gillbret'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ama konuşmak için ağzını açmaya vakit kalmadan hızlı hızlı kapıya vuruldu.
Bir an sonra kapı daha hızlı çalındı ve Gillbret:
- Git, aç, dedi.
Biron kapıyı açar açmaz üniformalı iki kişi içeri girdi; birincisi Gillbret'i askerî bir katılıkla selamladıktan sonra Biron'a döndü:
- Biron Farrill, Tyrann komiseri ve Rhodia yöneticisi adına seni tutukluyorum.
- Suçum nedir?
- Vatana ihanet!
Gillbret'in yüzünü bir anda tarifsiz bir keder kapladı. Dişlerinin arasından homurdanarak yüzünü çevirdi:
- Henrik ilk defa çabuk karar verdi. Tahmin ettiğimden daha çabuk. Eğlenceli!
Sonra yine güler yüzlü, ilgisiz Gillbret tavrını takındı. Böyle sevimsiz bir olaya şahit olmaktan hoşlanmamış gibi bir ifade kaplamıştı yüzünü. Birinci muhafız:
- Lütfen beni takip eder misiniz? derken, diğeri de Nöron kırbacını eline alıyordu.

Sekizinci Bölüm

BİRON boğazının sıkıldığını hissetti. Teke tek bu muhafızlardan birini hattâ ikisini birden haklayabilirdi. Ama ellerinde kırbaçlar vardı, ve en küçük bir hareketinde bunu kullanacakları şüphesizdi. Şimdilik teslim olmaktan başka çare yoktu.
Bu arada Gillbret söze karıştı:
- Hiç değilse izin verin de şapkasını alsın.
Biron şaşkın bir şekilde Gillbret'e baktı. Şapkasız geldiğini pekâlâ biliyordu.
Muhafız bu söz üzerine topuklarını şaklattı, sonra kırbacını Biron'a doğru uzatarak:
- Ekselansın söylediğini duydun, dedi. Haydi al şapkanı. Çabuk ol!
Biron elinden geldiği kadar yavaş yürüyerek içeri girdi. Kütüphanenin yanına gelince çömeldi. Sanki şapkası bir koltuğun arkasına düşmüştü ve onu almak istiyor gibiydi. Gillbret'in bir şeyler yapmasını bekleyerek elini boşlukta dolaştırıp duruyordu.
Muhafızlara gelince vizisor onlar için üzerinde birkaç düğmesi bulunan basit bir nesneden başka bir şey değildi. Bu bakımdan Gillbret sanki masayı tıkırdatmak ister gibi elini bu nesnenin üzerine koyup parmaklarını oynatınca aldırmadılar bile. Biron ise gözünü kırbaçtan ayırmadan, olduğu yerde oyalanmaya çalışıyordu. Düşündüklerinden veya işittiklerinden (düşünmek, görmek veya işitmek) hiçbiri zihnine işlememeliydi.
Daha ne kadar vakti vardı?
Silahlı muhafız:
- Daha bulamadın mı şapkayı? diye bağırdı. Haydi doğrul bakalım!
Ona doğru bir adım attı, sonra olduğu yerde kaldı. Gözleri büyük bir şaşkınlık ifade ediyordu; sonra ansızın kısıldılar.
Vakit gelmişti. Biron muhafızın bacaklarına atıldı. Onu yere yıkar yıkmaz, kuvvetli elleriyle

kırbacı çekip aldı.
Öbür muhafız da etkilenmişti, iki eliyle, karşısındaki hayalleri uzaklaştırmak ister gibi önündeki havayı dövüyordu.
Gillbret bir kahkaha attı:
- Sen bir rahatsızlık hissettin mi Farrill?
- Ben adamın elindeki kırbaçtan başka hiçbir şey görmedim, diye cevap verdi.
- Güzel bu durumda hemen hareket etmeni tavsiye ederim. Bu durumda size engel olamazlar. Zihinleri mevcut olmayan sesler ve hayallerle dolu.
Gillbrett yavaşça kenara çekilirken Biron doğruldu ve muhafızın omuzlarına elinin kenarıyla iki defa vurdu. Adam acıyla kıvranırken Biron onu bıraktı. Aynı anda Gillbrett:
- Dikkat! diye bağırdı.
Ama Biron yeteri kadar süratle dönemedi ve ikinci muhafız üzerine atıldı. Elleri arasında tutmaya çalıştığı neydi acaba? Biron'u görmediği muhakkaktı. Boğazından acayip homurtular çıkıyor, gözleri kim bilir hangi hayallerle pençeleşiyordu.
Biron üç defa ondan kurtulmayı ve silahını kullanmayı denedi ama başaramadı. Üstelik adamın silahını da alamadı. Bir ara muhafız tamamen tutarlı bir şekilde konuşmaya başlamaz mı?
- Yakalayacağım sizi! İkinizi de yakalayacağım!
Ve silahını ateşledi. Ancak fark edilebilir derecede fos-floresan olan soluk bir iyonize hava ışını odanın içine girdi Biron kendini kenara attıysa da ışının bir kenarı Biron'un ayağına dokundu!
Biron ayağını erimiş kurşun içine sokmuş gibi oldu sanki; yahut yüksek bir yerden granit bir blok düşmüştü ayağının üzerine; ya da köpekbalığı kapmıştı. Ayrıca görünüşte ayağında hiçbir anormallik yoktu. Silah sadece sinir uçlarını etkiliyordu.
Biron korkunç bir çığlık atarak bayıldı. Yenildiğinin şuuru içinde bile değildi.
Biron bu durumdaydı ama, muhafız da avını bırakmıştı. Biron birkaç dakika sonra kendini toplayıp da gözlerini açınca, korkunç acısına rağmen adamın duvara dayanıp boşluğu yumruklamakta olduğunu gördü. Hâlâ yerde olan muhafızda da titremeler vardı. Dehşet içindeki gözleriyle bilinmez bir şeye bakıyor, ağzından salyalar akıyordu.
Biron nihayet doğruldu. Topallaya topallaya birinci muhafıza doğru yürüdü ve onu, kırbacıyla zararsız hale getirdi.
Sonra oturup ayağını ovuşturdu, pabucunu çorabını çıkardı ve hissettiği korkunç acıya rağmen ayağının hiçbir zarara uğramamış olduğunu gördü. Başını kaldırınca Gillbret'i fark etti. Onu tamamen unutmuştu:
- Teşekkür ederim, dedi, size ve cihazınıza teşekkürler.
- Şimdi başka askerler de gelir. Hadi, kalkın ve Artemisia'yı bulun.
Biron bu ihtarın anlamını kavramıştı. Ayağı biraz daha iyiydi şimdi, ancak sanki şişmiş gibi geliyordu ona. Çorabını giydi. Doğruldu. Pabucunu eline alıp ikinci muhafızın yanına giderek onun da silahını aldı ve kemerine taktı.
Çıkmadan önce sordu:
- Onlara ne yaptınız?
- Bilmiyorum. Kesin olarak gördüklerini tahmin etmeme de imkân yok. Ben sadece cihazı son haddinde çalıştırdım. Gerisini onların kendi kompleksleri bilir. Bırak şimdi bunları, gevezelikle vakit kaybetmeyelim. Sarayın planı yanında değil mi?
Biron başıyla evet işareti yapıp çıktı. Etrafta kimse yoktu. Fakat ayağının yüzünden rahat

yürüyemiyordu.
Saatine baktı, ama mahallî saate göre ayarlamadığını hatırladı. Hâlâ yıldızlararası saat ayrına göreydi. Bu ayar sisteminde yüz dakika bir saatti ve bir günde bin dakika vardı. Bu bakımdan cilâlı metalin yüzünde görülen 876 rakamı onun için bir şey ifade etmiyordu. Belki de gecenin ilerlemiş bir saatiydi şimdi. Zaten öyle olmasa saray bu derece tenha olamazdı. Üstelik etrafta epeyce yalancı geçitler, bir yere çıkmayan koridorlar vardı.
Biron, Gillbret'in verdiği plan sayesinde Artemisia'nın odasını kolay buldu, kapıdaki fotosinyale hafifçe dokundu. Kapı açıldı:
- Buyurun genç adam.
Artemisia idi. Biron girince kapı sessizce ardından kapandı. Biron yırtılmış elbiselerinden ve hâlâ elinde taşıdığı pabucundan utandı. Sakar hareketlerle ayağına geçirdi. Sonra:
- Oturmama izin verir misiniz? diye sordu. Artemisia evet işareti yaptı ve koltuğa kadar onun ardından yürüdü, Biron oturunca da karşısına geçti:
- Neler oldu? Ayağınızdan yaralanmışsınız.
- Canım yanıyor biraz. Siz hazır mısınız? Arta'nın yüzü birden aydınlandı:
- Demek beni de alıyorsunuz?
Biron'un lafla kaybedecek vakti yoktu. Zaten ayağı fena halde canını yakıyordu:
- Eğer gerçekten istiyorsan bana gemiyi göster. Bu lanet gezegenden ayrılmak istiyorum. İstersen sizi de götürürüm.
Arta sitem etti:
- Biraz daha kibar olabilirsiniz. Dövüştün mü?
- Evet, vatana ihanetten beni tutuklatmak isteyen babanızın muhafızlarıyla. İltica hakkı istemenin acı sonucu.
- Oh, çok üzgünüm...
- Ben de. Tyrannlılar'ın bir avuç insanla elli gezegeni nasıl elde bulundurdukları kolayca anlaşılıyor şimdi. Biz, hepimiz bütün varlığımızla onlara yardım ediyoruz. Babanız, yerini muhafaza edebilmek için her şeye razı. Hatta bu yüzden en ilkel insanlık kurallarını bile unutuyor! Her neyse!
- Sayın Widemos Çiftçisi size üzgün olduğumu söyledim, değil mi?
Biron'un unvanını buz gibi bir sesle söylemişti. Devam etti:
- Yalnız, babam hakkında bu kadar çabuk hüküm vermeyin. Unutmayın ki bilmediğiniz daha birçok şey var.
- Şu anda bunun tartışmasını yapacak durumda değilim. Kendilerini babanıza adamış olan bir alay muhafiz buraları doldurmadan uzaklaşmalıyız.
- Özür dilerim; sizi üzmek değildi maksadım. Unutalım bunu.
Sesindeki katılık, özür dileme sözlerinin anlamını kaybettiriyordu. Ama hayatında ilk defa bir nöron kırbacı yiyordu ve sinirleri fena halde bozulmuştu. Üstelik kendisi buraya iltica talebiyle gelmiş bir insandı.
Artemisia da hiddetliydi. Evet hiddeti önce babasınaydı ama, bu genç budalaya da çok kızıyordu. Ama zaten pek gençli; gençti ama, yine de kendisinden yaşlıydı.
Komünikatör'ün sesi duyulunca, özür diledi. Konuşan Gillbret idi. Çok hafif bir sesle sordu:
- İşler yolunda mı?
Arta da fısıltı halinde cevap verdi:
- Buraya geldi.

- Mükemmel. Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle. Odandan çıkmayın. Bütün sarayı arayacaklar. Onları engelleye-medim. Bir hal çaresi bulmaya çalışacağım. Bu arada bulunduğunuz yerden ayrılmayın.
Cevap beklemeden kontağı kapattı. Biron:
- Şimdi kötü bir noktadayız dedi. Sizi her türlü sıkıntıya ve tehlikeye atıyorum. Bilemiyorum şimdi; buna devam edeyim mi? Yoksa teslim mi olayım? Rhodia'nın hiçbir yerinde bana sığınma hakkı tanımayacakları da bir gerçek.
Arta, hiddetle konuştu:
- Susacak mısınız siz? Çirkin olduğunuz kadar aptalsınız da.
Biron üzülmüştü. Bütün istediği yardımcı olmaktan ibaretti. Yoksa onu küçük düşürmek gibi bir şeyi aklından bile geçirmiyordu. Bakıştılar, Arta bir süre sonra başını çevirerek:
- Özür dilerim, dedi.
- Rica ederim. Herkes fikrini açıkça söylemekte serbesttir.
- Ne var ki, sizin, babamdan bu şekilde bahsetmemeniz lâzımdı. Günümüzde yönetici olmanın ne demek olduğu hakkında en küçük bir fikriniz bile yok. Siz ne düşünürseniz düşünün, o, kendi halkı için çalışıyor.
- Çok iyi anlıyorum. Halkının menfaati için beni Tyrannlılar'a satıyor.
- Bir bakıma öyle. Çünkü onlara bağlı olduğunu göstermeye mecbur. Aksi halde onu yöneticilikten hemen uzaklaştırırlardı. Bu durumda nasıl bir tercih yapmalıdır?
- Eğer asil bir insan bir iltica talebini kabul etmiyorsa..
- Siz de yalnız kendinizi düşünüyorsunuz. Bu büyük bir hatadır.
- Ölmeyi reddetmenin büyük bir egoistlik olduğunu sanmıyorum. Yaptığım şey ölmeden önce mücadele etmekten ibaret. Tıpkı babamın yaptığı gibi.
Biron konuşmasının biraz melodrama dönüştüğünün farkındaydı, ama Arta buna mecbur etmişti onu.
- Peki bu mücadelenin ona ne yararı oldu? diye sordu.
- Hiç... Öldürüldü, geçti gitti.
Artemisia gözlerinin dolu dolu olduğunu hissediyordu.
- Lütfen bunu tekrar edip durmayın, dedi. İnanın bana size karşı samimi davranıyorum. Babanızın ölümü beni son derece üzdü. Ayrıca benim de başım dertte, biliyorsunuz.
Biron hatırladı:
- Biliyorum.
Gülümsemeye çalıştı. Ayağının acısı biraz azalmıştı. Arta:
- Pek o kadar da çirkin değilmişsiniz hani? dedi. Biron ne diyeceğini şaşırdı:
- Şey... Yani...
Sözünü bitiremedi. İkisi birden kapıya döndüler. Dışarıdaki plastik mozaik kaplı koridorda ayak sesleri vardı. Ayak seslerinin önemli bir bölümü uzaklaştı. Ama sonunda kapının önünde duranlar oldu ve zil çalındı.

* * *

Gillbret hiç vakit kaybetmedi. Vizisonorunu, eski yerine gizledi. Allah'ın cezası Hinrik'e de aceleciliğine de lanet okudu. Hiç değilse sabaha kadar bekleyemez miydi? Yaptıkları projenin başarıya ulaşması şarttı. Bu, belki de hayatının tek şansıydı.
Hemen muhafız yüzbaşısını çağırdı. Yüzbaşı durumu görünce olayı pek hafife almadı. Muhafızları

revire gönderdikten sonra:

- Bana gönderdiğiniz mesaj pek net değildi efendim, dedi. Olup bitenleri anlatır mısınız?

- Kendiniz gördünüz işte. Genç adamı tutuklamaya geldiler. O da karşı koydu ve kaçtı. Şu anda nerede olduğunu bilemem tabi.

- Bunun önemi yok. Bu gece sarayın çok önemli bir misafiri var ve bu bakımdan her zamankinden iyi korunuyor. Dışarı çıkamaz. Yapacağımız şey, içeriyi aramaktan ibaret. Ama nasıl oldu da kaçabildi. Benim adamlarım silahlı, o ise silahsızdı.

- Kaplanlar gibi dövüştü, ben bu koltuğun arkasına saklanmıştım.

- Beni şaşırtıyorsunuz. Muhafızlara yardım edemez miydiniz? yani bu haine karşı?

Gilbret çok şaşırmış bir tavır takındı:

- Doğrusu çok eğlenceli bir fikir bu komutan. Sizin silahlı muhafızlarınızın karşı koyamadığı bir adama karşı zavallı ben ne yapabilirdim ki?

- Çok güzel. Bütün sarayı arayacağız. Bulduğumuz zaman aynı şeyi tekrar edebilecek mi bakalım!

- Ben de sizinle geleyim mi?

- Bunu hiç tavsiye etmem, sizin için tehlikeli olur. Aslında bu tip ikazlar bir Hinriade'a yapılamazdı ama, Gillbret aldırmadı ve gülümseyerek:

- Biliyorum, dedi, ama bazen tehlike de eğlenceli olur. Yüzbaşı adamlarını toplamaya giderken, Gillbret de Artemisia'yı aradı.

* * *

Kapının çalındığını duyunca Artemisia da Biron da donakaldılar. Kapı yeniden çalındı, sonra hafifçe vuruldu ve Gillbret'in sesi duyuldu.

- Ben bir deneyeyim yüzbaşı. Sonra sesini yükselterek seslendi:

- Artemisia.

Biron kollarını iki yana açarak çaresizliğini ifade etti ve kapıya doğru yürüdü. Ama Artemisia elini onun ağzına götürerek seslendi:

- Bir dakika Gill amca.

Sonra Biron'a duvara doğru gitmesini işaret etti. Biron bundan bir şey anlamamış ve aptal aptal bakakalmıştı. Artemisia ümitsizlik içinde duvara doğru yürüdü. Elini bir bölmenin üzerine koydu, o zaman duvarın bu bölümü açılarak bir tuvalet odasını meydana çıkardı. Ona içeri girmesini işaret etti. Bu arada omuzundaki kopçayı çıkardı. Üstündeki elbiseyi yerinde tutan manyetik alan kesilince elbise sırtından kaydı.

Biron da Tuvalet odasına girdi. Geri döndüğü zaman Arta'nın elbisesi yerdeydi ve sırtına yakası kürklü bir robdöşambr alıyordu. Genç kız çıkınca, duvar yine eski halini aldı.

Bir an, buraya kadar gelirlerse ne yapacağını düşündü. Şu tarafta asılı duran elbiselerin arkasına saklanabilirdi. Ama hazin bir şeydi bu. Şu ana kadar silahlı iki muhafızı saf dışı etmişti; şimdi, burada kadın etekliklerinin arkasına mı saklanacaktı. Ama yapacak başka şey de yoktu.

Biraz daha önce başını çevirip de Artemisia'nın vücudunu tam olarak göremediği için üzülüyordu. Genç kızın şahane bir vücudu olduğu belliydi. Babasının hatalarından onu niçin sorumlu tuttuğunu anlamıyordu şimdi Biron.

Gözleri duvara dikilmiş, en küçük bir sese kulak kabartarak bekliyordu. Bu defa vizisonor da yoktu. Yoktu ama elinde nöron kırbaçları vardı. İki kırbaç iki elinde, beklemeye başladı.

Dokuzuncu Bölüm

ARTEMİSİA kapıyı açtı. Kapısında Gillbret amca, onun arkasında da yarım düzine muhafız vardı. Genç kız merakla:

- Ne oluyor? Diye sordu. Sonra ilâve etti:

- Yoksa babama bir şey mi oldu?

- Yok, yok. Her şey yolunda. Uyuyor muydun?

- Neredeyse. Yanımda çalışanların hepsi gitti. Ben de uyumaya hazırlanıyordum. Doğrusu korkuttunuz beni. Yüzbaşıya bakarak sordu:

- Benden bir isteğiniz mi var yüzbaşı? Söyleyeceğiniz varsa çabuk olun lütfen. Benimle görüşmek için yanlış zamanı seçtiniz.

Berikinin ağzını açmasına meydan vermeden Gillbret söze karıştı:

- Çok eğlenceli bir şey oldu Arta. O genç adam vardı ya, şu anda adını hatırlamıyorum, ama sen kimden bahsettiğimi anlamışsındır. Kaçtı... Karşısındaki iki muhafızı alt ederek kaçtı. Ama şimdi kalabalığız. Bir kaçağa karşı bir bölük olduk. Ben de cesaretimle onları destekliyor ve yardımlarımı esirgemiyorum.

Artemisia, birden çok şaşkın bir ifade takınmayı başardı. Bu arada yüzbaşı söze karıştı:

- Affınızı istirham ediyorum efendim. Açıklamalarınız tam anlamıyla aydınlatıcı değil. Üstelik bizi fena halde geciktiriyorsunuz. Eski Widemos Çiftçi'sinin oğlu olan adam vatana ihanetten tutuklanacaktı. Ama iki muhafızın arasından kaçtı. Sarayda bir yerde olduğu muhakkak. Her tarafı oda oda aramak zorundayız.

Artemisia hayret içinde bir adım geriledi:

- Benim dairemi de mi?

- Eğer izin verirseniz efendim.

- Asla izin veremem! Eğer daireme bir yabancı girseydi benim bundan haberim olurdu. Bu derece saygısızlık etmeniz çok tuhaf yüzbaşı. Gecenin bu saatinde beni odamda bir yabancının bulunabileceğini düşünmeniz çok tuhaf doğrusu.

Yüzbaşı saygıyla eğildi:

- Aklımın ucundan bile geçmez efendim. Gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim için lütfen affedin beni. Benim amacım sizin sağ ve salim olup olmadığınızı görmekti. Bu adam çok tehlikeli biri çünkü.

- Herhalde sizin ve adamlarınızın hakkından gelemeyeceği kadar tehlikeli değildir.

Gillbret yeniden konuşmaya katıldı:

- Haydi yüzbaşı gelin. Yeğenime kibar sözler söyleyerek oyalanacağınıza, bir an önce gidelim buradan. Vakit kaybediyoruz. Bu arada Artemisia'nın kapısında bir nöbetçi bırakmanızı teklif ediyorum, ta ki, geceleyin bir başka grup daha onu uyandırmasın.

Sonra Artemisia'ya dönüp göz kırptı:

- İstersen sen de bize katıl.

Artemisia yorgun ve soğuk bir sesle cevap verdi:

- Hayır teşekkür ederim.

- Pekâlâ. Evet, ne diyordum bir muhafız dikin buraya, yapılı biri olsun şöyle. Yüzbaşı sabırsızlıkla:

- Gelin efendim, dedi. Beni boş yere geciktiriyorsunuz.

Sonra bir emir verdi. Gruptan bir muhafız ayrılarak önce Artemisia'ya, sonra da yüzbaşıya selâm verip kapının önündeki yerini aldı.

Artemisia, muhafızların gittikçe uzaklaşan ayak sesleri arasında kapıyı kapattı ve tuvalet odasına doğru yürüdü.

Biron, kapıya dokunulduğunu duyduğu anda katı bir bekleyişe geçti. Artık nefes bile almadan içeri girecek olanı bekliyordu.

Artemisia onun elindeki kırbaçları görünce:

- Benim, dedi, bir budalalık etmeyin sakın. Biron rahat bir nefes aldı. Ve silahları cebine soktu. Artemisia:

- Gelin, dedi ve sesinizi yükseltmeyin.

Üzerinde sabahlığı vardı. Manyetik kopçalarla tutturulduğu için vücudunun bütün güzel çizgilerini olduğu gibi gözler önüne seriyordu. Bu güzel vücut karşısında duyduğu heyecan bir an Biron'u şaşkına çevirdi. Artemisia bir an bekledikten sonra işaret parmağıyla küçük bir daire çizdi ve:

- Eğer zahmet olmazsa, dedi. Biron genç kızın yüzüne baktı, sonra:

- Şey, affedersiniz, dedi.

Ve genç kadına arkasını döndü. Artemisia elbisesini değişirken, Biron, elbisesini niçin ona gelmeden önce değişmemiş olduğunu merak ediyordu. Kadın psikolojisini anlamak mümkün müydü?

Bir anlık sessizlikten sonra Biron sordu:

- Artık gidebilir miyiz? Başını salladı:

- Hemen değil. Önce kıyafet değiştirmemiz lâzım. Kapının arkasına saklan, muhafızı içeri alacağım.

- Hangi muhafızı? Gülümsedi:

- Gillbret amcanın teklifi üzerine kapımın önüne bir muhafız diktiler.

Artemisia kapıyı araladı ve:

- Asker, çabuk buraya gel, dedi.

Basit bir asker için yöneticinin kızının emrine uymaktan başka yapacak ne vardı? Hiç tereddütsüz içeri girdi:

- Emriniz efendim?

Sonra, sırtına binen ağırlığın yükü altında dizleri büküldü. Öte yandan bir kol da boğazını sıkarak en küçük bir ses çıkarmasına bile meydan vermiyordu.

Artemisia hemen kapıyı kapadı. Biron kuvvetli kolları arasında debelenen ve nefes almak için çırpınan askeri seyretmek hiç de hoş bir şey değildi. Genç kız manzarayı görmemek için arkasını döndü.

Muhafız bir dakika süre ile boğazını sıkan kuvvetten kurtulmak için çırpındı. Bu arada ayakları durmadan havayı dövüyordu.

Sonunda kolları gevşedi, ayakları hareketsiz kaldı. Göğsünün inip çıkması da hemen tamamen durdu. Biron, onu boş bir çuval gibi yere bıraktı. Artemisia dehşet içinde:

- Öldü mü? diye sordu.

- Zannetmiyorum, öldürmek için üç dört dakika daha havasız bırakmam lâzımdı. Ama herhalde uzun süre baygın kalır. Bağlayacak bir şeyiniz var mı? Bana selit çoraplarınızdan vermeniz yeter.

Arta başını salladı. Biron bu arada askerin üniformasını çıkarmış, silahını almıştı.

- Bir banyo alsam iyi olacak dedi Arta'ya.

Kısa bir süre sonra rahatlatıcı bir banyo almış, sıcak hava akımıyla kurulanmıştı. Bu duş doğrusu

onu rahatlatmıştı. Bu tip temizleme duşlarından Widemos'ta da yoktu dünyada da...

Ardından askerin üniformasını giyindi. Biraz dar geldi ama, sonunda vücuduna uydu. Biron koni biçimindeki siyah şapkayı da kafasına geçirince kendini çok komik buldu:

- Neye benziyorum söyler misiniz?

- Tam bir askere.

- Kırbaçlardan birini siz alın. Ben üçünü birden taşıyamam.

Artemisia bir kırbacı alıp, çantasına attı. Çantası da manyetik bir kuvvetle kemerine asılıydı. Böylece elleri serbest kalıyordu.

- Hadi çıkalım şimdi. Eğer birine rastlarsak tek kelime bile söylemek yok. Telaffuzunuz her şeyi mahvedebilir. Ancak ben emredersem konuşacaksınız. Unutmayın ki basit bir askersiniz siz.

O sırada muhafız biraz kıpırdadı ama, aldırış etmediler. Elleri ve ayakları, arkasından, çoraplarla bağlanmıştı ve bunlar çelikten daha dayanıklı şeylerdi. Ayrıca muhafızın ağzı da sıkı sıkıya bağlanmıştı. Dışarı çıktıkları zaman Arta:

- Buradan, dedi.

Koridorun ilk kavşak noktasında arkalarından gelen bir ayak sesi duydular, çok geçmeden Biron'un omuzuna bir el dokundu. Biron şimşek gibi dönerek eli yakaladı ve öbür elini kırbaca götürdü.

- Hey, yavaş ol, dedi gelen.

Bu Gillbret amcanın sesiydi. Biron onu bıraktı Gillbret kollarını ovuşturdu.

- Sizi gözetliyordum. Ama bu bir tarafımı kırman için bir sebep teşkil etmez. Sana hayranım doğrusu Farrill. Çok kuvvetli ve çeviksin. Şimdi bir de üniforma var sırtında. Bu seni daha da kuvvetlendirmeye yeter. Çünkü böyle bir kıyafetin içinde ancak bir asker bulunabilir.

Artemisia söze karışarak:

- Çok konuşuyorsun Gill amca, dedi. Askerler ne tarafa gitti.

- Zaten herkes benim konuşmamdan şikâyet eder. Devriye geziyorlar. Dostumuzun alt katlarda olmadığına inandılar. Ana çıkışlarda ve aşağı rampalarda sadece birkaç nöbetçi bırakıldı. Alarm sistemini de devreye soktular ama, biz rahatça çıkabiliriz.

Biron:

- Sizin nereye kaybolduğunuzu da merak ediyorlardır herhalde.

- Yok canım yüzbaşı benden kurtulduğu için üstelik memnundur da...

Birden sustular. Rampanın altında bir nöbetçi vardı iki nöbetçi de parka çıkan büyük kapının önündeydi.

Gillbret, yüksek sesle:

- Nasıl oldu, buldunuz mu? diye sordu. Nöbetçi saygıyla selam verdi:

- Hayır efendim henüz bulamadık.

- Aman gözünüzü dört açın.

Gillbret yanındakilerle beraber kapıya doğru yürürken muhafızlardan biri alelacele alarm tertibatının irtibatını keserek, onlar çıkarken çalmasın diye, çalışmaz hale getirdi.

Hava açık ve yıldızlıydı. Sadece ufukta Nebula'nın örttüğü bölgede yıldız falan görünmüyordu. Bir kilometre kadar ötede olan kalkış alanına doğru yürümeye başladılar.

Yürümeye başlayalı beş dakika olmuştuk! Gillbret birden

- Hoşlanmadığım bir durum var, dedi.

- Gill amca, hiç değilse hangi geminin daha uygun olduğunu araştıramaz miydin?

- Nasıl yapardım bunu, düşünsene! Evet ama, kontrol kulesinin ışıkları niçin yandı acaba? Bu saatte normal bir şey değil bu.

Gerçekten ağaçların arasından, kulenin arı kovanını andıran ışıkları görünüyordu.

- Bu gece beklenen hiçbir gemi yok. Eminim bundan. Yeniden ve ansızın durdu ve acı bir kahkaha attı:

- İşte her şey bitti. Bu Hinrik budalası, sandığımızdan daha sersem. Oradalar!.. Tyrannlılar... Anlamıyor musunuz? Bakın. Aratap'ın özel zırhlısı!

Biron gözlerini kısarak baktı. Evet kolayca tanınabiliyordu. Diğerlerinden daha küçük yapılı, daha fazla manevra kabiliyeti olduğunu açıkça görülen bir gemiydi. Gillbret:

- Yüzbaşı bugün önemli bir şahsiyetin beklendiğini söylemişti, dedi; doğrusu ben bu sözleri unuttum gitti. Hapı yuttuk şimdi; onlarla savaşmamız imkânsız.

Biron birden kararını verdi:

- Niçin olmasın. Bizden sakınmaları için hiçbir sebep yok. Üstelik silahlıyız. Aratap'ın gemisini alalım! Böylece peşimize düşmekten bile mahrum kalırlar.

Ağaçların arasından çıktı. Diğerleri de onu takip ettiler. Saklanmaları için hiçbir sebep yoktu. Kraliyet ailesi mensuplarıydı ikisi, yanlarında da bir muhafız vardı.

Simok Aratap, Rhodia sarayına ilk gelişinde çok etkilenmiş, ama bu heyecanı pek uzun sürmemişti. Çünkü burasının boş bir kovan, küflenmeye yüz tutmuş bir yer olduğunu anlamıştı. Halbuki iki kuşak önce on iki dünya buradan yönetiliyor, Rhodia parlamentosu burada toplanıyordu.

Hoş parlamento yine vardı: Hakan, kendisine tabi olan dünyaların iç işlerine kesinlikle karışmazdı. Ne var ki, parlamento şimdi ancak yılda bir toplanıyordu, o da âdet yerini bulsun diye. Nazari olarak icra heyetinin sürekli olarak toplanması lâzımdı. Ama on iki kişiden oluşan bu heyet mensupları on haftanın dokuzunda yerlerinden ayrılmıyordu. Diğer idari servislerin hepsi hizmetteydi, zira onlar olmadan yöneticinin veya Hakan'ın otoritesi yürütülemezdi. Bunlar da Tyrannlılar'ın sıkı kontrolü altında çalışıyorlardı.

Bu bakımdan saray dev bir metal yapıdan ibaretti. İçinde yönetici ailesinin dışında yeteri kadar muhafız kuvveti vardı, hepsi bu.

Aratap, kendisini bu midye kabuğunun içinde huzursuz hissediyordu. Vakit iyice ilerlemişti. Uykusu vardı. Gözlerindeki kontak lensleri çıkarıp uyumak istiyordu.

Yardımcısı ise büyük bir ciddiyetle Hinrik'i dinlemekteydi. Ama Aratap'ın buna aldırdığı bile yoktu.

- Widemos bir haindi ve idam edilmişti. Widemos'un oğlu gizlice Rhodia'nın direktörüyle görüşmeye gelmişti... Bu aslında Hinrik'in aleyhinde bir durumdu ama, o alelacele Farrill'in tevkifini emretmemiş miydi? Hem öyle çabuk yapmıştı ki bu işi, sabahı bile bekleyememişti. Evet ama her şey bu kadar basit değildi. Daha bilmediği şeyler vardı.

Bir ara yöneticinin kekelemeye, söylediklerini tekrarlamaya başladığını farketti. Hinrik öyle korkak bir tip haline gelmişti ki Tyrannlılar bile bundan rahatsız olmaya başlamışlardı. Ama en iyi yol buydu. Widemos korku nedir bilmezdi bu yüzden az kalsın başlarına işler açacaktı. Halbuki Hinrik korkuyor ve kendilerine karşı kesin bir itaat gösteriyordu.

Nihayet onun yarım yamalak sözlerinden bıkan Aratap:

- Tamam, dedi kararınızdaki kesinlik ve sürat muhakkak ki Hakan tarafından değerlendirilecek ve bu durum kendisine iletilecektir.

Hinrik rahat bir nefes aldı. Sonra Aratap:

- Şu genç horozu getirin bakalım neler anlatacak, dedi.
Bunu derken bir yandan esniyor ve "genç horoz "la pek ilgilenmediğini ortaya koyuyordu.
Hinrik, muhafiz komutanını çağırmalarını isteyeceği sırada, o, salonun kapısında göründü:
Çağrılması bile beklemeden yaklaşarak:
- Ekselans, diye söze başladı.
Hinrik onu çağırmayı aklından geçirmişti ama, isteğinin bu kadar çabuk gerçekleşmesine de şaşırmıştı.
- Söyle yüzbaşı, dedi, ne istiyorsun?
- Ekselans tutuklu kaçtı!
Aratap bu sözle ilgilenir gibi oldu. Koltuğunda doğrularak:
- Ayrıntılı bilgi verin yüzbaşı, dedi. Yüzbaşı olayları kısaca anlattıktan sonra:
- Genel bir alarm istiyorum, dedi, uzağa gitmiş olamazlar. Hinrik:
- Elbette, diye bağırdı. Çok iyi, çok iyi... Genel alarm... Evet genel alarm, acele edin. Ne olduğunu anlamıyorum komiser. Yüzbaşı bütün adamlarınızı görevlendirin. Komiser, merak etmeyin bu işin üstesinden geleceğim. Eğer gerekirse bütün muhafiz birliğini mahvederim! Ama yüzbaşı gitmek niyetinde değildi; daha başka söyleyecekleri de var gibiydi. Aratap:
- Ne bekliyorsunuz? diye sordu. Yüzbaşı:
- Sizinle yalnız konuşabilir miyim?
Yüzbaşı Hinrik'e hitap ediyordu.
Hinrik dehşet içinde komisere baktı sonra:
- Hadi yüzbaşı, dedi. Bizim Hakan'in askerlerinden saklayacak neyimiz olabilir ki?.. Aratap yumuşak bir sesle:
- Söyleyeceklerinizi söyleyebilirsiniz, dedi. Yüzbaşı topuklarını şaklatarak:
- Mademki emrediyorsunuz, söylerim, dedi. Ekselans, Son Altes Artemisia ile Monsenyör Gillbret'in de kaçan tutuklu ile beraber olduklarını arz etmek istiyorum.
Hinrik yerinden firladı:
- Demek onları da kaçırdılar. Peki muhafizlar buna niçin izin verdi?
- Kaçırmadılar efendim. Onlar da isteyerek gittiler. Aratap birdenbire uyanarak:
- Nereden biliyorsunuz? diye sordu.
- Bir defa elimizde muhafizların şahitlikleri var. Saraydan nasıl çıktıklarını biliyorlar. Son Altes Artemisia ile önce ben konuştum. Özel dairesinin kapısında. Bana yatmak üzere olduğunu söyledi. Hattâ gece kıyafetiyle idi. Bunun üzerine oradan ayrıldım. Tekrar döndüğüm zaman ise iş işten geçmişti. Bu olayın bütün sorumluluğunu üzerime alıyor ve yarından tezi yok istifa ediyorum. Bu arada genel alarm ilan etmemde ısrar eder misiniz bilmem? Çünkü bahis konusu olan kraliyet ailesidir.
Hinrik cevap vermedi. Zaten bacaklarının üzerinde duracak hali kalmamıştı. Aratap:
- Yüzbaşı, dedi. Yöneticinizin sağlığı her şeyden önemlidir, önce kendisiyle ilgilenin. Doktorunu çağırsanız iyi edersiniz.
- Ya genel alarm.
- Genel alarma lüzum yok! Lüzum yok anlaşıldı mı? Kaçakların aranmasına da son verilsin. Olay kapanmıştır. Adamlarınız kışlalarına dönsünler. Siz de yöneticinizin sağlığıyla ilgilenin. Siz benimle, geliri kumandan Andros.
Saraydan biraz uzaklaştıkları sırada Tyrannlı kumandan sözü aldı:

- İnşallah ne yaptığınızı biliyorsunuzdur Aratap. Bu bakımdan ben hiç söze karışmadım...
- Teşekkür ederini Kumandan Andros.
Aratap bitkilerle kaplı bir gecede havanın kokusunu seviyordu. Tyrann, daha güzeldi şüphesiz. Ama çıplak kayalıklardan meydana gelen bir güzellik.
- Hinrik'e nasıl muamele etmek gerektiğini bilmiyorsunuz diye devam etti. Ancak onu kırdığınız zaman başarılı olabilirsiniz. O bize yararlı. Böyle kalmasını sağlamak için de ona iyi bakmalıyız.
- Ben ondan bahsetmiyorum. Neden genel alarmı önlediniz? Onların bulunmasını istemiyor musunuz?
- Ya siz? Siz istiyor musunuz? En iyisi gelin, çayırın kenarındaki şu banka oturalım bakalım. Burada kimse bizi dinleyemez. Bu genç adamı niçin yakalamak istiyorsunuz?
- İhtilalciler ve hainler niçin tutuklanır?
- Evet ama burada durum başka. Konumuz, asilzade bozuntusu bir genç kız ve yarı deli bir ihtiyar.
Yakında çağlayan bir su sesi vardı. Bu, Aratap'in alışık olmadığı bir mucizeydi. Su!.. Kayalardan sereserpe akan, durmadan akan bir su... Bu manzara karşısında büyük bir eksiklik duygusuna kapıldı. Andros:
- Bana kalırsa boşuna kürek çekiyoruz şu sırada, dedi.
- Ama bir yol üzerindeyiz. Genç adam geldiği zaman onun Hinrik'le bir iş birliği içinde olduğunu sanmıştık. Bunda yanılmışız. Anladık ki, Hinrik ne ise odur. Bu işle yakından uzaktan bir ilgisi olmamıştır. Ne var ki kızı ve yeğeni bu işe karışmıştır.
- Peki Hinrik niçin bizi daha erken çağırmadı da gece yarısını bekledi?
- Çünkü o, ilk gelenin oyuncağı oldu. Eminim ki, bu gece buluşmasını Gillbret onun aklına sokmuştur.
- Yani onların kaçmasına bizzat şahit olalım diye mi bu gece toplantısını yaptılar demek istiyorsunuz?
- Hayır, değil. Düşünün biraz. Nereye gitmek niyetindeler bunlar?
Komutan omuzlarını kaldırdı:
- Rhodia büyüktür.
- Evet ama Farrill yalnız olsaydı. Halbuki yanında kraliyet ailesinden iki kişi var. Onları her gören ânında tanır.
- Bu durumda ancak gezegeni terk etmeleri lâzım... Evet... Öyle görünüyor.
- İyi ama nasıl yapacaklar bu işi? Bir çeyrek saat içinde sarayın arazisine çıkabilirler. Bizim gelmemizi niçin istediklerini şimdi anlıyor musunuz?
Kumandan bir an şaşkın bakakaldı. Sonra bağırdı:
- Gemimiz?..
- Bir Tyrann zırhlısı onlar için idealdir. Aksi halde elde edecekleri sadece yük gemileridir. Farrill dünyada tahsil gördü ve uzay gemisi kullanabileceğinden hiç şüphe etmiyorum.
- Öyle!.. Hay Allah biz de ne için soyluları oraya buraya göndeririz öğrenim için sanki? Onları kendimize karşı birer asker olarak yetiştiriyoruz. Aratap:
- Kızmanın yararı yok, diye sakin bir sesle konuştu. Farrill dünyada okudu ve uzay aracı kullanmasını bilir. Bu bakımdan benim uzay gemimi alacakları şüphesiz.
- İnanamıyorum.
- Kolunuzda verici yok mu? Bir deneyin. Kumandan denedi. Ama cevap alamadı.
- Kontrol kulesini arayın, dedi Aratap. Kumandan onun dediğini yaptı. Cihazdan çok heyecanlı ve

zayıf bir ses geldi.
- Ama anlamıyorum ekselans!.. Olacak şey değil... Sizin pilotunuz on dakika önce havalanmış!
Aratap gülümseyerek:
- Görüyorsunuz ya, dedi. İnsan bir defa "yönetici kablo"ya sahip olursa her şeyi önceden görebilir. Bundan sonra olacakları tahmin edersiniz herhalde.
Kumandan bacağına bir şaplak atarak kahkahayı bastı.
- Elbette!
- Farkına varmadan kaybolacaklar. O gemi yerine Rhodia'mn en kötü yük gemisini almadıklarına pişman olacaklar. O zaman, -nasıl diyorlar- ben hapı yutardım. Ama şimdi hapı yuttuğum falan yok. Artık kaçakları hiçbir kuvvet kurtaramaz. Gerektiği zaman da onları olmuş armut gibi toplayacağım.
Derin bir nefes aldı. Yeniden uykusu gelmişti.
- Doğrusu şansımız varmış, dedi. Şu anda acele edecek hiçbir şey yok. Üssü arayın da bize yeni bir gemi göndersinler.

Onuncu Bölüm

FARRİLL'in uzay gemileri hakkındaki bilgisi, pratik olmaktan çok teorikti. Hiperatomik motorlar hakkında hemen her şeyi biliyordu ama; iyi pilotlar bunu uzayda öğreniyordu, üniversitede değil.
Bir olaya meydan vermeden havalanmıştı gerçi. "Vicdansız" adını taşıyan gemi, kumandalara ânında cevap veriyordu. Biron, dünyada da birçok defa uzay gemisi kullanmıştı ama, bunlar öğrenim için kullanılan eski model teknelerdi. "Vicdansız" onlar gibi güç belâ kalkacağına bir hamlede gökyüzüne fırlayıvermişti. Öyle bir fırlayıştı ki bu Farrill, pilot koltuğundan düşmüştü, neredeyse omuzu kırılacaktı. Sıkı sıkıya bağlı olan Artemisia ile Gillbret de kendilerini bağlı tutan kemerlere doğru hızla fırlamış ve bağlandıkları yerlerde morarmalar olmuştu. Tyrannlı esirleri ise olduğu yerde duvara çakılmış sonra yere düşmüştü.
Biron kalkıştan sonra doğrulmuş, evvela yerde debelenerek küfürler savuran Tyrannlı'yı sakinleştirmiş, sonra da ivmeye karşı mücadele ederek tekrar pilot koltuğuna oturmayı başarmıştı. Geminin motorları tam güçle çalışıyor ve gittikçe artan ivmenin etkilerini dayanılmaz boyutlara ulaştırıyordu.
Çok geçmeden Rhodia atmosferinin üst tabakalarına ulaşmışlardı. Hava, koyu menekşe rengindeydi. Atmosferle olan sürtünme gemiyi öylesine kızdırmıştı ki, hararet içeriden bile hissedilmeye başlanmıştı.
Bundan sonra gemiyi yörüngesine oturtmak için saatlerce uğraşmak gerekti. Birçok denemesine rağmen, Biron bir türlü geminin hızını Rhodia'nın çekim kuvvetini yenecek düzeye ulaştırmayı başaramıyordu. Daha sonra hesaplamaktan vazgeçerek muhtelif şekilleri denemeye karar verdi. Kitle-ölçer cihazı daha önceden Rhodia'nın kitlesine göre ayarlandığından çalışmaları pek güç olmadı.
Biron, sonunda geminin dengesini sağladı. Kitle-ölçer en az iki saat belli başlı bir değişiklik kaydetmedi. Bunun üzerine Biron koltuğundan kalktı, diğerleri de kemerlerini çözdüler. Artemisia:
- Pilotajınız biraz fazlaca sert, dedi.
- Siz daha iyisini başarabilecekseniz buyurun kendiniz kullanın Altes!
Gillbret hemen söze karıştı:
- Hey, kendinize gelin bakalım, birbirimize kafa tutacak durumda değiliz şimdi. Üstelik bu uçan

hapishaneyi bir süre daha paylaşacağımıza göre de Altes gibi kibarlık sözlerinden de vazgeçin. Ben Gillbret'im, sen Biron'sun O da Artemisia, hepsi bu, Pilotaj meselesine gelince, neden bizim Tyrannlı'dan yardım istemiyoruz?

Esirleri kaçamak bir bakışla onu süzdü. Biron:

- Hayır, dedi. Ona güvenmeliyiz. Benim pilotluğum her geçen saat daha düzelecektir. Her şeyden önce hepimiz hayattayız ya.

Omuzu ağrıyor ve her zaman olduğu gibi can acısı onu hiddetli bir insan haline getiriyordu. Gillbret:

- Bu adamı ne yapacağız? Diye sordu.

- Doğrusunu isterseniz, onu soğukkanlılıkla öldürecek durumda değilim. Üstelik bu Tyrannlılar'ı daha fazla kızdırır. Hakim sınıftan birini öldürmek suçların en büyüğüdür.

- Peki başka ne yapabiliriz.

- Bir yere bırakırız.

- Tamam ama, nereye?

- Rhodia'da bir yere.

- Ne?

- Bizi aramayacakları tek yer Rhodia'dır da ondan. Zaten çok geçmeden yere inmek zorundayız.

- Neden?

- Bu komiserin gemisi, öyle değil mi? Bu gemi gezegen üzerinde küçük seyahatler için donatılmış. Daha uzağa gitmeden önce iyice hazırlık yapmak, yeteri kadar yiyecek ve içecek almak zorundayız.

Artemisia heyecanla onun söylediklerinin uygun olduğunu belirtti:

- Haklısın Biron, ben bunları düşünmemiştim.

Biron bu iltifat sözü üzerine kızardığını hissetti. Genç kız ilk defa kendisine küçük adıyla hitap ediyordu. İsterse gerçekten cazibeli olabiliyordu bu güzel kız. Gillbret esire bakarak:

- Ne var ki, bu adam çok geçmeden yerimizi bildirir.

- Hiç sanmam, dedi Biron, Rhodia'da kuş uçmaz kervan geçmez yerler vardır elbette. Onu bir şehre bırakacak değiliz ya. Sonra üstleriyle hemen temasa geçmeye meraklı olduğunu da sanmıyorum. Söyle asker, Hakan'ın komiserinin zırhlısını çaldıran askere ne yaparlar?

Tyrannlı cevap vermedi ama. dudakları bembeyaz oldu.

Biron:

- Doğrusu onun yerinde olmak istemezdim dedi.

Aslında bu adama kızmak için bir sebep de yok. Kral ailesinin üyelerine karşı büyük bir nezaket göstermişti. Onlardan sakınması için hiçbir sebep de yoktu. Ancak yazılı bir izin belgesi olmadan gemiyi gezdirmesinin mümkün olamayacağını söylemiş; hattâ böyle bir izin olmadan yöneticiye bile gemiyi gezdirmesinin yasak olduğunu bildirmişti. Ama iş işten geçmiş bulunuyordu. Çünkü bir anda karşısında nöron kırbaçlarını bulmuştu.

Üstelik karşı koymamış da değildi. Sonunda zararsız hale getirebilmek için tam göğsüne bir deşarj göndermek zorunda kalmışlardı. Ama ne olursa olsun çok ağır bir cezaya çarptırılacağı muhakkaktı.

* * *

İki gün sonra Southwark şehrinden pek uzak olmayan bir yere kondular. Burasını seçmelerinin sebebi bütün önemli merkezlerden uzak bir yer olmasıydı. Tyrannlı'ya gelince onu en yakın yerleşim merkezinden birkaç yüz kilometre uzaklıkta, tepkili asker kıyafetiyle havaya bırakıverdiler.

Tenha bir kumsala inmek Biron için zor olmadı. İçlerinde tanınmayacak olan tek kişi Biron olduğundan, gerekli alışverişleri yapmak için şehre tek başına indi. Gillbret gerektiğinde kullanılmak üzere bir miktar para almıştı yanına. Bununla ilkel ihtiyaçlarını karşılayabileceklerdi.

Artemisia, aldıkları şeylerin bazısını beğenmedi. Ama Biron alışverişinin hemen hepsini Tyrannlılar'ın kontrolündeki bir mağazadan yapmıştı. Orada ne bulduysa onlarla yetinmek zorundaydı. Sonra bu ufak gemide yiyecek koyacak fazla bir yer de yoktu. Büyük uzay gemilerindeki gibi kendilerine konforlu bir hayat sağlayamayacakları muhakkaktı burada. Hele bir bulamaç almıştı ki, Artemisia nefret ederdi bundan. Bunu açıkça dile getirdiği zaman, Biron:

- İstesen de istemesen de zamanla alışacaksın, dedi.

Arta, kızardı ve başını çevirdi. Biron, aslında onun canını sıkan şeyin ne olduğunu biliyordu. Konu sadece uzaydaki yiyecek meselesi değildi, daha birçok güçlükler vardı. Gemide pilotaj odasının ve besin deposunun dışında altı kişilik üçer ranzalı bir tek kamara vardı. Tuvalet de bu kamaranın karşısında bir çeşit kubbenin altındaydı. Kısacası bu bir küçük savaş gemisiydi, gezinti teknesi değil.

Bu bakımdan konfor diye bir şey aramadan üst üste yaşamak zorundaydılar; yıkanmak için hiçbir düzen yoktu ve gemide bir tek ayna bile bulunmuyordu.

Biron bütün bunlara katlanmanın Artemisia için çok zor olduğunu biliyordu. Zaten onu bu kadar düşünmesi hata idi.

İşin kötüsü su meselesiydi. Tyrann'da su son derece kıttı ve insanlar değerini çok iyi takdir ediyorlardı. Gemide ise ancak içmeye yetecek kadar su vardı. Askerler için biraz kirlenmek pek mesele değildi. Sonra gezegenin birine varınca yıkanıyorlardı. Ama gemide yıkanmaya yetecek kadar su yoktu ve hiçbir şey suyun yerini tutamazdı.

Aslında gemide vücuttan çıkan sıvıları damıtarak tekrar kullanılabilir hale getirecek bir sistem vardı ama, Biron artıkları, sularını ayırmadan dışarı atmayı tercih etti. Gerçi bu teorik olarak hiç zararsız ve gerekli bir şeydi ama, alışmak gerekiyordu.

Birincisiyle kıyaslanırsa, ikinci kalkış tüy kadar yumuşak oldu. Biron yerde kaldıkları süre içinde kontrol tablosunu uzun uzun incelemişti. Son derece karmaşık bir yapısı vardı kumanda âletlerinin ve dünyada gördüğü gemi-lerinkine hiç benzemiyordu. Her düğmenin ne işe yaradığını keşfedince küçük bir kâğıt parçasına yazarak kumanda tablosuna iliştirdi.

Gillbret pilotaj odasına girince Biron sordu:

- Artemisia kamarada herhalde?

- Başka nerede olabilir? Gemiden çıkacak hali yok ya!

- Onu gördüğünüz zaman, benim bu odada kendime yatacak bir yer uyduracağımı söyleyin. Sizin de böyle yapmanızı isterim. Ta ki kamara ona kalsın ve rahat edebilsin. Aksi halde büsbütün çekilmez hale gelecek.

- Öyle söyleme. Senin de kötü zamanların oluyor. Onun alışagelmiş olduğu hayatı düşünürseniz...

- Ne olmuş yani? Benim de lüks bir hayatım vardı. Ben de madenciler kampında ya da bir asteroidde doğmadım; Nephelos'un en büyük Çiftliğinde doğdum. Duvarları birbirinden uzaklaştırarak gemiyi büyütemem. İster istemez böyle bir durumda bulunuyoruz ve buna alışmak zorundayız. Çünkü gemide her şey planlı yapılmış. Su ve yiyeceklerden ve altı askerden başka bir gram eşyayı koyacak yer yok. Düşünün bir defa bir duş bile yok, ama elimden ne gelir? Ama Arta bana bütün bunların sorumlusu benmişim gibi davranıyor; bu geçmişi boklu gemiyi ben yapmadım ya?

Biron heyecanlanmıştı ve yüksek sesle konuşuyordu. O sırada kapı açıldı, Atemisia içeri girerek

soğuk bir ifadeyle:
- Ben sizin yerinizde olsam Biron Farrill bu kadar bağırmazdım, dedi. Sesiniz geminin her yanından duyuluyor.
Biron da cevap verdi:
- Umurumda bile değil. Burada bulunuyorsak, sebebi babanızdır. Eğer beni öldürtmeye, seni de istemediğin biriyle evlendirmeye razı olmasaydı bütün bunlar başımıza gelmezdi.
- Babam hakkında konuşmaktan menederim sizi!
- Kimden istersem ondan bahsederim. Gillbret kulaklarım tıkadı:
- Rica ederim, çok rica ederim!
Bu sözler iki gencin tartışmasına kısa bir süre için ara verdi. Bunun üzerine Gill devam etti:
- Bunlarla uğraşacağımıza ne olacağımızdan bahset-sek daha iyi olmaz mı? Bana öyle geliyor ki, bu gemiden ne kadar çabuk çıkarsak, kendimizi o kadar daha iyi hissedeceğiz.
- Bakın bunda seninle aynı fikirdeyim Gill. Üstelik dilediğiniz yere gitmeye de razıyım; yeter ki bu hanımın şikâyetlerinden kurtulayım.
Artemisia onu duymamış gibi yaparak amcasına döndü:
- Neden Nebula bölgesini tamamen terk etmiyoruz. Biron hemen söze karıştı:
- Bu sizin işinize gelebilir, ama ben her şeyden önce Çiftliğimi kurtarmayı düşünüyorum; bu arada babamın ölümüyle ilgili bir iki noktayı da aydınlatmam gerek. Bu bakımdan Krallıklar'dan ayrılmayacağız.
Artemisia:
- Ben kesin olarak buradan uzaklaşalım demedim. Olaylar biraz yatışıncaya kadar demek istiyorum. Ayrıca Çiftliğini nasıl geri alacağını da merak ediyorum. Tyrann İmparatorluğu yıkılmadan Çiftlik'e sahip olamazsın, bu imparatorluğu yıkmaya da senin gücün yetmez.
- Benim projelerimle ilgilenmene gerek yok, ben ne yapacağımı bilirim.
Gillbret yumuşak bir sesle:
- Bir teklifte bulunabilir miyim? Dedi. Onlardan ses çıkmayınca devam etti:
- imparatorluğu yıkmak için nereye gitmemiz ve ne yapmamız gerektiğini söylememi ister misin? Biron hemen sordu:
- Sahi mi? Peki nasıl başaracaksınız bunu? Gillbret gülümsedi:
- Yavrum senin davranışların beni çok eğlendiriyor. Bana güvenmiyor musun? Sana göre ben aptalca şeyler söylemekten başka bir işe yaramam. Ama yine de benim sayemde saraydan dışarı çıkabildik.
- Orası öyle sizi dinliyorum.
- Dinle o zaman. Ben tam yirmi yıldan beri bunların elinden kurtulmayı düşünüyorum. Eğer sıradan bir vatandaş olsaydım bu işi çoktan başarırdım. Ama lanet olası soyum bunu engelledi. Ama yine de eğer bir Hinriad olmasaydım bugünkü Tyrann Hakanı'nın taç giyme törenine katılmayacak ve tamamen tesadüfen aynı Hakanı mahvedecek sırrı öğrenememiş olacaktım.
- Devam edin lütfen.
- Tahmin edeceğin gibi bu seyahati bir Tyrann gemisiyle yaptık. Aşağı yukarı buna benziyordu ama, daha büyüktü. Seyahat bir fevkalâdelik olmadan geçti. Tyrann'da kaldığımız süre içinde de eğlenceli vakit geçirdiğimiz oldu. Ama genellikle bizi ilgilendirecek fazla bir şey yoktu. Öte yandan dönüş yolculuğumuzda gemimize bir göktaşı çarptı.
- Nasıl?

- Evet, göktaşı. Böyle bir kazanın inanılmaz derecede az bir ihtimal olduğunu bilmiyor değildim. Özellikle yıldızlararası uzayda. O kadar az bir ihtimal ki, bir göktaşının bir uzay gemisine çarpması imkânsız gibidir. Üstelik bir toplu iğne başı kadar bile olsa, bir göktaşı bir uzay aracını delip geçebilir, meğer ki, zırhı çok kalın yapılmış olsun. Biron:

- Biliyorum, dedi. Çarpmanın kuvveti hız ve kitlenin çarpımına eşittir. Göktaşı ne kadar küçük olursa olsun, büyük sür'at, bu küçüklüğün etkisini giderir.

Biron bunları sanki bir dersi tekrar ediyormuş gibi otomatik olarak söylerken Artemisia'ya bakıyordu.

Artemisia Gillbret'in yanına sıkışmıştı. Öyle yakın oturuyorlardı ki vücutları birbirine değiyordu. Biron kızın son derece güzel profiline dikkat etti. Saçları dağınık olmasına rağmen yine de çok güzeldi.

Ah ne olurdu, bu kız biraz daha normal davransaydı. O zaman bu seyahat oldukça zevkli bir hale gelirdi. Ne yazık ki, hiç kimse, özellikle babası, onu gerektiği gibi yetiştirememişti. İnatçı ve daima "benim" diyen bir tipti. Eğer halktan biri olsaydı hiç şüphesiz herkesin hayranlığını toplayan bir genç kız olurdu.

Biron onu düşünerek hayaller kuruyordu ki genç kız başını ona çevirdi, göz göze geldiler. Biron hemen başını Gillbret'e çevirdi. Daldığı düşünceler yüzünden onun söylediklerinden bazılarını kaçırmıştı. Yaşlı adam anlatıyordu:

- Koruyucu zırhın neden görevini yapmadığını anladım. Öyle geliyor ki bana, bu konu, açıklanmamış olarak kalacaktır sonuna kadar. Küçük bir çakıl taşı kadardı ve geminin zırhı öbür taraftan çıkmasını engelleyecek derecede hızını azaltmıştı. Öyle de olsa bunun kötü bir etkisi olmazdı çünkü göz açıp kapayıncaya kadar tamir etme imkânı vardı.

- Göktaşı kumanda odasına girdi, bir duvardan öbürüne sıçradı... Sonra hızını yavaşlatıncaya kadar birkaç defa o duvara bu duvara vurup durdu. Pilot ve yardımcısı parçalanmışlardı. Bana gelince, ben kamaramda olduğum için onların akıbetine uğramamıştım. Ama, artık gemide yalızdım.

- Göktaşının vurduğu sırada çıkan metalik sesi duyduğum zaman pilotaj kabinine koştum. Her taraf kan ve et parçalarıyla kaplanmıştı. Bir süre kendimden geçmişim... Ama bu hal çok kısa sürdü, içeriden kaçan havanın çıkardığı ıslık sesi beni kendime getirdi, içerdeki basınç yüksek olduğundan açılan deliğe metal bir disk koymam havanın kaçmasını engellemeye yetti. Göktaşı ise yerde duruyordu ama henüz el sürülmeyecek kadar sıcaktı. Bunun üzerine bir İngiliz anahtarıyla parçaladım. İçi kırağı ile kaplıydı, çünkü içerisi uzayın sıcaklığını muhafaza ediyordu.

- Daha sonra pilotların vücutlarından artakalanları bir iple birbirine bağladım ve basınç değiştirme odasına aldım. Cesetler donmuş olarak orada kalacak ve vardığımız zaman onları benim öldürmemiş olduğumu ispat etmiş olacaktım.

- Ama nasıl dönecektim? Gemiyi kullanmam kesinlikle söz konusu olamazdı. Hiçbir düğmeye dokunmaya cesaret edemiyordum. Bu konularda öyle cahildim ki, bir SOS göndermeyi dahi beceremiyordum. Yapabileceğim tek şey, geminin yoluna devam etmesine seyirci kalmaktan ibaretti.

Biron:

- Ama, böyle bir şeyin olamayacağını biliyorsunuz. Bir yandan da "acaba Gillbret bu hikâyeyi laf olsun diye mi uyduruyor?" diye düşünüyordu. Sonra devam etti:

- Eğer kullanmayı başaramasaydınız, şimdi burada olamazdınız.

- Öyle değil. Bir Tyrann gemisinin kumanda cihazları öylesine otomatiktir ki gerektiği yerde gerekli Sıçrayışları yaparak hedefine ulaşabilir.

Biron hayret içinde onu süzdü. Acaba Gillbret kendisini budala mı sanıyordu.

- Uyduruyorsunuz dedi.

- Kesinlikle hayır. Zaten bu gibi keşifleri yüzünden değil midir ki bütün savaşları kazandılar. Elli gezegene hakim olmalarını, kendilerininkinden yüz defa daha fazla olan insan kaynaklarını ve doğal kaynaklarını başka ne ile açıklarsınız? Hepimizi teker teker ele geçirdiler, ayrıca bizleri birbirimize düşürmek için ellerinden geleni yaptılar. Büyük bir casusluk ağı kurdular; ama şunu da belirtmek gerekir ki askerlik alanında da hepimizden ileriydiler. Onların taktiğinin bizimkinden üstün olduğu bunun da tek sebebinin Sıçrayışları otomatik hale getirmeleri olduğunu herkes bilir. Bu sayede gemilerini daha rahat kullanabiliyor ve savaşta üstünlük sağlıyorlardı.

"Şunu da belirtmeliyim ki bu teknik son derece büyük bir sırdır. Ben Vampir'de -Tyrannlılar gemilerine hep böyle korkunç isimler verir bunun psikolojik bir etkisi olduğu da muhakkaktır; ne diyordum, ben Vampir'de esir kalıncaya kadar bunu bilmiyordum. Ama geminin hiçbir müdahale olmadan Sıçrayışlar yaptığına şahit oldum.

- Ve bu geminin de aynı şeyi başarabileceğini düşünüyorsunuz?

- Bilemem ama, bu işi başarırsa da hiç şaşmam.

Biron yeniden kumanda tablosuna baktı. Bir düzine kadar düğme daha vardı ki, ne işe yaradığını henüz anlayamamıştı.

- Sözün kısası, gemi, sizi kendiliğinden Rhodia'ya mı getirdi.

- Tam öyle değil. Göktaşı kumanda aletlerinde de hasar meydana getirmişti. Zaten aksi mucize olurdu. Kadranların, düğmelerin çoğu kırılmıştı. Tablonun kendisi bile eğilip bükülmüştü. Kısacası geminin programı bozulmuştu ve dolayısıyla beni doğrudan doğruya Rhodia'ya getiremedi.

- Birkaç gün sonra gemi hızını kaybetmeye başladı. Ben de nazarî olarak artık seyahatimin sonuna geldiğimi düşünmeye başladım. Nerede bulunduğumu kesin olarak biliniyordum, ancak bin bir güçlükle teleskopu kullanmayı başarabildim. Karşımda bir gezegenin diski vardı ve gittikçe bize doğru yaklaşıyordu. Tamamen tesadüfi olarak bu gezegene inecektim.

- Yok canım, doğrudan doğruya değil elbette! İmkânsızı beklemek lâzımdır. Bir milyon kilometre mesafede olduğumuz sırada normal telsizi çalıştırabildim. Zaten elektronik merakım o zaman başladı ve bir daha böylesine çaresiz bir durumda kalmayacağıma yemin ettim kendi kendime. Olaylar karşısında çaresiz kalmak gerçekten eğlenceli olmayan bir şey.

- Eee telsizi kullandınız mı?

- Evet ve beni kurtarmaya geldiler.

- Kimler?

- Gezegende oturanlar. Orası da insanların oturduğu bir gezegendi.

- Demek şans sizden yanaymış? Peki hangi gezegendi bu.

- Bilmiyorum?

- Ne demek bilmiyorum. Size gezegenin adını söylemediler mi?

- Eğlenceli değil mi?.. Söylemediler. Evet, söylemediler. Ama Nebula Krallıkları'nda bir gezegendi.

- Nasıl oluyor da bu derece emin olabiliyorsunuz?

- Çünkü görür görmez geminin bir Tyrann gemisi olduğunu tanıdılar. Üstelik gemiyi tahrip de edeceklerdi; kazadan kurtulan tek canlının ben olduğumu söyleyince vazgeçtiler.

Biron tekrar sözünü kesti:

- Bir dakika! Sizi pek anlayamıyorum. Eğer Tyrann gemisi olduğunu öğrendikleri anda gemiyi

tahrip etmeye kalktılarsa, o halde bu gezegen Krallıklar'ın bir parçası değildi!

- Uzay adına, elbette Krallıklar'a dahildi. Beni gemiden alıp gezdirdiler. Ancak efsanelerde bahsedilecek kadar güzel bir yerde. Bütün Krallıklar'dan gelmiş insanlar vardı orada. Bu, telaffuzlarından açıkça anlaşılıyordu. Üstelik Tyrannlılar'dan korkmuyorlar di. Uzaktan bir şey görünmüyordu, ama gerçek bir endüstri ülkesiydi. Görünüşte tarımcı bir gezegendi ama, gezegenin gerçek bayatı tamamen gizliydi. Evet dostum Krallıklar'da bir yerde bu gezegen hâlâ var ve orada oturanlar Tyrannlılar'dan korkmuyorlar, içinde Tyrannlı olsaydı benim gemimi nasıl yok edecek idilerse, bir gün bütün Tyrannlılar'ı da yok edeceklerdir.

Biron'un kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Bir an bunun gerçek olmasını temenni etti.

Kim bilir belki de gerçekleşebilirdi bu hayal. Kim bilir?!

On birinci Bölüm

AMA gerçekleşmeyebilirdi de. Biron yine sözü aldı:

- Orasının endüstride ileri bir ülke olduğunu nasıl anladınız? Bu gezegende ne kadar kaldınız? Size neleri gösterdiler?

- Ben, ancak onların nezareti altında bir gezinti yapabildim. Peki, size neler olduğunu anlatayım. Oraya geldiğim zaman bitkin bir durumdaydım. Uzayda kaybolmak kolay değildi; öylesine korkmuştum ki ancak birkaç lokma bir şey yiyebildim, kim bilir görünüşüm ne haldeydi.

- Kimliğimi gördükten sonra beni -şüphesiz gemiyle- yer altına götürdüler. Asıl maksatları gemiyi incelemekti. Beni de bir hastahaneye yatırdılar.

Artemisia söze karıştı:

- Neler gördün Gill amca? Bu soru Biron'u şaşırttı:

- Daha önce bahsetmemiş miydi bundan?

- Hayır. Gillbret sözü aldı:

- Hiçbir kimseye bahsetmedim. Kaldığım hastahane-de bizimkilerden çok daha ileri bir teknikle çalışan laboratuvarlar gördüm. Ayrıca yol boyunca metalürji fabrikaları gördüm. Beni yakalayan gemi de bizim bildiğimiz gemilere benzemiyordu.

- Şimdi bütün ayrıntılarını hatırlamıyorum ama, o zamanlar bana, burası bir "âsi gezegen" gibi gelmişti. Ben kesin olarak inanıyorum ki, buradan hareket edecek filolar Tyrann'a hücum edecek ve Tyrannlılar'a bağlı olan gezegenler de o zaman hep birden isyan edecekler, işte o günden beri bekliyorum. Her sene yılbaşında belki bu sene olur diyorum. Ve her defasında henüz biraz daha gecikeceğini anlıyorum. Ve bütün arzum nihai savaşa katılmaktan ibarettir.

Sonra, acı bir gülümseme ile devanı etti:

- Bütün bu yıllar zarfında insanlar benim aklımdan geçenleri bilse kim bilir neler olurdu diye düşünmüşümdür herhalde. Ama hiç kimseye onlardan bahsetmedim. Zaten bahsetsem de beni ciddiye alan olmazdı ya.

Biron:

- İyi ama bütün bunların üzerinden yirmi yıl geçmiş. O zamandan beri hâlâ taarruza geçmediler değil mi? Ayrıca herhangi bir hayat işareti de yok. Uzayda dolaşan meçhul gemiler de görülmedi. Ufak tefek olaylar geçmedi ve siz hâlâ inanmakta devam ediyorsunuz.

- Elbette! Elli sisteme hükmeden bir gezegene karşı harekete geçmek için yirmi sene nedir ki? O

zamanlar daha gelişmiş tekniklerle yeni gemiler yaptıklarından ve daha fazla askeri eğittiklerinden zerre kadar şüphem yok.

- O senin dediğin, yani bir ülkenin hemen başkaldırması falan, casusluk filmlerinde olur. Üç gün içinde gizli bir silah icat edilir hemen çalıştırılmaya başlanır... Yok evlat. Bunlar filmlerde olur. Aslında bu gibi işler zaman ister Biron. Asiler harekete geçmeden önce her şeyin tamam olmasını, hiç bir şeyi tesadüfe bırakmamayı istiyorlar. Maksatları bir defada işi halletmek... İkinci bir harekete lüzum kalsın istemiyorlar.

- Hem sonra "olaylar geçmedi" derken neyi kastediyorsun sen? Birçok Tyrann gemisi hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Evet, uzay büyüktür, belki de kaybolmuşlardır; iyi ama asiler tarafından yakalanıp yok edilmedikleri ne malum? İki yıl önceki "Fasılasız" olayını hatırlamıyor musun? Gemi, yakınında yabancı bir cismin varlığını bildirmiş ve kitle-ölçer'le mahiyetini anlamak için yeteri kadar yaklaşmasını beklemişti. Sonra... Sonra hiç. Gemi yok oldu. Evet belki büyük bir göktaşıydı? Ama kim emin olabilir bundan?

- "Fasılasız" aylarca arandı, ama bir sonuç alınamadı. Bana kalırsa asilerin eline düştü. Çünkü bu gemide büyük yenilikler vardı ve tecrübe uçuşu yapıyordu.

- Peki siz niçin orada, onlarla beraber kalmadınız?

- Bunu istemedim mi sanıyorsun? Ama buna izin vermediler. Henüz kendime gelmediğim sıradaki konuşmalarını duydum ve çok şeyler öğrendim. Henüz işin başlangı-cındaydılar ve keşfedilmeleri onların sonu olurdu. Benim Gillbret oth Hinriad olduğumu biliyorlardı. Zaten gemide bu hususta o kadar çok vesika vardı ki, bunu öğrenmek için bana sormalarına da gerek yoktu. Eğer ben dönmezsem çok geniş bir arama hareketi sonunda kimliklerinin ortaya çıkacağından korktular. Bu bakımdan da beni geri göndermeyi uygun buldular.

Biron:

- Ne diyorsunuz? diye haykırdı, sizi geri göndermek daha da büyük bir tehlikeye atılmak değil de nedir?

- Orasını bilemem...

Gillbret durakladı, parmaklarını saçları arasında dolaştırarak bir süre düşündü sonra:

- Orasını bilemem, diye devam etti. Belki de beni uyuttular. Kesinlikle ayrıntı hatırlamıyorum. Gözümü açtığım zaman yine Vampir'deydim ve Rhodia yakınlarındaydım.

- Kadavralar yine duruyor muydu?

- Elbette.

- Geminin başka bir yere, sizin tabirinizle "âsi gezegen"e uğradığına dair herhangi bir iz var mıydı?

- Benim hatıralarımdan başka hiçbir iz yoktu.

- Rhodia'ya yakın olduğunuzu nereden anladınız?

- Onu da bilmiyorum. Kitle-ölçer bir gezegene yaklaştığımı gösteriyordu hepsi bu. Hemen telsiz teması kurdum. Bu defa Rhodia gemileri gelerek beni kurtardılar. Asi gezegenden bahsetmemek şartıyla başımdan geçenleri hiçbir şey atlamadan anlattım. Göktaşının bize son Sıçrayış'tan sonra vurduğunu bile söyledim. Tyrann gemilerinin otomatik sıçrama yapabildiklerim bildiğimi de hissettirmedim.

- Peki âsilere bunu söylediniz mi?

- Hayır çünkü fırsat olmadı. Orada kaldığım birkaç günün yarısından çoğunu zaten şuursuz geçirdim. Ama bu süre içinde onlar gemiyi inceleyip bu özelliği ortaya çıkarmış olabilirler.

Biron dışarıyı gösteren ekrana baktı. Manzarada değişen bir şey yoktu. Sanki aynı yerde duruyor gibiydiler. Vicdansız saatte yirmi bin kilometre hızla yol alıyordu ama, uzay ölçülerine göre bu hız nedir ki?

- Gillbret nereye gidiyoruz şimdi dersin? Bu dünyanın nerede olduğunu hâlâ bilmiyor musun?

- Hayır bilmiyorum, ama bilecek birini tanıyorum. Bundan eminim.

- Kim bu?

- Lingane'ın Autarch'ı.

Biron'un kaşları çatıldı. Bu ismi daha önce bir yerlerde duyduğunu hatırlıyordu, ama nerede ne vesileyle duyduğunu çıkaramıyordu.

- Lingane mı? Neden o?

- Lingane, Tyrann krallığında en son yenilen gezegen. Başka bir deyişle o diğerleri kadar barışçı değildi. Doğru değil mi?

- Doğru ama ne dereceye kadar?

- Bu konuda başka bir gerekçe de babandır.

- Babam mı?

Biron bir an babasının ölmüş olduğunu unuttu. Hayat dolu bir insandı, sonra birden buz gibi oldu içi...

- Babam mı, diye tekrarladı. Babamın bu konuyla ne ilgisi var.

- Bundan altı ay önce saraya gelmişti. Ne istediğini anlıyor gibiydim. Kuzenim Hinrik'le olan bazı konuşmalarını gizlice dinledim.

Artemisia, sitemli bir sesle:

- Gill Amca!, dedi.

- Evet sevgilim.

- Babamın özel konuşmalarını dinlemeye ne hakkın var?

Gillbret omuz silkti:

- Hakkım yok ama, eğlenceli oluyor, üstelik yararlı da...

Biron gittikçe artan bir heyecanla sözünü kesti:

- Onun altı ay önce Rhodia'da olduğunu söylüyorsunuz, öyle değil mi?

- Evet.

- Peki bu süre içinde yöneticinin ilkellerle ilgili koleksiyonunu gördü mü? Bu koleksiyonda dünya ve dünya tarihi ile ilgili bir kütüphane vardı öyle değil mi?

- Hem de en önemlisi. Üstelik çok ünlüydü. Önemli misafirlerin bundan yararlanmasına da izin verilirdi. Babanın da orada bütün bir gününü harcadığını biliyorum.

Tarihlerin birbirini bu derece tutması ilgi çekiciydi. Çünkü babası altı ay kadar önce kendisinden yardım istemişti.

- Bu kütüphaneyi siz de biliyorsunuzdur umarım.

- Elbette.

- Acaba kütüphanede, dünyada çok büyük bir askerî değeri olan herhangi bir vesikadan bahseden bir belge var mıydı?

Gillbret'in yüzünün ifadesi değişmedi. Biraz şaşkındı. Bu konuda hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu. Biron ısrar etti:

- Prehistorik dünya tarihinin son birkaç yüz yılı içinde böyle bir vesikanın olması gerek. Şu kadarını söyleyeyim ki, babam bunu en kıymetli bir vesika sayıyordu. En kıymetli ve en tehlikeli.

Bütün Samanyolu için. Bana o vesikayı bulup getirmemi söylemişti. Hemen dünyadan ayrılmalıydım. Ama... Zaten getirsem de artık işe yaramazdı. Çünkü babam ölmüştü.

- Anlayamıyorum...

- Evet beni anlamıyorsunuz. Babam altı ay önce bana bundan ilk defa bahsetti. Herhalde Rhodia kütüphanesindeki araştırmaları sırasında buna rastlamıştı. Kütüphaneyi tanıdığınıza göre bulduğu şeyin ne olduğunu sizin de bilmeniz gerekir.

Gillbret başmı sallamaktan başka bir şey yapmadı.

Biron:

- Peki devam et bakalım, dedi.

- Babanın ve kuzenimin Lingane Autarch'ı ile konuşmasını dinledim. Bu konuşmadan Autarch'm bir isyanın başı durumunda olduğunu anladım.

- Daha sonra Hinrik bir Lingane delegasyonunu kabul etti. Heyetin başında yine bizzat Autarch vardı... Ona âsi gezegenden bahsettim.

- Hani biraz önce kimseye bahsetmediğinizi söylemiştiniz.

- Ama Autarch başka... Onun gerçeği bilmesi lâzımdı.

- Peki ne dedi?

- Hiç... Çok ihtiyatlıydı ve bu da normaldi tabii. Ben her şeye rağmen bir Tyrann ajanı olabilirdim.

- Peki madem böyle, o halde Lingane'a gidelim. Herhalde pek zararlı çıkmayız.

Hem başka bir gezegen olacağına neden Lingane olmasın?

* * *

Neden Lingane olmasın?

Evet ama bunu söylemesi kolaydı. Bu gemi otuz beş ışık yılı uzaklıktaki mikroskopik bir noktaya nasıl götürülürdü? Üç yüz trilyon kilometre? Yani bir üç ve önünde on dört sıfır! Dile kolay bu. Bu hızla ancak iki milyon yıl sonra varabilirlerdi oraya.

Biron yeniden "Samanyolu'ndaki Gezegenlerin Yeri" adlı el kitabını incelemeye başladı. Buradaki on binlerce yıldızdan bahsediliyor, hepsinin yeri Samanyolu'nun merkezine göre belirleniyordu. Aradaki mesafelerde parsek olarak gösteriliyordu. Ancak bu el kitabındaki teknik bilgilere göre bir yıldızın nerede olduğunu kesin olarak tespit etmek mümkündü.

Tabii bu arada zaman boyutunu da hesaba katmak lâzımdı. Yıldızlar oldukları yerde durmuyorlardı. Yer tespiti yaparken yönlerini ve hızlarını da hesaba katmak gerekiyordu. Tutulan yolda küçük değişiklikler yapmak gerekecekti bu yüzden. Küçük değişiklik demek, yıldızlararası ölçüde milyonlarca kilometre demekti.

Biron yaptığı uzun incelemelerden sonra Rhodia'nın güneşiyle yakındaki başka bir güneşin konumundan yararlanarak gemilerinin yerini yaklaşık olarak buldu. Evet hesaplar tam kesin olmayabilirdi ama, hiç değilse onlara nerede bulunduklarını açıkça gösteriyordu. Böylece Lingane güneşine olan durumlarını da tespit edebilirdi.

Geriye hiperatomik kuvvetin ve itişin yönünü düzenlemek kalıyordu.

Biron bir anda kendini yalnız hissetti. Sinirleri gerilmişti. Evet sinirleri gerilmişti ama korkmuyordu. Bu sözden nefret ederdi. Şimdi dikkatle Sıçrayış elemanlarını hazırlamaya girişmişti. Bu işi tamamladıktan sonra, son bir kontrolden geçirmeden önce biraz kestirmeye karar verdi. Kuşeti pilot kabininin bir köşesine yerleştirilmişti.

Diğer ikisi de kamarada uyuyor olmalılardı. Şu ana kadar yanında kimse obuadan, her kafadan bir

ses çıkmadan çalışabildiği için çok memnundu. Ama bu sevinci uzun sürmedi. Dışarıdan bir ayak sesi duyulmuştu. Geminin içinde yalınayak yürüyen bir kimsenin çıkardığı ses.

- Günaydın, niçin uyumuyorsun?

Artemisia kapının eşiğinde duruyordu. Alçak bir sesle:

- Girebilir miyim? diye sordu. Seni rahatsız etmem. ya.

- Bu geliş maksadına bağlı.

- Uslu duracağıma söz veririm.

Artemisia'nm çok sakin oluşu, Biron'u kuşkulandırmıştı. Çok geçmeden ziyaretin sebebi belli oldu.

- Çok korkuyorum ben; sen korkmuyor musun? Biron: "Hayır, asla" diye cevap verecekti ama, nedense içinden öyle demek gelmedi:

- Evet, dedi, biraz.

Çok tuhaftır, onun bu cevabı genç kızı rahatlattı. Yanına diz çöktü, önünde açık duran büyük ciltlere ve yaptığı hesaplara baktı.

- Bütün bu kitaplar gemide miydi?

- Elbette. Başka türlü gemi yönetilemez ki.

- Bunların hepsini anlıyor musun?

- Doğrusunu istersen hepsini değil. Ama işimize yarayacak kadarını anladığımı sanıyorum. Bildiğin gibi Lingane'a kadar Sıçrayışlar yapacağız.

- Zor mudur bu Sıçrayış'lar.

- İyi hesaplanırsa zor değildir. Hesap için gerekli rakamlar da işte bu ciltlerde. Bir de kumanda tecrübesi lâzım ki o da bende yok. Aslında birkaç Sıçrayış ile Lingane'a varmamız lâzım, ama ben bunu bir tek Sıçrayış'a indirmek istiyorum. Büyük bir enerji sarfı olur ama, bu daha kolaydır.

Aslında bütün bunları söylememeliydi? Ne diye kızı korkutuyordu sanki? Sonra gerçekten korkmaya başlarsa onu teskin etmek büsbütün güçleşmez miydi? Ama ne de olsa kendisi de insandı; ve içini kaplayan endişelerin bir kısmını söyleyerek deşarj olmak istiyordu. Kısacası bir dert ortağına ihtiyacı vardı.

- Evet bilmediğim bazı şeyler var. Meselâ burası ile Lingane arasındaki yoğunluk nedir? Biliyorsun bu yoğunluk, Kâinatın eğikliğini kontrol altında tutar. Gerçi elimdeki kitaplara göre bunu hesaplamak mümkün olur ama, eğer hiç değilse on ışık yılı büyüklüğünde dev bir yıldızın yanından geçecek olursak bütün ümitler suya düşer ve bir daha nereye gittiğimizi de bulamayız. O zaman ordinatörü bile doğru dürüst kullanamam.

- Böyle bir durumda ne olur?

- Meselâ Lingane güneşinin çok yakınına düşebiliriz. Artemisia bir süre gözlerini kapayıp düşündü, sonra:

- Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi bilemezsin!

- Bu söylediklerimden sonra mı?

- Elbette. Kuşetimde kendimi tamamen bu uçsuz bucaksız boşlukta kaybolmuş hissediyordum. Ama şimdi hiç değilse belirli bir yere doğru gittiğimizi, uzayın kontrolümüz altında olduğunu biliyorum.

Onun böylesine değiştiğini görmek Biron'u çok sevindirmişti.

- Ancak, gerçekten kontrol edebilip edemediğimizden emin değilim.

- Hayır, ediyoruz. Ben sizin bu gemiyi gerektiği gibi yönettiğinizden eminini.

Biron kendi kendine: "Haklı olabilir" diye düşündü.

Artemisia şimdi, yanı başına oturmuştu. Üzerinde hafif bir gecelik vardı. Farkında değilmiş gibi duruyordu ama, kızın bu kıyafeti onu çok etkilemişti. Arta devanı etti:

- Kendimi kuşetimde çok tuhaf hissediyordum. Sanki boşlukta dalgalanıyor gibiydim. Korkutuyordu bu beni. Her dönüşümde sıçrıyordum.

- Üst kuşette yatmıyor muydun?

- Elbette üst kuşetteydim. Aşağıda klostrofobi geliyor üzerime. Hemen tepemde bir yatak görmek korkunç bir şey.

Biron güldü:

- Bunun sebebi aşikâr. İnsan geminin gövdesine yaklaştıkça çekim azalır. Yukarı kuşette, aşağı kuşetteki ağırlığın yukarıdakine göre on beş, yirmi kilo daha fazla olur. Büyük bir uzay gemisinde seyahat etmedin mi hiç?

- Bir defa. Geçen sene babamla birlikte Tyrann'a gitmiştik.

- O gibi uzay gemilerinde durum tersinedir. Çekim dışa yöneliktir. Ve geminin merkez ekseni daima "yukarı" taraftır. Bu bakımdan bu tip gemilerin dev motorları merkez eksene göre ağırlıksız durumda bir silindir içine yerleştirilir.

- Yapma bir çekimi sağlamak için herhalde muazzam bir enerji gerekli olmalı.

- Bir küçük şehri besleyecek kadar.

- Bizim yakıtımızın bitme tehlikesi yok mu?

- Bunu hiç aklına getirme. Geminin reaktörleri kitleyi enerjiye çeviriyor. Bu enerjinin tükenmesi için geminin uzayda dolaşa dolaşa eskimesi lâzım.

Genç kıza baktı. Makyajsızdı. Eh, bir damla su olmadan, bir mendil parçasıyla makyaj yapılmazdı ya. Üstelik makyajsız olmak ona daha da yakışıyordu. Beyaz ve saydam cildi, siyah gözleri ve saçlarıyla çok güzel bir kontrast meydana getiriyordu. Bakışlarındaki tatlı yumuşaklık da Biron'un dikkatini çekti.

Epeydir konuşmuyorlardı. Laf olsun diye Biron:

- Bana öyle geliyor ki, pek fazla seyahat etmiyorsunuz. Bir defa uzay yolculuğuna çıktığınıza göre...

- Öyle gibi bir şey. O son seyahate de hiç gitmemeyi isterdim.

- Yani fazla seyahat etmiş sayılmazsınız.

- Öyle. Daima babam resmî ziyaretleri yapar, sergilerin açılışına gider, temel atar... Genellikle Aratap'ın yazdığı bir nutku okur. Biz sarayda kalırız. Biz gitmediğimiz zaman Tyrannlılar daha çok memnun olurlar. Zavallı Gillbret bir tek defa Hakan'ın taç giyme törenine gitmek için uzay gemisine bindi, bir daha da onu uzaya göndermediler.

Yine bir an sustular.

- Biron...

- Evet Arta?

Biron, Artemisia'nın kısa ismini söylemekte çok tereddüt etmiş, güçlük çekmiş, ama sonunda başarmıştı.

- Bak ne diyeceğim. Gill amcanın anlattığı hikâyeye inanıyor musun sen? Sanki uyduruyormuş gibi geliyor bana. Çünkü uzun zamandır Tyrannlılar'in vesayeti altında yaşıyor. Küçük casusluk çalışmalarından başka da kimseyle teması olduğunu sanmıyorum. Yıllar boyu çektiği yalnızlık sonunda bu hikâyeyi tasarlamış, sonunda kendi de buna inanmış olabilir. Ben onu iyi tanırım.

- Olabilir tabii... Sonucu beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok. Nasıl olsa Lingane'a gidiyoruz değil mi?
Şu anda birbirlerine o kadar yakındılar ki, Biron onu kolları arasına alabilir, kucaklayabilirdi.
Ve yaptı bunu!
Bu çok tuhaf bir haldi. Bir an önce uzayın sonsuzluğundan, suni çekimden bahsediyorken, bir an sonra birbirlerinin kucağına atılmışlardı; gerçekten göründüğü kadar ipek gibiydi genç kız, dudakları da öyleydi!
Birkaç saniye sonra, Biron geri çekilmek ve ondan bu ani hareketi için özür dilemek istedi. Ama Arta yerinden bile kıpırdamamıştı ve ona yapışmış gibi duruyordu, gözleri kapalıydı.
Nihayet konuştu:
- Acıkmadın mı? Biraz bir şeyler ısıtıp getireyim sana. Eğer daha sonra uyumak istersen ben burada nöbet tutarım... Zaten üstüme bir şeyler almam da lâzım.
Tam çıkacağı sırada geri döndü:
- Bir defa alıştıktan sonra bu hazır yiyecekler de fena değil. İyi ki almışsın.
Genç kızın bu sözleri öpücükten daha fazla etkiledi Biron'u ve aralarında barış kurulmuş oldu.
Epey sonra Gillbret gelip de onları yan yana koyu bir sohbete dalmış görünce hiç şaşırmadı. Biron'un kollarını kızın boynuna dolamış olduğunu gördüğü zaman da ne omuz silkti ne de kaşlarını kaldırdı. Sadece:
- Ee, Biron, ne zaman yapıyoruz Sıçrayış'ı bakalım? diye sordu.
- Yarım saate kadar.
Yarım saat çabuk geçti. Bütün kumanda cihazları ayarlanmıştı. Konuşmalar gittikçe yavaşladı ve nihayet durdu.
Sıfır saat gelmişti. Biron derin bir nefes aldı, ve yaptığına son derece dikkat ederek bir kolu aşağıya indirdi.
Sonuç büyük bir uzay gemisindeki gibi olmadı. Vicdansız küçük bir gemiydi. Biron birden geriye doğru sarsıldığını ve saniyenin küçük bir kesri içinde kâinatın altüst olduğunu gördü.
Sonra her şey eski haline döndü.
Ekrandaki yıldızlar değişmişti. Biron gemiyi kendi ekseni etrafında çevirdi. Gökyüzü gözlerinin önünde hızla geçti; nihayet ileride parlak bir beyaz yıldız göründü. Biron geminin dengesini bulduktan sonra teleskobu o tarafa yönelterek spektroskoba bağladı.
Bir süre seyrettikten sonra, pilotaj kitaplarına eğilerek bazı hesaplar yaptı sonra pilot koltuğundan kalkarak:
- Evet, dedi, henüz çok uzaktayız ama, bu Lingane güneşi.
Bu, hayatında yaptığı ilk Sıçrayış'tı ve başarmıştı.

On ikinci Bölüm

LİNGANE Autarch'ı düşündü. Yüzünün katı çizgileri düşüncenin etkisiyle daha da katılaşmıştı.
- Ve bana haber vermek için kırk sekiz saat beklediniz öyle mi? dedi.
Rizzett cevap verdi:
- Daha önce size haber vermemiz için hiçbir gerek yoktu. Buna benzer binlerce haberle başınızı ağrıtacak olursak, hayat sizin için çekilmez olur. Bu konuda ancak hiçbir açıklama yapmamız mümkün

olamayınca size haber vermeyi kararlaştırdık. Tuhaf bir durum. Bir türlü yorumunu yapamadık.

- Her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatın.

Autarch pencerenin kenarına ilişti ve dalgın dalgın uzaklara baktı. Aslında pencere de Lingane mimarisinin kendine mahsus özelliklerinden biriydi. Normal büyüklükteydi gittikçe daralan derin bir yuvaya oturtulmuştu. Ayrıca cam kristaldi. Son derece hassas, optik bir eğikliği vardı. Pencere camından çok dev bir mercek gibiydi. Çok geniş bir alandan gelen ışınları topluyor ve çok yaygın bir panoramayı bir bakışta gözler önüne seriyordu.

Autarch'ın malikânesinin bütün pencereleri böyleydi. Hepsinden de gökyüzü en yüksek noktasından ufka kadar görünüyor, görüş açısı da ufkun yarısını kaplıyordu. Sadece kenarlarında hafif bir şekil bozukluğu oluyor, bu da manzaraya ayrı bir güzellik veriyordu. Şehirdeki mikroskobik hayat, stratosfer araçlarının yörüngeleri manzaraya bir başka güzellik vermekteydi. İnsana öyle geliyordu ki, sanki pencere açılsa, insan bir anda kendini günlük hayatın içinde bulacaktı. Güneşin ışınları pek fazla geldiği zaman, kristal, bir polarlama sistemi otomatik olarak ışınların fazlasını süzüyordu.

Pencereleri gibi Lingane da küçüktü, fakat sosyo-ekonomik dönemi geniş ölçüde aşmış Samanyolu'nda, bir "gezegen-devlet" idi. Başka yerlerde politik birimler birçok sistemlerin birleşmesinden meydana gelirken Lingane'da durum böyle değildi. Lingana asırlardan beri aynı durumu muhafaza ediyordu. İçinde insanların oturduğu kendi başına buyruk, uzak bir gezegen; üstelik çok zengin bir gezegen. Zaten böyle olmaması da mümkün değildi.

Çünkü Lingane yıldızlararası birçok yolun uğrak noktasıydı. İki Sıçrayış arasına rastlayan bir yerde bulunuyordu. Bu bakımdan uzay yolculuklarında önemli bir yeri vardı.

Bu gezegen vakit geçirmeden durumunun önemini anlamış ve sadece kendi varlığıyla yetinmemiş, çevresini de keşfederek birçok gezegencik bulmuştu. Bunlar insanların oturacağı yerler değildi ama ikmal istasyonları kurmaya çok elverişliydi. Bu küçük gezegenlerde bir uzay gemisinin her türlü ihtiyacını karşılayacak yedek malzeme daima hazır bulundurulurdu: En son hiperatomik motorlardan, en son kitaplara kadar. Çok geçmeden bu istasyonlar önemli ticaret merkezleri oldular. Bütün Nebula Krallıkları'ndan gelen ilâçtan ve kürkten, makineye kadar her çeşit mamul mal buralarda pazarlanmaya başlandı.

Küçük Lingana, pencereleri gibi bütün kâinata açıktı. Yalnız, fakat zengin bir gezegendi.

Autarch gözlerini panoramadan ayırmadan sordu:

- Önce posta gemisinden başla Rizzett, dedi bu zırhlıyı ilk defa nerede görmüş?

- Lingane'dan iki yüz bin kilometre uzaktayken. Tam koordinatlarının önemi yok. Yalnız Tyrann kruvazörü gezegen çevresinde yörüngeye girdiğinden beri göz altında tutuluyor.

- İnmeye niyetli olmadığına göre beklediği bir şey olmalı?

- Öyle.

- Daha önce bu yörüngeye gelmişler mi acaba?

- Onları daha önce gören yok. Bu konuda etraflı bir araştırma yaptık.

- İyi. Peki başka bir tarafa geçelim. Bunlar bizim posta kuryemizi durdurmuşlar. Halbuki bu. Tyrann ile olan iş birliği antlaşmamıza aykırı bir davranış.

- Ben gemidekilerin Tyrannlı olduklarından şüpheliyim. Bana öyle geliyor ki, bunlar kanun dışı kimseler, yani kaçaklar.

- Ya da bizim öyle sanmamızı istiyorlar. Şu ana kadar yaptıkları tek şey bana. şahsen bir mesaj göndermek isteğinde bulunmaları öyle değil mi?

- Evet. Autarch için şahsî bir mesaj.

- Başka?

- Başka bir şey yok.

- Posta gemisine girmeye kalkışırlar mı?

- Hayır. Bütün konuşmalar video kanalıyla yapılıyor. Posta kapsülü üç kilometre mesafeden fırlatılmış ve posta gemisinin ağı tarafından yakalanmış.

- Sadece sesle mi ilişki kuruyorlar, yoksa görüntü de var mı?

- Görüntü de var. Birçokları sözcünün "aristokrat görünüşlü" genç bir adam olduğunu söylüyor. Autarch hafifçe yumruklarını sıktı:

- Allah Allah!.. Peki resmini zaptedememişler mi? Bu bir hata.

- Maalesef, kurye kaptanı bunun önemli olabileceğini düşünmemiş. Bunun sizin için bu derece önemi olduğunu bilmiyorduk efendim!

Autarch:

- Peki dedi ya mesaj?

- Mesaj, çok enteresan efendim. Bir tek kelimeden ibaret bir mesaj. Son derece tuhaf bulduğumuz için hemen size haber vermedik. Sonra bu, minik bir füzyon bombası da olabilirdi. Bu şekilde birçok suikast yapılmıştır.

Autarch:

- Evet, dedi, Autargue'lar da öldürülmüştür. Demek mesajda "Gillbret" sözünden başka bir şey yoktu öyle mi?

Aularque görünüşte çok sakindi ama,, gittikçe meraklanmaya başlıyordu. Kararsızdı. Halbuki bir

Autarch hiçbir zaman kararsızlık içine düşmemeliydi.
Aslında Lingane'm başında her zaman bir Autarch bulunmamıştı. Gezegen uzun süre tüccar-hükümdarlar hanedanları tarafından yönetilmişti. İlk gezegenlerarası ikmal istasyonlarını kuran baronlar, devletin aristokrat zümresini teşkil ediyordu. Toprakları az olduğu için komşu dünyaların zengin toprak sahibi olan Çiftçi'leri ve Senyör'leriyle rekabete girişemiyorlardı. Ama bir defa yeteri kadar sermayeyi topladıktan sonra onların malikânelerini de Çiftlik'lerini de satın alabilirlerdi.
Lingane böyle bir yönetimin kaçınılmaz sonucu olarak doğmuştu. Gezegende idare değişiklikleri olmuş; başka yerlere sürülenler sonradan haklarını almak için geri dönmüşlerdi.
Lingaıia öyle bir karışıklık içinde kalmıştı ki bir süre "Lingane gibi kararsız" sözü dillere destan olmuştu.
Sonucu önceden tahmin etmek zor bir şey değildi. Komşu gezegenler kudretli siyasi gruplar halinde birleşiyor; Lingane'm sindirim mücadeleleri gittikçe pahalı ve tehlikeli olmaya başlıyordu. Halkın çoğu dengeli ve sakin bir hayata tekrar kavuşabilmek için her şeyi göze almaya hazır bulunuyordu. Bunun üzerine Lingane otokrasiyi plutokrasiye tercih etti. Şimdi birçok kimsenin elinde bulunan iktidar bir tek kişide toplanmıştı. Ancak o bir kişi, halkına karşı daima iyi davranıyordu. Çünkü çevreye karşı, özellikle tüccarlara karşı desteğe ihtiyacı vardı.
Bu yeni rejim sayesinde Lingane zenginleşti ve kuvvetlendi, Tyrannlılar bile, o sırada iktidarlarının zirvesinde oldukları halde otuz yıl süre ile onlara dokunmadılar. Evet yenilmiş değillerdi ama, yenmemişlerdi de... Sonuç ise oldukları yerde kalmak olmuştu. O zamandan beri bir tek yeni gezegeni fethetmiş değillerdi.
Nebula Krallıkları'nın diğer gezegenleri Tyrann'a tabi iken, Lingane sadece bir ortak, bir müttefikti. Ayrıca bir iş birliği anlaşmasıyla da kendilerini garantiye almışlardı.
Autarch durumu takdir etmekten aciz bir insan değildi. Gezegende yaşayan bazı kimseler durumu değerlendirmekten acizdiler ve tam bir hürriyet içinde yaşamak istiyorlardı. Ama Tyrannlılar'ın tehdidinden onların da haberi vardı.
Şu sırada ayının pençelerini biraz daha sıkacağa benziyordu. Lingane'ın çevresinde yörüngeye giren bu zırhlı Tyrannlılar'ın geliştirdiği yeni bir kontrol sisteminin bir parçası olamaz mıydı? Autarch:
- Bu gemi iyi bir şekilde göz altında tutuluyor mu?
- Bunu daha önce söyledim iki yük gemimiz (alaycı bir şekilde göz kırptı) kitle-ölçer'in menzilinde bekliyor.
- Siz şahsen ne düşünüyorsunuz?
- Ben de aynı suali kendime soruyorum. Hayatta tanıdığım Gillbret, Rhodialı Gillbret oth Hinriad'dır. Siz onu gördünüz mü?
- Rhodia'ya yaptığım son seyahatte rastlamıştım ona.
- Şüphesiz ona bir şey söylemediniz?
- Elbette söylemedim. Rizzett kaşlarını çattı:
- Sizin bir ihtiyatsızlık etmenizi beklediklerini sanıyorum. Ayrıca Tyrannlılar düşünülürse Gillbret de ihtiyatsızlık etmiş olur. Üstelik son zamanlarda, Hinriad'ların korkaklığı da herkesin bildiği bir şey. Bu gemi bir tuzak olabilir, sizi ihtiyatsızlık etmeye sevk edecek bir tuzak.
- Ben sanmıyorum; çünkü zaman çok iyi seçilmiş. Çünkü bir seneyi aşkın bir zamandan beri Lingane'da değildim. Geçen hafta geldim, birkaç güne kadar da tekrar gideceğim. Ve bu mesaj bana, tam burada bulunduğum süre içinde geliyor.

- Tesadüf olabilir.
- Bu gibi hallerde tesadüflere inanmam ben. Ve bütün bunların tesadüf olmadığını göstermek için yapılacak tek şey var. Kısacası ben tek başıma bu gemiye gideceğim.
- Olamaz efendim.
Rizzett'in sol şakağının üzerinde bir yara izi vardı ve bu iz bir anda mora çalan bir kırmızıya dönüşmüştü. Autarch kuru bir sesle sordu:
- Bana karşı mı geliyorsun? Rizzett başını eğdi:
- Nasıl isterseniz efendim.
"Vicdansız"daki bekleyiş ise, gittikçe tatsız bir hal almaya başlamıştı. İki günden beri yörüngedeydiler. Gillbret uzun uzun kumanda tablosuna baktı:
- Kıpırdadıklarını gösteren bir işaret yok mu? Biron, Tyrannlılar'ın silici spreyini kullanarak tıraş oluyordu. Bir aıı başını kaldırarak cevap verdi:
- Hayır, hiçbir kıpırtı yok. Sadece bizi göz altında tutuyorlar hepsi bu.
Daha sonra bıyıklarını traş etmeye koyuldu. Bu arada spreyin asitli lezzetini üst dudağında hissederek yüzünü buruşturdu. Bu madde Tyrannlılar'ın çok eskiden beri kullandıkları bir şeydi. Esası basınç altında, silici bir pudranın püskürtülmesinden ibaretti. Bu sprey yüzdeki tüyleri yok ediyor, alna cilde bir zarar vermiyordu. Ancak Biron'un bunda şüphesi vardı; çünkü - gerçek veya değil - Tyrannlılar'ın cilt kanserine daha fazla tutuldukları söyleniyordu. Bir ara sürekli olarak tıraşlı kalmasını sağlayacak bir kıl aldırma işlemini düşündüyse de bu düşüncesinden hemen vazgeçti. Yarın bir gün sakal bıyık tekrar moda olabilirdi.
Biron bunları düşünerek aynaya bakarken Artemisia parmaklarının ucuna basarak yanına geldi:
- Uyumak istediğini sanıyordum?
- Biraz uyudum ama, çabuk uyandım. Gülümseyerek ona baktı; genç kız da onun yanaklarını okşadı:
- Ne kadar yumuşak olmuş. Sanki on altı yaşındaymışsın gibi.
Biron, onun elini tuttu:
- Senin yerinde olsam bunu yapmazdım.
- Hâlâ göz altında mıyız?
- Evet hâlâ. Bu beklemek insanı öldürüyor.
- Doğrusu ben pek o kadar sıkıcı bulmuyorum.
- Elbette Arta. Ben o anlamda söylemedim.
- Niçin doğrudan doğruya Lingane'a iniş yapmıyoruz?
- Bunu düşündük ama, çok tehlikeli bir hareket olur. Herhalde hiç değilse suyumuz tamamen bitmeden böyle bir işe girişmemeliyiz.
Gillbret birden söze karıştı:
- Kıpırdadılar işte!
Biron hemen fırlayıp kitle-ölçere baktı:
- Galiba hakkın var.
Ordinatörün başına geçerek bazı hesaplar yaptı:
- Hayır Gillbret, iki gemi, bize nispetle yerinden kıpırdamış değil. Aradaki mesafe yine sekiz bin kilometre kadar. Kitle-ölçer'i harekete geçiren şey onların yanına bir üçüncü geminin gelmiş olması.
Yeniden hesaplar yapmaya girişti. Bir süre sonra:
- İşte şimdi yaklaşmaya başladılar, dedi. Onlarla temasa geçmeyi düşünür müsün Gillbret?

- Denemek isterim.
- Dene öyleyse. Ama yalnız sesle. Gelenin kim olduğunu öğrenmeden resim göndermeyelim.
Gillbret'in elektronik alanındaki kabiliyetine hayran olmamak mümkün değildi. Bu konuda inanılmaz bir yatkınlığı vardı. Dar açılı bir dalga taşıyıcısıyla uzaydaki minik bir noktaya ulaşmak çok zor bir işti ve böyle bir şey, cihazın yeterliliğinden çok, kullananın kabiliyetiyle ilgiliydi. Bütün bildiği ise gemilerin uzaklığından ibaretti; üstelik bunda da birkaç yüz kilometrelik bir hatâ olabilirdi.
Gemiler, yaklaşık olarak on beş milyon kilometre küplük bir hacim içinde bulunuyorlardı. Bu hacim içinde, karşıdaki açısını, basit bir cihazla bulmak, son derece güç; hattâ imkânsızdı. Ancak bazı tecrübeli telsizcilerin cihazın kumanda düğmeleriyle oynarken hedeflerine ne kadar yaklaştıklarını hissettikleri söylenir. Bilim açısından saçma bir şey bu şüphesiz, ama bazı defa başka bir açıklama da akla gelmiyor.
On dakika sonra Gillbret'in başarıya ulaştığını gösteren bir ışık yandı. "Vicdansız" veriyor ve alıyordu.
On dakika daha sonra Biron'u rahatlatan cevap geldi:
- Bizimle görüşmek üzere bir kişi geliyor. Artemisia:
- izin vermeli mi ona? diye söze karıştı.
- Niçin olmasın? Bir kişi... Üstelik silahlıyız.
- Gemileri tehlikeli bir şekilde yaklaşabilir.
- Altımızdaki bir Tyrann kruvazörü Arta. Bizim hızımız onlarınkinden üç ilâ beş kat daha fazla. Lingane'ın en büyük savaş gemisi bile gelse, bu değişmez. Sonra o meşhur iş birliği anlaşmasının getirdiği birçok yasaklar da var. Ayrıca unutma ki büyük çaplı beş atomizörümüz var.
- Sen bunları kullanmasını biliyor musun Biron? Bunu hiç düşünmemiştim.
Biron genç kızın kendisince hayran kalmasından hoşlanmıştı. Ama yine itiraf etti:
- Ne yazık ki hayır. Ama benim bilmediğimi onlar da bilmiyor öyle değil mi?

* * *

Yarım saat sonra ekranda bir gemi göründü. Herhalde stratosferdeki uçuşları kolaylaştırmak için sekiz kanadı olan ufarak bir gemiydi.
Gillbret gemiye teleskopla baktığı zaman heyecanla bağırdı:
- Fakat bu Autarch'ın özel yatı! Hiç şüphem yok. Ben size sadece adımı duymasının onun dikkatini çekeceğini söylememiş miydim?
Bir süre sonra yatın hızı yavaşladı ve ekranda hareketsiz hale geldi, sonra bir ses duyuldu:
- Beni almaya hazır mısınız?
- Hazırız. Yalnız bir kişi.
- Evet, bir kişi.
Yattan bir zıpkın gibi fırlayan çelik metal, bir yılan gibi kıvrılarak "Vicdansız"a yaklaşmaya başladı. Ucundaki mıknatıslı silindir gözle görülecek şekilde büyüdü ve bütün gemide hissedilen bir darbe ile Tyrann gemisine yapıştı. Ağırlık olmadığı için çelik köprü eğilmemişti ama ilk hareketin verdiği kıvrımlar aynen duruyordu. Yat yavaş yavaş gerileyerek köprüyü tam gergin duruma getirdi.
Biron teleskopu ayarladı; yat bir anda korkunç bir şekilde büyüdü. Bir kilometre kadar uzaktaydı. Çok geçmeden minik bir siluet yattan çıkarak çelik köprü üzerinde yürümeye başladı.
Aslında iki gemi buluşacağı zaman dokunacak kadar birbirine yanaşır ve basınç odaları manyetik kuvvet yardımıyla birleşirdi. Böyle bir yaklaşmada hiçbir tedbir almaya lüzum kalmadan bir gemiden

diğerine geçmek mümkün olurdu. Ancak bu gibi buluşmalar karşılıklı olarak birbirlerini tanıyan, inanan gemiler arasında oluyordu.

Halbuki bu şekildeki bir geçişte uzay elbisesi giymek şarttı, Lingane'lı hava ile şişirilerek basıncı ayarlanmış metal elbisesinin içinde rahatça seçiliyordu. Fazla bir kuvvet harcamadan ilerlediği de açıkça belliydi.

Bu gibi geçişlerde gemilerin hızlarının birbirine kılı kılına eşit olması gerekir. Hızdaki küçük bir fark çelik köprünün kırılmasına ve zavallı yolcunun sonsuza kadar sürecek bir uzay yolculuğuna çıkmasına yol açar.

Lingane'lı hızlı hızlı ve kendinden emin hareketlerle yürüyordu. Yaklaştığı zaman, yürüme tekniğini gördüler: Her defasında bir eliyle tutunarak kuvvet alıyor, kendini itiyor ve üç dört metre uçtuktan sonra yeniden tutunarak tekrar kendini ileri doğru atıyordu. Artemisia dehşet içinde:

- Ya tutamazsa! dedi.

- Doğrusu bvı işin ustası. Ama o tutamasa bile, biz onu yakalarız.

Lingane'lı artık iyice yaklaşmıştı. Sonunda ekrandan kayboldu ve beş saniye sonra ayakkabılarının geminin gövdesinde çıkardığı ses duyuldu. Biron basınç odasını belirleyen ışıkları yaktı. Buna cevap olarak aldığı işaret üzerine dış kapıyı açtı. Dış kapı kapanır kapanmaz, iç duvarın dilimi aralandı ve gelen, içeriye girdi.

İçeri girer girmez üzerindeki uzay elbisesi bir anda buzla kaplandı. Onunla birlikte gelen soğuk her tarafta hissedildi. Biron hemen ısıtıcıyı açtı ama, buzun erimesi için uzunca bir süre beklemek gerekti.

Lingane'lı gelince metal eldivenler içindeki elleriyle büyük bir telaşla başlığını çıkardı.

Gillbret onu görünce heyecan içinde:

- İşte Biron, dedi. şu anda Autanjue, bizzat karşımızda bulunuyor!

Biron, o anda dehşet içinde bağırdı!

- Jonti!

On üçüncü Bölüm

Autarch uzay elbisesini çıkardıktan sonra koltukların en iyisine yerleşti.

- Çoktandır bu çeşit egzersizlerden uzak kalmıştım! Ama insan bir defa alıştığı şeyi kolay unutmuyor! Merhaba Farrill. Merhaba ekselans! Eğer yanılmıyorsam, bu hanım da yöneticinin kızı Altesse Artemisia!

Uzun bir sigarayı dudaklarına götürdü. Bir, iki nefes çekince sigara kendiliğinden yandı. Kokulu tütün, havayı nefis bir kokuyla doldurdu.

- Seni bu kadar çabuk göreceğimi ummuyordum Farrill.

Biron buz gibi bir sesle cevap verdi:

- Belki de bir daha hiç ummuyordun göreceğini!

- Orası belli olmaz doğrusu. Aslına bakarsan seni bu gemide bulacağımı ummuyor değildim. Ben tek kelimelik bir mesaj aldım: "Gillbret." Bu şahsın bir uzay gemisi kullanamayacağını biliyorum. Öte yandan uzay gemisi kullanabilen bir adamı Rhodia'ya gönderdiğimi de biliyorum. Bu durumda her ne pahasına olursa olsun kaçmak isteyecek olan bu adamın bir uzay gemisi çalmaya teşebbüs edeceğinden de şüphe etmedim. Üstelik bu gemideki yolculardan birinin aristokrat görünüşlü bir genç

olduğunu da haber almıştım. Bu bakımdan seni gördüğüme şaşırmadım doğrusu.
- Bana da öyle geliyor ki, tam aksine, beni burada gördüğün için çok şaşırdın. Çünkü sen bir katilsin ve beni ölüme gönderdin. Aslında bunun aksinin şaşırtıcı olacağı tabiidir. Ben de olaylardan bir sonuç çıkarabiliyorum değil mi?
- Senin hakkında çok müsbet duygularım var Farrill, inan bana.
Autergue'ın bu davranışı karşısında Biron kendi davranışının biraz ayıp kaçtığını fark etti ve diğerlerine dönerek:
- Bu adam, dedi. Jonti'dir. Sander Jonti. Hani bahsetmiştim size. Üstelik de Lingane Autarch'ı. Artık hangi ismini isterseniz onu seçin. Bana gelince, o benim için Sander Jonti'dir sadece!
Artemisia:
-Yani bu... Bu adam...
Gillbret titreyen elini alnına götürüp:
- Biron kendine gel, dedi. Delirdin mi? Biron:
- Delirmedim, diye bağırdı bu o!
Büyük bir gayretle kendine hakim olduktan sonra:
- Neyse dedi, bağırıp çağırmanın âlemi yok. Jonti Benim gemimi terk etmeni istiyorum. Bilmem yeteri kadar sükûnetle söyleyebildim mi? Hemen gemimi terk et!
- Gerekçeni söyler misin sevgili Farrill?
Gillbret araya girmek istediyse de Biron onu hiddetle iterek, hâlâ koltuğunda oturmakta olan Autarch'ın karşısına dikildi:
- Bir hata yaptın Jonti! Bir tek hata. Üniversitedeki odamdan çıkarken saatimi orada bırakacağımı hesaba katmadın. Bu saat bir radyasyon göstergesiydi.
Autarch sigarasından derin bir nefes çektikten sonra gülümsedi. Biron devam etti:
- Ve bu kol saati maviye dönüşmedi. Odamda bomba yoktu benim! Olan şey sadece yalancı bir bombadan ibaretti ve bunu odama koyan da sendin. Eğer bunu inkâr edersen Jonti ya da Autarch o zaman sen bir yalancısın demektir.
"Hipnitle beni uyutan da, bu komedinin başka taraflarını hazırlayanda sensin. Bu apaçık bir gerçek değil mi? Eğer o gece beni kimse uyandırmasaydı hiçbir şeyin farkına varmayacaktım. Peki gece vakti beni uyandıran kimdi? Sendin! Maksadın neydi? Bir radyasyon sayacının yanına kasten konulmuş olan sahte bombayı bulabilmem. Bombanın sahte olduğunu anlamadan odadan çıkmamı sağlayan kim? Kim söyle? O da sendin. O gece iyi eğlenmişsindir Jonti!
Biron'un uzun konuşması bitmişti. Autarch nezaketli bir dikkatle onu dinlemişti. Bu Biron'u büsbütün kızdırdı. Daha da hiddetli bir sesle devam etti:
- Babam idam edilecekti. Eğer ben doğruca Nephelos'a gitseydim bunu belki de daha erken öğrenecektim. O zaman içimden ne geliyorsa onu yapacak Tyrannlılar'a gerektiği gibi karşı koyacak; her ne olursa olsun göze alacaktım. Ama sen benim Hinrid'i görmemi istedin. Normal şartlar altında senin tavsiyelerini dinlemem ihtimali pek azdı. Ve görünüşte hayatımı kurtardın. Benim ne yapmam gerektiği dışında, her şeyi biliyordun. Sen kendi tasarılarına göre beni şartladın.
- Ben gerçekten hayatıma kasteden bir suikast karşısında olduğumu sanmıştım. Bunun sebebini bir türlü anlayamıyordum. Sen buna da bir izah tarzı buldun. Beni, kendi istediğin şekilde hareket etmek zorunda bıraktın.
Biron nefes almak için durdu; Jonti belki bir cevap verir diye bekledi. Sonra yeniden bağırmaya başladı.

- Dünyadan ayrılırken bindiğim geminin Rhodia bayrağı taşıdığını söylemedin; ardından kaptana gerçek kimliğimi açıkladın. Maksadın Rhodia'ya gider gitmez Tyrann-lılar tarafından tutuklanmamı sağlamaktı. İnkâr etmiyorsun değil mi?

Uzun bir sessizlik oldu. Bu arada Jonti izmaritini ezdi.

Gillbret asabi bir şekilde ellerini ovuşturarak:

- Biron gülünç olma, Autarch asla...

O sırada Jonti başını kaldırdı ve sakin bir sesle:

- Hayır, Biron'un hakkı var. Söylediklerinin hepsi doğru. Biron, her şeyi böylesine açıkça kavradığın için seni tebrik ederim. Bomba sahteydi ve odana yerleştiren bendim. Seni Tyrannlılar tutuklasın diye Rhodia'ya gönderdim.

Biron'un yüzü birden aydınlandı. Bir anda hayatı bir anlam kazanmaya başlamıştı:

- Jonti, dedi, bir gün seninle hesaplaşacağız. Ama şu anda senin Lingane'ın Autarch'ı olduğun anlaşılıyor. Üstelik seni bekleyen üç gemi var. Bu bakımdan elim kolum bağlı. Ama Vicdansız benim gemim. Şimdi elbiseni giyin ve çık. Köprü kurulu bekliyor.

- Bu senin gemin değil ki, çalıntı bir gemi.

- Burada kanunu yapan mülkiyettir. Elbiseni giymen için sana beş dakika mühlet tanıyorum.

- Bırak lütfen bu lüzumsuz dramı. Bizim birbirimize ihtiyacımız var ve benim de gemiyi terk etmeye asla niyetim yok.

- Benim sana ihtiyacım yok! Hattâ Tyrann filosu üzerimize gelse ve senin de onları yok etmeye kudretin yetse bile sana ihtiyacım olmayacak.

Jonti kuru bir sesle:

- Biron, bir çocuk gibi konuşuyorsun. Şimdiye kadar söylediklerini sükûnetle dinledim. Şimdi de sen beni dinle:

- Hayır, seni dinlemem için bir sebep yok.

- İşte şimdi var öyle değil mi?

Artemisia bir çığlık attı, Biron öne doğru bir adım yürüdü ve durdu Autarch:

- Özür dilerim, dedi. Ben de tedbirli geldim. Karşıdakini silahla tehdit etmek pek barbarca bir şey ama, hiç değilse bu seni beni dinlemeye mecbur eder.

Autarch'ın elindeki silah bir atomizördü. Felce uğratı-cı bir silah değildi, yok edici bir silahtı bu! Jonti devam etti:

- Ben, senelerden beri Lingane'ı Tyrannlılar'a karşı organize ediyorum. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Bu hemen hemen yerine getirilmesi imkânsız bir gayret. İç Krallıklar'dan herhangi bir yardım almam söz konusu değil. Nebula Krallıkları kendi başlarının derdine düşmüş durumda. Çok uzun bir tecrübeden sonra gezegen şeflerini bu işe ikna etmenin mümkün olamayacağına inandım. Bunu baban denedi ve hayatıyla ödedi denemesini. Ben oyun oynamıyorum, inan bana.

- Babanın yakalanması çok kötü bir darbe oldu benim için. Üstelik bu, Tyrannlılar'm bizim izimizin üzerinde olduğunu gösteriyordu. Onları yanlış bir hedefe yöneltmem lâzımdı. Bizim şu anda kavga etmemiz değil, tam bir dostluk havası içinde kucaklaşmamız gerekir.

- Evet Tyrannlılar'ı yanlış bir yola sürüklememiz lâzımdı ama bunu sana söyleyemezdim. Çiftçi'nin oğlu olduğun için ilk şüphelenecekleri insan sen olacaktın. Tyrannlılar'ın gözünü Lingane'dan ayırmaları için Hinrik'le temasa geçmeni söylesem bu tehlikeli olurdu, belki de hayatını kaybederdin Halbuki babanın uğrunda öldüğü ideal yaşamalıydı.

- Evet gerçekleri söylesem belki kabul ederdin. Ama bir "red" riskini göze alamazdım. Senin için

çok zor oldu bu, eminim buna. Ama inan bana yapacağım başka bir şey yoktu; ve içimden gelen bir ses senin bu işi başaramayacağını söylüyordu. Ama pekâlâ basardın ve ben bundan çok memnunum.

- Ayrıca elimde bir doküman da var...

- Hangi doküman?

- Bari bunu söyleme Biron. Babanın benim adıma çalıştığını sana söylemiştim. Yani onun bildiği şeylerin hepsini ben de biliyordum. O senden bu dokümanı bulmanı istemişti. Sen de kendini buna adamıştın. Dünyada kalman için gerçek bir sebep vardı.

-Ama baban tutuklanır tutuklanmaz sen de şüpheli bir adam durumuna düştün. Şüpheli ve çok tehlikeli. O halde bu dokümanın senin eline geçmemesi lâzımdı; çünkü senin eline geçerse, onların da eline geçecek demekti. Bu bakımdan babanın verdiği bu görevi de yerine getirmeden önce dünyadan ayrılman gerekiyordu.

- Peki sen buldun mu bu dokümanı?

- Bizim aradığımız dokümanın belki de yıllar önce tamamen kaybolmuş bulunması muhtemel. Şu anda kimin elinde olduğunu da bilmiyoruz. Şey... Bu silahı artık cebime koyabilir miyim, parmaklarım yorulmaya başladı.

- Evet, artık silaha lüzum yok.

Autarch, silahı cebine koyduktan sonra devam etti:

- Baban bu doküman hakkında sana ne söyledi?

- Senin bildiğinden başka bir şey söylemedi. Mademki onunla çalışıyordun, bunu sen de bilirsin. Autarch:

- Doğru, diyerek gülümsedi ama, gülümsemesi samimi değildi.

- Açıklamaların bitti mi?

- Evet.

- O halde bu gemiyi terk et. Gillbret söze karıştı:

- Bir dakika Biron. Ortada bahis konusu olan sadece senin hayatın değil. Artemisia ve ben de varız ve bu konuda bizim söyleyeceklerimiz var. Autarqua'a gelince, onun çok duygulu olduğunu görüyorum. Unutma ki Rhodia'da ben senin hayatını kurtardım, bu bakımdan da benim görüşlerimin dikkate alınması gerekir.

Biron, kolunu basınç odasına doğru uzatarak bağırdı:

- Tamam, hayatımı kurtardın. Zaten herkesin işi benim hayatımı kurtarmak. İstersen sen de onunla beraber

git-

- Böyle söyleme Biron. Onunla beraber gitmek istesem kendim söylerim bunu.

- Gerçekten bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. İsterseniz gidebilirsiniz.

Bu sözler Artemisia'nın kalbini kırmıştı. Arkasını döndü. Evet Biron haksız sayılmazdı. Jonti ona kötü bir oyun oynamıştı. Ama işi bu derece ileri götürmenin de lüzumu yoktu. Genç kız yine de Biron'a hak veriyordu. Tyrannlılar'ı Lingane'dan uzaklaştırmak için, köpeğin önüne kemik atar gibi genç adamı uzatıvermişti yem diye. Autarch:

- Evet Biron? Diye sordu. Gillbret de ona katıldı:

- Evet Biron?

Biron Artemisia'ya döndü:

- Sen ne düşünüyorsun?

- Ben, onun işe karışmaya hazır üç gemisi olduğunu düşünüyorum, üstelik onun Lingane Autarch'ı

olduğuna göre seçme şansın olmadığını sanıyorum.
Autarch, hayranlığını gizlemeden genç kızı süzdü:
- Çok zekisiniz, sizi tebrik ederim. Böylesine büyük bir güzellikte aynı zamanda böylesine bir zekâya nadir rastlanır.
Gerekenden biraz daha fazla Artemisia'yı süzdü. Biron sordu:
- Senin teklifin nedir?
- İsimlerinizi ve kuvvetlerinizi bana verin, Ekselans Gillbret oth Hinriad'ın âsi gezegen demeyi âdet haline getirdiği gezegene kadar götüreyim.
Biron biraz buruk:
- Öyle bir gezegen var mı? diye sordu. Gillbret hemen atıldı:
- Elbette var. Lingane! Autarch gülümsedi:
- Evet, öyle bir gezegen var, ama Lingane değil. Gillbret:
- Değil mi?., diye başladı ama, Jonti sözünü kesti:
- Bu önemli değil. Ben biliyorum ya, sizi oraya götürebilirim.
Bu defa Biron sordu:
- Nasıl?
- Bu tahmininizden daha kolay. Eğer Ekselans Gillbret oth Hinriad'ın anlattıklarına inanmamız gerekirse böyle bir gezegen var. Bu gezegenin Nebula'nın Tyrannlılar tarafından henüz keşfedilmeyen bir yerinde olduğu ve yirmi yıldır bu işin peşinde olduklarını da kabul etmek zorundayız. Bölgede böyle bir durumun olabileceği bir tek yer var.
- Hangisi?
- Böyle bir dünya ancak Nebula'nın içinde olabilir öyle değil mi?
- Nebula'nın içinde mi? Gillbret:
- Samanyolu aşkına! diye bağırdı. Öyle ya! Artemisia lafa karıştı:
- İyi ama Nebula'nın içinde bulunan dünyalarda hayat olabilir mi?
Autarch hemen cevap verdi:
- Neden olmasın? Nebula dediğin, yoğun bir uzay sisinden ibaret. Ve içinde zehirli bir madde olmadığı da biliniyor. Bu sis sodyum, potasyum ve kalsiyum gazlarından ibaret. Bunlar yıldızların ışığını örtüyor. Ama zararlı olmadıkları kesinlikle belli. Bunlar bir yıldızın hemen yanında oldukları zaman tespit edilebilmeleri de mümkün değil. Affedersiniz biraz ukalalık ediyorum ama, dünyada bulunduğum sırada Nebula hakkındaki astronomik veriler üzerinde çok çalıştım.
Bu söz üzerine Biron sordu:
- Sahi sen dünyaya niçin gitmiştin? Bunun pek büyük bir önemi yok ama, merak ettiğim için sordum.
- Yok, dünyaya gidişimin saklanacak bir tarafı yok. Bazı özel işlerim için Lingane'dan ayrılmıştım. Altı ay kadar Rhodia'da kaldım. Benim ajanım Widemos -senin baban Biron- bizim tarafımıza çekmeye çalıştığı yöneticiyle olan konuşmalarında başarısızlığa uğramıştı. Bunun üzerine ben araya girip işi düzeltmeye çalıştım Hinriad'ın -beni mazur görmenizi dilerim bayan- bizim aradığımız adam olmadığını anladım.
Biron dişlerinin arasından:
- Hiç şüphe yok, şüphe yok, diye söylendi. Jonti devam etti:
- Ama size de söylediği gibi Gillbret ile tanıştım. Daha sonra dünyaya gittim, çünkü burası insanlığın beşiği olan gezegen idi. Samanyolu araştırmaları ilk defa dünyada başlamıştı ve dünyada

bu konuda yine de birçok doküman vardı. At Başı Nebula'sı üzerinde de oldukça etraflı . çalışmalar yapılmıştı. Hiç değilse birkaç defa içinden geçilmiş, ancak kolonileştirilmemişti. Çünkü yıldızların optik olarak gözlenememesi oraya gitmeyi zorlaştırıyordu. Benim dünyadaki çalışmalarım öğrenmek istediğim her şeyi bana öğretti.

-Şimdi beni iyi dinleyin. Ekselansın bindiği Tyrann gemisine uzaydaki ilk Sıçrayış'ından hemen sonra bir göktaşı çarpmış ve ekselans uzayda kaybolmuştu. Geminin normal yolunu takip ettiğini dikkate alarak yolundan saptığı noktayı da tespit etmemiz mümkün olur. Gemi iki Sıçrayış arasında yarım milyon kilometreden fazla yol almamıştı ve bu mesafe bizim için uzaydan bir noktadan ibarettir.

- Başka bir teori daha olabilir. Çarpma göktaşı kumanda panolarını ve jiroskopu hasara uğratarak Sıçrayışların yönünü de değiştirmiş olabilir. Bunun aksine hiperatomik motorların itme gücünde bir değişiklik olmamıştı. Çünkü motorların bulunduğu bölmede bir arıza yoktu.

- Bunun sonucu olarak her Sıçrayış'ın uzunluğu, yöne oranla daima aynı kaldı. Bunu bilinmeyen bir açıyla belirli bir noktaya doğru bükülmüş metal bir tele benzetebiliriz. Yani varışta, geminin yolu hayalî bir kürenin üzerinde bulunuyordu. Ve bu kürenin merkezi göktaşının gemiye çarptığı yerdi.

- Ben böyle bir küre çizdim. Bu kürenin yüzü At Başı Nebulası'nın önemli bir bölümünü kesiyordu. Yani altı milyon derece kare. Başka bir deyişle bütün yüzeyin dörtte biri Nebula'nın içinde bulunuyordu. Şimdi yapılacak şey bu son bölümdeki bir yıldıza keşfetmeye kalıyordu. Bu yıldız, bahsettiğim hayalî yüzeye en çok bir ya da iki milyon kilometre mesafedeydi. Gillbret'in gemisinin son Sıçra-yış'ından sonra bir yıldıza yakın bir mesafede olduğunu hatırlıyorsunuz şüphesiz.

- Peki şimdi söyleyin bana Nebula içinde, bahsettiğim bu hayalî yüzeye yakın bir mesafede bulunacak kaç yıldız olabilir. Unutmayın ki Samanyolu'nda tespit edilmiş tam yüz milyar yıldız var.

Biron istemeyerek söze karıştı.

- Hiç şüphesiz yüzlerce.

Autarch kesin bir ifadeyle cevap verdi:

- Beş! Tam tamına beş. Bir tane fazla değil. Bu yüz milyar yıldız seni korkutmasın. Samanyolu'nun hacmi yaklaşık yedi trilyon ışık yılı küpü. Yani yıldız başına yetmiş ışık yılı küp düşüyor. Benim şu anda bilmediğim şey bu beş yıldızdan hangisinde insanların oturabileceği gezegenlerin olduğudur. Ne yazık ki bu alandaki araştırmacılar, çalışmalarını fazla ileriye götürmediler. Sadece yıldızların yerini ve tayf görüntülerini tespit etmekle yetindiler.

Biron sordu:

- Yani asi gezegen bu beş yıldızın gezegenlerinden biri mi?

- Doğrusunu istersen ben bilinen olaylara dayanarak bu sonuca vardım:

- Gill'in anlattığı olaydan çıkan teoriye göre tabii.

- Öyle.

Gillbret heyecandan titreyen bir sesle söze karıştı:

- Söylediklerimin hepsi doğru, yemin ederim.

- Ben şimdi bu beş yıldızı araştırmak için harekete geçmek üzereyim. Adamlarım bu konuda büyük çalışmalar yapıyor. Ben de Lingane Autarch'ı olarak onlara katılacağım tabii.

Biron:

- Anlıyorum, dedi. Yanındaki iki Hinriad ve bir Widemos olunca yarının hür dünyasında kendine daha sağlam bir yer sağlamış olacaksın.

- Biron, bu konuşmaların umurumda bile değil. Fakat isyanın başarıya ulaşması için yanımda

olmanızdan fayda umduğum doğru.
- Yoksa başarılı herhangi bir asker Lingane Autarch'sini eline geçirebilir.
- Ya da Widemos Çiftlik'ini... Doğru!
- Ya isyan başarılı olamazsa?
- Aradığımızı bulduğumuz zaman bu soruya cevap aramak için vaktimiz olacaktır.
Biron bir an düşündükten sonra:
- Pekâlâ, dedi. Size katılmayı kabul ediyorum.
- Harika. Bu durumda benim yatıma geçmenizden başka yapacak şey kalmıyor.
- Neden?
- Orada daha rahat edersiniz de ondan. Bu gemi oyuncak gibi bir şey.
- Bu, bir Tyrann savaş gemisi. Terk etmek yazık olur.
- işte bu bakımdan dikkat çekmesini istemiyorum ya.
- Nebula'da bu bahis konusu olmaz. Affedersin ama Jonti size katılmayı kabul ediyorsam, bu âsi dünyayı bulma fırsatını yakaladığım içindir. Bak, ben de açık konuşabiliyorum. Aramızda hiçbir dostluk yok. Ben kendi kendimin efendisi olmayı tercih ederim.
Artemisia yumuşak bir sesle:
- Yapma Biron, dedi. Bu gemi üçümüz için çok küçük.
- Öyle ama, bir römork eklenebilir pekâla. Jonti benden iyi bilir bunu. Böylece hem bağımsız oluruz hem de istediğimiz gibi geniş bir yere kavuşuruz. Üstelik römork takmak gemimizin kimliğini saklamaya da yeter. Autarch bu sözlere katı bir cevap verdi:
- Eğer aramızda dostluk ve karşılıklı güven yoksa, o zaman ben de kendimi korumak durumunda kalırım. Biron. Gemin senin olur bir de römork veririm buna karşılık bir rehin isterim. Bayan Atemisia benimle gelir.
- Hayır!
Autarch kaşlarını çattı:
- Öyle mi? Bayan bu hususta ne düşünüyor acaba? Sonra Atemisia'ya döndü, biraz heyecanlandığı belli oluyordu:
- Emin olun ki bayan, benim gemimde çok rahat edeceksiniz. Artemisia:
- Ancak siz de şuna inanın ki, geminizde olmanı sizi rahatsız eder. Bu bakımdan, sizi bazı huzursuzluklardan kurtarmak için bu gemide kalmayı tercih ederim.
- Düşünürseniz fikrinizi değiştireceğinizi sanıyorum. Biron sert bir ifadeyle:
- Ben sanmıyorum, dedi. Artemisia seçimini yaptı.
- Peki sen bu seçimi doğru buluyor musun?
- Kesinlikle evet. Biz üçümüz "Vicdansız"da kalıyoruz. Bu konuda hiçbir pazarlık istemem.
- Arkadaşlarını çok ilgi çekici bir şekilde seçiyorsun Biron?
- Anlamadım?
Autarch, tırnaklarına bakarak sakin görünmeye çalışıyordu. Devam etti:
- Seni aldattığım ve hayatını tehlikeye attığım için bu kızı bana emanet etmek istemiyorsun Hinriad gibi bir adamın kızıyla bu derece yakınlık kurman doğru mu peki?
- Ben Hinriad'ı tanıyorum.
- Onun hakkında her şeyi biliyor musun peki?
- Yeteri kadar.
- Onun, babanı öldürdüğünü de biliyor musun. Parmağıyla, Artemisia'yi göstererek devam etti:

- Himayen altında tutmak istediğin bu kızın babasının, senin babanın katili olduğunu da biliyor musun?

On dördüncü Bölüm

UZUNCA bir süre hepsi de tek kelime konuşmadan donakaldılar. Sonra Autarch rahat fakat ciddi bir ifadeyle bir sigara daha yaktı. Gillbret pilot koltuğuna yığıldı; hıç-kıra hıçkıra ağlayacak gibiydi.
Biron bembeyaz olmuştu. Yumrukları sıkılı Autarch'a; Artemisia da tarifsiz bir üzüntü içinde Biron'a bakıyordu.
Tam bu sırada telsizden gelen sinyal sessizliği bozdu.
Gillbret doğrulup telsize döndü. Autarch:
- Tahminimden daha fazla geciktim, dedi. Rizzett'e Bir saate kadar dönmezsem beni aramasını söylemiştim.
Ardından Rizzett'in yüzü ekranda belirdi. Gillbret, Autarch'a:
- Sizinle görüşmek istiyor, dedi.
Autarch yerinden kalkıp vericinin görüş alanına girdi.
- İşler yolunda Rizzett herhangi bir tehlike bahis konusu değil.
- Gemide başka kim var efendim?
Biron bir sıçrayışta Jonti'nin yanına gitti ve gururla:
- Ben varım, dedi. Widemos Çiftçisi.
Rizzett sevinçle güldü ve elini kaldırarak selam verdi:
- Tebrik ederim Çiftçi. Autarch araya girdi:
- Biraz sonra yanımda genç bir hanım olduğu halde döneceğim. Borda bordaya yanaşma hazırlığı yapın.
- Senin gemide olduğuna onları kesinlikle inandırmıştım. Yoksa beni tek başıma bırakmazlardı. Baban burada çok sevilir.
- Benim ismim bunun için sana lâzım değil mi? Autarch omuz silkti; Biron devam etti:
- Ayrıca bir hatayı da düzeltmek isterim. Verdiğiniz bilgi doğru değildi.
- Ne demek yani?
- Artemisia oth Hinriad benimle kalıyor.
- Söylediklerimden sonra da mı?
- Sen bana hiçbir şey söylemedin. Kendi fikrini açıkladın, ama benim buna inanıp inanmayacağımı hesaba katmadın. Özür dilerim ama beni anlayacağını sanıyorum.
- Yani Hinrik'i tanımana rağmen, benim söylediklerime inanmıyor musun?
Bu sözler Biron'u gözle görülür şekilde sarstı. Artemisia söze karıştı:
- Ben gerçeğin böyle olmadığını iddia ediyorum. Elinizde delil var mı Autarch?
- Tahmin edeceğiniz gibi doğrudan doğruya bir delil yok tabii. Babanızla Tyrannlılar arasındaki konuşmada da hazır bulunmadım. Ancak bazı olayları bir araya getirerek sonuca varmak da mümkün. Birincisi şu: Eski Widemos Çiftçisi daha önce de söylediğim gibi altı ay önce Rhodia'ya gelmişti. Ve şunu da belirteyim ki ev sahibiyle gurur duyuyordu. Benim kanaatim odur ki, konuşması gerektiğinden fazla konuştu, söylenmesi gerektiğinden fazlasını söyledi. Ekselansları bunu size açıklayabilir.
Gillbret mahcup bir şekilde başını salladı. Sonra yaşlı gözlerle kendisine bakan Artemisia'ya

döndü:
- Çok üzgünüm Arta, ama doğru. Daha önce söyledim sana, bana Autarch'tan bahseden Widemos'tu. Autarch memnun kalmıştı:
- Allah'tan uzun elektronik kulakları sayesinde ekselansları yöneticinin konuşmalarını dinleyebiliyordu. Benim de tehlikeden bu sayede haberim oldu. Ve hemen uzaklaştım ama, bir defa olan olmuştu.
- Maalesef Hinrik cesur bir insan olmadığı gibi bağımsızlığına da düşkün değil. Baban Biron, onu ziyaretinden altı ay sonra tutuklandı. Eğer bunun sebebi bu hanımın babası olan Hinrik değilse kim olabilir?
Biron:
- Sen de onu korumadın, dedi.
- İçinde bulunduğum şartlar altında riske girecek durumum yok. Üstelik bizimkilerle hiçbir şekilde irtibat kurmak yoluna gitmedi. Dostlarımızdan çoğu ona Bölge'yi terk etmesini, hiç değilse saklanmasını söyledi ama, o aldırmadı.
- Bunun sebebini de bildiğimi sanıyorum. Hayat tarzını değiştirmesi Tyrannlılar'ın öğrendiklerinin doğru olduğunu ortaya koyacak ve bütün hareketi tehlikeye atacaktı. Bu bakımdan o sadece kendi hayatını tehlikeye atmaya karar verdi.
- Beş ay süre ile Tyrannlılar onun ihanetini beklediler. Bu herifler gerektiği zaman sabırlı olmasını bilirler. Bu bekleyişten bir sonuç alamayınca ağlarını attılar ama ancak bir tek kişiyi yakalayabildiler.
Artemisia atıldı:
- Bu doğru değil! Yalan söylüyorsunuz! Sadece olsa obalarla dolu olan masalınızda bir tek gerçek payı yok. Aksi halde Tyrannlılar'ın sizi de gözetlemesi lâzımdı. Siz de tehlikede olurdunuz ve bize gülücükler dağıtmak için buraya gelemezdiniz.
- Madam, ben boşuna vakit kaybetmekten hoşlanmam. Babanızı bir bilgi kaynağı olarak defterimden sileli çok oluyor. Tyrannlılar şimdi şüphesiz kuzeni ve kızının ihanet ettiği bir adamın güvenilir olup olamayacağını da kendilerine soracaklardır. Ama ona inanmakta devam etseler bile beni ele geçiremezler.
Biron söze karıştı:
- Konuşmayı noktalamanın zamanı geldi Jonti. Biz, sizinle beraber olmayı kabul ettik, sen de gerekli malzemeyi bize sağlayacağını söyledin. Anlaşmamız bundan ibaret. Senin söylediklerin doğru bile olsa, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rhodia yöneticisinin kızının, babasının hatalarına vâris olması için bir sebep yok. Artemisia oth Hinriad, eğer kendisi isterse burada benimle kalacaktır.
- Ben burada kalmayı istiyorum.
- Pekâlâ. Artık yapılacak bir şey yok. Bu arada Jonti dikkatini çekmek isterim: Senin gemilerin silâhlı olabilir, bizimki ise bir Tyrann zırhlısıdır. Bunu unutma.
- Saçmalama Biron. Ben tamamen barışçı amaçlarla geldim buraya. Bu kızı kendi geminde mi tutmak istiyorsun. Öyle olsun. Şimdi gemilerin basınç odasını birleştirerek gidebilir miyim?
İki gemi on beş - yirmi metre kalıncaya kadar birbirine yaklaştı. Aradaki bağı kuracak olan çelik tüneller boşlukta kıvrılıp bükülerek, manyetik alanlarıyla birbirlerini aramaya başladılar. Tüneller üç defa karşı karşıya geldi, ama kenetlenme olmadı. Telsiz başında olan Gillbret:
- İki dakikaya kadar kontak kurulacak, dedi. Biron tekrar etti:
- İki dakikaya kadar.

Saniyeler ilerlemeye başladı. Tüneller korkunç bir manyetik alanla birbirlerine doğru ilerlemeye başladılar. Bu arada öylesine büyük bir enerji sarfı oluyordu ki, kafalar birbirine dokunduğu anda geminin ışıkları azalıyordu. Sonuncusunda bütün gemide sert bir şok hissedildi, kafalar tam tamına birleşmiş ve kenetlenme başarılmıştı. İki gemi şimdi daracık bir koridorla birbirine bağlıydı.

Biron elini başında dolaştırarak:

- Tamam, dedi.

Autarch hâlâ buğulu olan uzay elbisesini koluna aldı. Kibar bir tavırla:

- Teşekkür ederim, dedi. Hemen subaylarımdan birini göndereceğim size. İhtiyaçlarınızı ona bildirirsiniz. Jonti uzaklaşınca Biron Gillbret döndü:

- Subayla bir süre siz meşgul olursanız çok memnun olacağım. O gelince manyetik alam kesip, köprüyü çekin.

Sonra pilot kabininden çıktı. Düşünebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ancak daha uzaklaşmadan arkasından ayak sesleri duydu ve tatlı bir ses onu durdurdu.

- Biron seninle konuşmak istiyorum. Artemisia idi:

- Eğer mahzur yoksa daha sonra Artemisia. Ama Artemisia'nın buna niyeti yoklu. Israr etti:

- Hayır Biron, şimdi.

Sanki kucaklamak, ya da tutmak ister gibi kollarını ona doğru uzatmışta.

- Babam hakkında söylediklerine inanmıyorsun değil mi?

- Hiç ilgisi yok.

- Biron!..

Sonra sustu. Sanki kendisine çok zor gelen bir şeyi söylemek istiyor gibiydi:

- Biron! Bizi bazı mecburiyetler bir araya getirdi, ikimizde önemli tehlikelere karşı karşıya idik...

Yine sustu. Devam edemiyordu. Biron yardım etti:

- Bana bir Hinriad olduğunu hatırlatmak mı istiyorsun Arta? Boşuna zahmet etme. Kendini bana bağlı hissetmek zorunda değilsin.

- Hayır, hayır, onu demek istemiyorum. Böyle söyleyerek onu kolundan tuttu ve yüzünü onun sert ve adaleli omuzuna dayadı:

- Hayır, değil... Hinriadlar da Widemoslar da umurumda değil. Biron... Biron ben... Ben seni seviyorum.

Başını kaldırdı. Bakışları karşılaştı. Genç kız devam etti:

- Senin de beni sevdiğine eminim. Benim bir Hinriad olduğumu unutursan senin de beni kabul edeceğinden eminim. Autarch'a babamın hareketlerinden beni sorumlu tutmayacağını söyledin. Onun işgal ettiği yerin katılığından da beni sorumlu tutma.

Şimdi kollarını onun boynuna dolamıştı. Biron kızın göğüslerinin yumuşaklığını göğsünde, nemli nefesini dudaklarında hissediyordu.

- Ben Hinriadlar'dan nefret ediyor değilim.

- Ama Autarch'a dedin ki... Biron bakışlarını kaçırdı:

- Özür dilerim Arta. Benim Autargue'a dediklerime bakma sen.

Genç kız haykırmak, babasının Widemos'un ölümünden sorumlu olmadığını söylemek istiyordu. Ama Biron uzaklaşmıştı ve Artemisia hıçkırarak ağlıyordu.

On beşinci Bölüm

BİRON pilot kabinine döndüğü zaman Tedor Rizzett oradaydı. Rizzett saçları griye çalan, ama yapılı, uzunca yüzlü biriydi. Güleç yüzlü bir insandı. Biron'un geldiğini görünce fırlayıp kalktı, elini sıkarak:

- Yıldızlar aşkına! diye bağırdı. Tam babanızın oğlusunuz. Sanki ihtiyar Çiftçi'yi eti ve kemiğiyle karşımda görüyor gibiyim.

- İnşallah bundan sonra görmekte devam edersin. Rizzett'in gülümsemesi karardı:

- Biz de... dedi, son adamımıza kadar. Şey... Kendimi takdim etmeyi unuttum. Ben Tedor Rizzett düzenli Lingane kuvvetlerinde albayım. Ama biz kendi aramızda unvan da kullanmayız rütbe de. Hatta Autarch'a bile sadece efendim deriz Lingane'da asalet unvanları yoktur. Sizinle de öyle konuştuğum için beni affedeceğinizi umarım.

- Tamam, dedi Biron, unvan yok. Bir uzay römorku ile malzeme hususunda anlaştık yanılmıyorsam. Lingane'lı kabinin içini inceliyordu:

- İlk defa bir Tyrann gemisinin içine giriyorum. İnşallah sonuncu olur. Yanılmıyorsam imdat basınç odanız arkada olacak. Egzos açıklıkları da gövde etrafında çepeçevre yerleştirilmiş olmalı.

- Evet. O zaman güçlük çekmeyiz. Bazı modellerde motorlar arkada oluyor; o zaman römorku yana bağlamak zorunda kalıyoruz. Bu da hem yerçekimini ayarlamayı zorlaştırıyor, ayrıca atmosferde kullanmak da son derece güç oluyor.

- Bağlanmak çok sürer mi?

- Hayır. Ne boy bir şey istiyorsunuz?

- Verebileceğinizin en büyüğünü.

- Yani süper lüks. Autarch istedikten sonra mesele yok. Elimizde hemen hemen bir uzay gemisi özelliklerinde bir römork var. Yardımcı motorları bile çalışır durumda.

- Peki kamaralar?

- Matmazel Hinriad için mi? Buradakiyle mukayese edilemez.

Birden sustu. O sırada Artemisia kapının önünden geçmişti. Biron gözleriyle onu takip etti. Rizzett:

- Herhalde Matmazel Hinriad dememeliydim değil mi, dedi.

- Önemi yok. Üzülmeyin. Ne diyordunuz?

- Ha, evet kamaralar... Son derece geniş, banyolu ve duşlu olmak üzere en az iki kamara. Bu römorkta büyük bir yolcu gemisinde bulunabilecek her türlü konfor var.

- Peki su ve yiyecekler?

- Su deposu iki ay yetecek büyüklüktedir. Eğer yüzme havuzunu doldurursanız tabii daha az dayanır. Yemekler derin dondurulmuştur. Herhalde şimdi Tyrann konsantreleri yiyorsunuzdur.

Biron'un evet diye başını sallaması üzerine Rizzett yüzünü buruşturdu:

- Sanki odun talaşı gibi bir şey onlar. Daha başka?

- Bayan için elbise. Rizzett kaşlarını çattı:

- Evet, tabii... Bu konuyla kendisi ilgilense daha iyi olmaz mı?

- Kesinlikle olmaz. Ben size ölçülerini veririm, siz de piyasada uygun ne varsa alırsınız. Rizzett gülerek başını salladı:

- Onun bundan asla hoşlanmayacağını hemen söyleyebilirim Çiftçi! Kadınlar kendi sevdikleri şeyi almak ister. Sonra öyledir ki zaten kendi seçeceği bir şey bile olsa, biz ona götürüp verdik mi memnun kalmazlar. Ben bu yaratıkları iyi tanırım.

- Haklı olduğun kesin Rizzett, ama, yine de benim dediğimi yapalım.

- Peki. Ama ben söyledim; sonuçlarına katlanacak olan sizsiniz. Hepsi bu mu?

- Birkaç ayrıntı dışında bu. Deterjan... Ha, tabii kozmetikler, parfümler... Bunları sonra konuşuruz. Şimdi römork işine bakalım.

Gillbret de önünden geçip dışarı çıktı. Biron gözleriyle onu takip etti. Dişleri sıkıldı. Hinriadlar!.. Hep Hinriadlar. Gillbret bir Hinriad!.. Arta... O da öyle: Hinriad!

- Haa, tabii Gillbret oth Hinriad ve benim için de elbise lâzım tabii. Ne olursa olsun, iş görür.

- Pekâlâ. Telsizi kullanabilir miyim? Her şey oluncaya kadar gemide kalmam yerinde olur.

Gerekli emirleri verdikten sonra Biron'a döndü:

- Ne derseniz deyin hâlâ sizin karşımda konuşmanıza, hareket etmenize alışamadım. Öyle benziyorsunuz ki... Çiftçi sık sık sizden bahsederdi.

- Evet... Her şey birden kopmasaydı beş on gün içinde diplomamı alacaktım.

Rizzett üzgün bir tavırla konuştu:

- Dinleyin bakın. Sizi son derece güç şartlar altında Rhodia'ya gönderdiğimizi açıklamalıyım. Bunu, inanın, isteyerek yapmadık. -Tamamen özel olarak söylüyorum- dostlarımızdan çoğu bu fikre karşı çıktılar. Şüphesiz sonunda Autarch'ın dediği oldu. Çok tehlikeli bir işti. Öyle ki içimizde gemiyi yolda durdurup sizi kurtarmayı düşünenler bile oldu -isim zikretmiyorum-. Ama böyle bir şey bizim için bir facia olurdu. Durumu son bir defa gözden geçirdik ve Autarch'ın ne yaptığını bildiğine karar vererek bundan vazgeçtik.

- Birine böylesine güvenmek güzel bir şey.

- Onu iyi tanırız. Kafasında herkeste olmayan bir şeyler olduğu muhakkak. Öyle zamanlar olur ki, kimse niçin o şekilde hareket ettiğini anlamaz, ama sonunda olaylar onun haklı olduğunu gösterir. Bugüne kadar Tyrannlılar'dan daha kurnaz olduğunu gösterdi. Bu da kolay bir iş değil tabii.

- Meselâ benim babamın durumunda.

- Ben tamamen onu kastetmiyorum ama: sizin de hakkınız var. Çiftçi bile sonunda yakalandı. Son derece doğru bir insandı ve karşısındakilere olduklarından fazla değer verirdi. Onun bu derece fazla sevilmesinin sebebi de budur.

"Ben albayım ama halktan geldim; babam maden işçi-siydi. Çiftçi'nin bu gibi farklara aldırdığı yoktu. Onun için bir mühendisle bir çırak arasında bir fark yoktu. Bazen çok hiddetlendiği de olurdu ama hak edene tabii ve onun hiddetinden de herkes korkardı.

"Autarch ise onun tam zıddı. Çok zeki ama, yanına yaklaşmak zor, espri fikri yok. Ben şu anda sizinle konuştuğum gibi onunla konuşamam. Şu anda çok rahatım, çünkü aklıma estiği gibi konuşuyorum. Onun yanında bir kelime fazla konuşamazsınız. Kimseyle yakınlık kurmak istemez. Ne yaparsınız? Autargue, Autarch'tır. Onu olduğu gibi kabul etmek gerekir.

- Zekâsı hakkında söyledikleriniz hususunda sizinle beraberim. Bizimle temas kurmadan önce benim gemide olduğum sonucuna vardığını size söylemiş miydi?

- Gördünüz mü? İşte benim söylemek istediğim bu. Israrla tek başına gitmek istediğini söyledi, biz de bunun bir intihar demek olduğunu anlatmaya çalıştık. Ama ne dedikse kâr etmedi. Ama her zamanki gibi yine ne yaptığını biliyordu. Ve âdeti üzere bizi inandırmak için de hiçbir şey yapmadı.

Artemisia, aşağıdaki kuşetle, başını yukarıya çarpmamak için öne eğilmiş durumda oturuyordu. Mekanik bir hareketle etekliğini silkeledi. Ona çok eskimiş ve kirlenmiş gibi geliyordu.

İstediği kadar bir peçeteyle temizlemeye çalışsın eli yüzü de kirlenmişti. Bir haftadan beri çamaşır değiştirmemişti. Saçları yağdan neredeyse birbirine yapışacaktı.

Bir ayak sesi onu yerinden sıçrattı. Biron'la konuşmak istemiyordu. Hattâ onu görmek bile istemiyordu... Gelenin Gillbret olduğunu görünce rahat bir nefes aldı:

- Merhaba Gill amca.

Gillbret onun karşısına oturdu. Bir süre sonra yüzünde bir gülümseme belirdi:

- Evet bir hafta bu gemide kapalı kalmak kolay değil tabii. Senden beni teselli etmeni bekliyorum.

- Ne olur bana sataşma Gill amca. Eğer sana acıyacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Hem de çok. Şu anda seni dövmek geliyor içimden.

- Eğer bu seni rahatlatacaksa...

- Bak söylemedi deme, eğer yanağını bana uzatırsan dediğimi yaparım: "Şimdi daha iyi hissediyor musun kendini?" diye sorarsan yine yaparım.

- Anladığım kadarıyla Biron'la kavga etmişsin. Neden?

- Bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırak. Autarch'ın babam hakkında söylediklerine inanıyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

- Kimden? Babandan mı?

- Hayır, şu küçük budaladan!

- Yani? Yani Biron ha? Ondan nefret mi ediyorsun? Ben ihtiyar bir bekâr olarak öyle görüyorum ki kız, bu nefrette komik bir aşkın ışıltıları var.

- Gill amca, babam sahiden yapmış mıdır bunu? Gillbret dalgın:

- Bilmiyorum, dedi.

Sonra bakışlarını kaçırarak ilâve etti:

- Her şey bir yana Biron'u Tyrannlılar'a teslim etmedi mi?

Arta heyecanla atıldı:

- Evet ama bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Ve gerçekten bir tuzaktı. Bu korkunç Autarch her şeyi hesaplamıştı. Tyrannlılar onun Biron Farrill olduğundan kesinlikle emindiler ve bile bile babamın yanına gönderdiler. Babam da kendisini savunmak zorunda kaldı. Göze batan bu değil mi?

- Seni istemediğin biriyle evlendirmek için yaptığı baskıya ne demeli. Eğer Hinriad bunu yapabiliyorsa...

- Evlenme meselesinde de yapacağı başka bir şey yoktu.

- Bak sevgilim, Tyrannlılar'a yaranmak için yaptığı her şeyi mazur göstermek istiyorsa o zaman mesele yok. Çiftçi'ye ihaneti de mazur görülebilir.

- Bunu yapmış olacağına asla inanamıyorum. Ben babamı hepinizden iyi tanırım. Tyrannlılar'dan nefret eder o. Gerçekten eder. Kendiliğinden onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmaz. Ama korkuyor. Kabul ediyorum. Korkuyor ve onlara açıkça karşı gelemiyor. Onlara karşı gelemiyor ama, onlara yardım etmek için de kötü bir şey yapmaz.

- Bu durumda çaresiz demektir.

Hızla başını sallayarak saçlarını dalgalandırdı, ve bu hareketini siyah saçlarının göz yaşlarını örtmesini sağladı.

Gillbret bir süre onu süzdü, sonra ümitsiz bir ifadeyle iki elini yana açarak dışarı çıktı.

Römork ince bir koridorla imdat basınç odasından "Vicdansız"a bağlandı. Geminin kendisinden on defa daha büyüktü. İkisi arasındaki nispetsizlik insana komik geliyordu. Autarch son bir kontrol için Biron'a geldi.

- Eksik bir şey var mı?

- Hayır. Aksine her şey çok konforlu.

- Ne diyecektim... Rizzett, bana Bayan Artemisia'nın sıkıntılı olduğunu veya öyle göründüğünü söyledi. Eğer doktora ihtiyacı varsa onu benim yatıma almak daha iyi olur...

- Hayır. Hiçbir şeyi yok. Sağlık durumu da iyi.

- Öyle diyorsan mesele yok.

- On iki saate kadar harekete hazır olur musun?

- Gerekirse iki saate kadar.

Autargue gitti. Biron bağlantı koridorundan Vicdansız'a geçti. Koridor çok dar olduğundan geçerken başını eğmek zorunda kalıyordu.

- Artemisia, dedi. İstersen yeni dairene taşınabilirsin. Ben seni rahatsız etmem. Zamanımın çoğunu burada geçireceğim.

- Beni rahatsız etmiyorsun Çiftçi. nasıl istersen öyle yap.

* * *

Gemiler hareket etti. Bir tek Sıçrayış onları Nebula'nın sınırına getirdi. Jonti'nin yatında gerekli hesapların yapılması sırasında saatlerce beklemek zorunda kaldılar. Çünkü bir defa Nebula'ya girdikten sonra, gemileri, görüş olmadan yönetmek zor olacaktı.

Biron karamsar bir ifadeyle ekrana bakıyordu. Karşılarında hiçlik vardı. Gökyüzünün yarısı dev bir kara lekeyle örtülmüş gibiydi. Bu kesimde bir tek yıldız bile görünmüyordu. Biron hayatında ilk defa olarak yıldızların ne denli sıcak ve güven verici olduklarını, uzaya ne denli hayat verdiklerini düşündü. Jonti'ye:

- Sanki uzayda açılmış bir delikten içeri dalacağız gibi geliyor bana. dedi.

Sonra yeni bir sıçrama onları Nebula'nın tam ortasına getirdi.

Aynı anda Büyük Hakan'ın komiseri Sinok Aratap on kruvazörün komutanı olarak seyir subayına emir veriyordu:

- Önemi yok. Tahrip et onları.

Ve Vicdansız Nebula'ya girdiği yerden bir ışık yılı mesafeden on Tyrann gemisi de aynı şeyi yaptı.

On altıncı Bölüm

SİNOK ARATAP, üniforması içinde çok keyifsizdi. Tyrann üniformaları öylesine kaba bir kumaştan yapılıyordu ki, nasıl dikilirse dikilsin insanın bunların içinde bunalmaması imkânsızdı. Ancak şikâyet etmek de yersizdi. Günkü Tyrann geleneğine göre bir miktar konforsuzluk disiplin için gerekliydi. Yine de Aratap şikâyet etmekten geri durmadı:

- Yaka fena halde boynumu incitiyor.

Yakası daha da dar olan Kumandan Andros, hayatında üniformadan başka bir şey giyinmemişti. Sakin bir sesle cevap verdi:

- Yalnız olduğunuz zaman yakanızı açmayı meneden hiçbir kural yok. Ama subayların ya da askerlerin karşısında kıyafette yapılacak en küçük bir değişiklik bile yasaktır.

Aratap sıkkın içini çekti. Bu seyahat nispeten askerî bir özellik taşıdığı için üniformalı olmak zorundaydı. Ama bir asker arkadaşından bu sözleri duymak onu daha da fazla sıkmıştı. Her şey Rhodia'dan hareket etmeden önce başlamıştı. Andros sözleri geveleyen insanlardan değildi.

- Komiser bize on gemi lâzım demişti.

Aratap hayretle bakmıştı ona. Genç Widemos'u bir gemiyle takip edeceğini zannediyordu. Hakanlığın koloni büroları için hazırlandığı rapor kapsülünü bıraktı. Bu seyahatten geri dönmeyebilirdi de:

- On gemi mi kaptan?

- Evet komiser. En az on gemi.

- Peki niçin?

- Kendi güvenliğimizi sağlamak için. Bu genç adam bir yere gidiyor. Çok önemli bir isyan merkezi olduğunu siz de biliyorsunuz. Bu iki olayı birbirinden ayırmamak lâzım.

- Yâni?

- Yani tek bir gemiyi kolayca alt edecek asi kuvvetlerle karşılaşabiliriz.

- On gemi de az olabilir, yüz gemi de. Güvenlik nerede başlar, nerede biter?

- Bir karar vermek gerek. Bu tip askerî bir hareket, benim ihtisasım dahilinde olan bir şey. Ben on gemiyi uygun gördüm.

Aratap kaşlarını kaldırdı; kontak lenslerinde tuhaf bir ışıltı oldu. Askerlerin ağırlığı vardı. Genel olarak barış zamanında kararları vermek sivillere aitti, ama o zaman bile askerî gelenekten sıyrılmak pek mümkün olmuyordu.

Aratap ihtiyatla cevap verdi:

- Düşüneceğim.

- Sağol! Eğer benim teklifimi kabul etmemek gibi bir fikriniz varsa emin olun ki...

Ve kumandan ayağa kalkıp topuk şaklatarak hazır ol durumuna geçti. Aslında Aratap bu hareketin hiçbir anlam taşımadığını biliyordu. Sözde bir saygı ifadesiydi. Andros devam etti:

- ... Bu sadece basit bir tavsiyeden ibaret. Sizin ret yetkiniz var. Böyle bir durumda da bana görevimi bırakmaktan başka yapacak şey kalmaz.

Karşısındaki böyle açıkça cephe alınca, Aratap durumu en iyi şekilde halletmek yoluna gitti:

- Askerlikle ilgili konularda arabanızın tekerine çomak sokmak gibi bir fikrim olamaz. Ancak ben sizden yalnız politik olan konularda daha bir yumuşak olmanızı istesem.

- Hangi konuda mesela?

- Ortada Hinriad tarafından ortaya konan bir dert var. Dün, onu da birlikte götürmek fikrime karşı çıktınız. Kumandan, katı bir sesle:

- Ben bunu lüzumsuz gördüm. Kuvvetlerimiz harekete geçtiği zaman yabancıların varlığı moral bozar.

Aratap belli belirsiz içini çekti. Andros işini biliyordu, hem de çok iyi biliyordu. Sabırsızlık gösterileri hiçbir işe yaramazdı.

- Ben bu konuda da sizinle aynı fikirdeyim. Sizden istediğim sadece durumun politik taraflarını da dikkate alınanız. Bildiğiniz gibi Eski Widemos Çiftçi'sinin idamı Krallıklar'da istenmeyen politik tepkilere yol açtı. Evet, bu idam gerekliydi, ama hiç değilse oğlunun ölümünün sorumluluğu bize yüklenmemelidir. Şimdi Rhodia'nın kamu oyunda bu genç Widemos, çok sevilen yöneticinin kızını kaçırmış durumda. O halde ceza vermek için yapılan bu hareketi bizzat yöneticinin idare etmesi son derece uygun olurdu.

- Rhodialı vatanperverlerin de candan destekleyeceği dramatik bir jest olurdu bu. Gerçi Tyrann'ın asker yardımı hoşlarına gitmeyebilirdi ama, bunun etkisi çok hafif olurdu. Genç Widemos idam edilecekse bunu Rhodialılar yapmalılardı.

- Orası doğru. Ama askerî bir harekette Rhodia gemilerinin Tyrann gemileriyle birlikte

seyretmesi de kötü bir çığır açmış olacaktı o zaman. Savaş sırasında bizi rahatsız edeceklerdi. Bakın, görüyorsunuz ya, durum yine askerliğe bağlanıyor.

- Sevgili kumandan, ben size hiçbir zaman Hinriad'lı bir gemiye kumanda edeceğini söylemedim. Onu yeteri kadar tanırsınız herhalde, zaten böyle bir şeyi beceremez, ve denemeye de kalkışmazdı! Hayır, o bizimle beraber gelerek ve filodaki tek Rhodialı olacak.

- Bu durumda itirazımı geri alıyorum.

* * *

Tyrann filosu, Lingane'a iki ışık yılı mesafede bir hafta hareketsiz kalmıştı. Durum gerginleşiyordu.

Kumandan Andros derhal Lingane'a bir çıkarma yapmak fikrindeydi:

- Autarch bizi Hakan'ın dostu olduğuna inandırmak için elinden geleni geri bırakmıyor. Ama durmadan Samanyolu'nda seyahat eden bir adamdan çekmiyorum. Sonra genç Widemos'un, onun tam Lingane'a gelişi sırasında oraya gitmesi de dikkat çekici.

- Autarch bizden ne seyahatlerini sakladı ne de ülkesine dönüşünü. Widemos'un onu görmek istediği hakkında da elimizde bir delil yok. Lingane çevresinde yörüngede duruyor hepsi bu. Niçin inmiyorlar acaba?

- Niçin yörüngede bekliyorlar? Önemli olan bu. Ne yapmadıklarını değil, ne yaptıklarını incelememiz lâzım.

- Benim bu soruya karşı bir açıklamam var sanıyorum:

- Bu açıklamayı yaparsanız memnun olacağım. Aratap parmağını yakasının içinde dolaştırarak boş yere biraz ferahlamaya çalıştı:

- Mademki bu genç adam bekliyor, birini ya da bir şeyi bekliyor demektir. Lingane'a kadar bir Sıçrayış'ta gelebildiğine göre bir kararsızlık bahis konusu olamaz. Bana kalırsa bir ya da birçok dostunun kendisine katılmasını bekliyor. Bu kuvvetleri alınca başka bir yere doğru gidecektir. Lingane'a iniş yapmamasına gelince, bunu tehlikeli görüyor olabilir. Çünkü genellikle Lingane'ın ve bilhassa Autarch'ın isyan hareketine dahil olmadığı muhakkak. Bu arada bazı Linganlılar bu işe bulaşmış olabilir.

- En inandırıcı akıl yürütmeler bile her zaman gerçeğe uymaz.

- Sayın kumandan benim akıl yürütmelerim sadece gerçeklere uymakla kalmıyor, aynı zamanda mantık kurallarına da uyuyor. Bu hükümlere bildiğimiz gerçeklere dayanarak varıyorum.

- Olabilir, ama yine de bundan sonraki yirmi dört saat içinde yeni bir gelişme olmazsa, Lingane'a iniş emri vereceğim.

Kumandan çıkınca Aratap yüzünü buruşturdu. Sadece yenilen gayrı memnunlarla değil, kazanan kısa görüşlülerle de uğraşmak zorundaydı! Yirmi dört saat. Eğer bu süre içinde yeni bir şey olmazsa Andros'u akıl yoluna davet etmek için yeni bir şeyler yapmak zorundaydı.

Kapı açıldı; Ara tap hiddetle başını kaldırdı. Andros geri mi dönmüştü? Hayır o değildi gelen... Uzun boylu, yapılı ve hafifçe öne doğru eğik duran Hinrik'ti. Arkasında da hiçbir zaman yanından ayrılmayan muhafızı vardı. Teorik olarak ona sınırsız bir hareket serbestliği vermişlerdi. Hiç değilse kendisi böyle sanıyordu. Üstelik koruyucu meleği olan muhafızının varlığından bile habersiz gibiydi.

Hinrik kararsız bir gülümsemeyle:

- Sizi rahatsız etmiyorum ya komiser? dedi.

- Estağfurullah efendim, ne demek? Buyurun oturun sayın yönetici.

Aratap da ayağa kalkmıştı, ama Hinrik onu fark etmemiş göründü.

- Sizinle konuşacaklarım var komiser, çok önemli. Birden sözünü kesti, gözünü etrafta dolaştırdı ekledi:

- Ne güzel bir geminiz var. Aratap hafif bir gülümsemeyle:

- Teşekkür ederim, dedi.

Sefere çıkan on gemiden dokuzu birbirinin benzeri, tipik Tyrann gemileriydi. Ama amiral gemisi, artık yok olmuş Rhodia filosunun büyük gemilerinden biri örnek alınarak yapılmıştı. Dev bir modeldi. Örf ve adetlerdeki çöküşü dile getiren bir lüks içindeydi. Bu tip gemiler Tyrann filosunda gittikçe artıyordu.

Aratap'ın hoşuna gidiyordu bu; ama bazı subaylar bunu bir dejenerelik olarak görüyor, başka ve üstün bir medeniyete özenti sayıyorlardı. Onların isteği ay n bir ırk olarak yaşayan Tyrannlılar'ın Nebula Krallıkları halklarıyla karışmasıydı. Halbuki Aratap bu fikre karşıydı. Şüphesiz bu fikrini hiçbir zaman yüksek sesle söylemiş değildi.

- Size bir şey söylemek için geldim, diye söze başladı Hinrik.

Sonra zihnini toplamak istiyor gibi bir süre düşündü ve devam etti.

- Bugün halkıma bir mesaj gönderdim. Onlara iyi olduğumu, suçlunun kısa bir süre sonra yakalanacağını ve kızınım kurtarılacağını bildirdim.

- Çok güzel efendim.

Aratap'ın bu mesajdan haberi vardı; içinde nelerin yazılı olduğunu da sanki yazan kendisiymiş gibi biliyordu. Ama Hinrik bunu yazanın kendisi olduğuna, hattâ bu seferi de kendisinin yönettiğine inanmıştı bir defa. Adamcağız göz göre göre geriliyordu. Aratap ona karşı merhamet duydu. Hinrik devam etti:

- Öyle sanıyorum ki, bu derece iyi organize edilmiş olan haydutların bu hareketi halkımı çok sarstı. Yöneticilerinin bu kadar kısa bir süre için karşı hücuma geçmesi onları memnun etti. Benimle gurur duydular. Siz de bu fikirde misiniz komiser? Bu onlara Hinriad'ların hâlâ yaşadığını gösterecek.

Sesi iftiharla doluydu. Aratap:

- Elbette, diye cevap verdi.

- Nihayet düşmana yaklaştık mı?

- Hayır sayın yönetici. Düşman hâlâ Lingane yörüngesinde.

- Hâlâ mı? Ha, şimdi size ne söyleyeceğimi hatırladım. Çok önemli komiser, çok önemli. Bunu size söylemem gerek. Bize ihanet ediyorlar. Biliyorum! Vakit geçirmeden hareket etmeliyiz. Bize ihanet ediyorlar, gemide hainler var!

Aratap sabırsızlanmaya başlıyordu. Bu adamı idare etmek lâzımdı ama, bu iş günden güne güçleşiyordu. Böyle devam ederse öylesine dengesiz hale gelecekti ki Tyrannlılar için artık bir değeri kalmayacaktı. Bu da, yazık olurdu tabii. Büyük bir sabırla cevap vermeye başladı:

- Sayın yöneticim böyle bir şey yok. Hiçbir ihanet söz konusu değil. Bütün adamlarımız fedakâr ve bize sadıktır. Biri hatalı bir şey mi yaptı acaba? Seyahat sizi yormuş olacak.

Hinrik Aratap'ın omuzuna koyduğu elini itti:

- Hayır! Hayır! Şimdi neredeyiz?

- îşte buradayız efendim, buradayız.

- Hayır gemi nerede? Ben ekranlara baktım, yakınlarda hiçbir yıldız yok. Uzayda kaybolduk. Farkında mısınız bunun?

- Elbette.

- Lingane yakınlarında değiliz, bunu biliyor musunuz?

- Lingane'dan iki ışık yılı mesafedeyiz.
- Şey... Komiser, kimse bizi dinlemiyor değil mi? Emin misiniz bundan?
Aratap'a doğru bir adını attı. Aratap geri çekildi ve Hinrik devam etti:
- Bu durumda düşmanın Lingane yakınlarında olduğunu nereden bilebiliriz. Bu kadar uzaktan onları tespit etmek imkânsızdır. Size yanlış bilgi veriyorlar. İşte ihanet bu.
Hay Allah, Hinrik deli olabilirdi ama, söyledikleri de pek yersiz sayılmazdı.
- Bu konu, teknisyenlerin bileceği iş efendim. Ben bile onların çalışma tarzını bilemem.
- Olsun. Mademki bu seferin başkanı benim, durumun bana da bildirilmesi lâzımdı.
Şüpheli bir şekilde etrafa baktı sonra sesini alçaltarak devam etti:
- Bana öyle geliyor ki Andros her zaman benim emirlerimi yerine getirmiyor. Güvenilir bir subay mıdır bu?.. Bir Tyrann subayına emir vermenin saçma bir şey olduğunu düşünüyor olmalı. Ama benim kızımı bulmam lâzım. Kızımın adı Artemisia'dır. Onu kaçırdılar ben de on gemilik bir filo ile sefere çıktım. Bu durumda bilmek benim de hakkım. Yani demek istiyorum ki, onları Lingane yakınında olduklarını nereden biliyoruz? Şüphesiz kızım da onlarla beraberdir. Adı Artemisia.
Yalvaran gözlerle komisere bakıyordu. Sonra başını elleri arasına aldı ve "affedersiniz" gibi bir şeyler mırıldandı.
Aratap elinde olmadan dişlerini sıktı. Bu adamın kızına düşkün bir baba olduğunu unutmamalıydı. Rhodia'nın budala yöneticisi çok iyi bir aile babasıydı. Onu böylesine bir ıstırap içinde bırakmak günah olurdu artık.
- Size açıklamaya çalışayım efendim. Kitle-ölçer nedir biliyor musunuz? Bu cihaz uzaydaki gemilerin yerini belirler.
- Evet, evet.
- Bu alet yer çekimine karşı hassastır. Anlıyor musunuz bunu?
- Elbette, her şeyin bir çekim gücü vardır. Hinrik Aratap'a doğru eğilmiş sinirli bir şekilde ellerini ovuşturuyordu. Aratap devam etti:
- Tahmin edeceğiniz gibi kitle-ölçer ancak kısa mesafelerde yararlı olabiliyor. Diyelim ki bir buçuk milyon kilometre. Öte yandan tespit edilecek geminin bir gezegenin fazlaca yakınında olmaması da gerekli. Çünkü bu durumda, gemiden çok büyük olan gezegen kitle-ölçeri etkiler.
- Tabii, çünkü yer çekimi çok daha fazladır.
- Tamam, dedi. Bize gelince, biz Tyrannlılar'm gemilerinde başka bir cihaz daha vardır. Bütün yönlerde uzay-ötesine yayın yapar. Yaydığı şey elektromanyetik, dalgalar değildir; bu işi uzayı, bir bakıma dalgalandırmak suretiyle yapar. Yani ne radyo, ne ışık hiçbir şekilde dalga yoktur. Hinrik cevap vermedi. Onun aklının alamayacağı bir şeydi bu. Aratap devam etti:
- Kısacası biz bu alet sayesinde herhangi bir gemimizin herhangi bir anda nerede olduğunu bulabiliriz. Hattâ Samanyolu'nun öbür ucunda olsa, hattâ bir gezegenin arkasına saklanmış bile olsa.
Hinrik anlıyormuş gibi başını salladı. Ara tap:
- Eğer genç Widemos sıradan bir gemiyle kaçmış olsaydı onun yerini bulmamız çok zor olurdu. Ama bir Tyrann gemisi çaldığı için biz her an onun nerede olduğunu biliyoruz ve onlar, kesinlikle bunun farkında değiller. Yani bu alet bize, onların Lingane yakınlarında olduğunu gösteriyor. Yani şüpheniz olmasın, kızınızı bulacağız.
Hinrik:
- Bravo komiser, diye haykırdı bu harikulade bir numara !
Aratap ise kendini hayale kaptırmıyordu. Hinrik söylediklerinin ancak çok az bir kısmını

anlayabilmişti. Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan kızı hakkında gerekli teminatı almış olmasıydı. Bir de bulanık zihninin bir kenarında bunun Tyrannlılar'ın ileri teknikleri sayesinde olduğu hakkında bir fikir kırıntısı.

Aratap bu bilgileri sadece Hinrik'e acıdığı için vermiş değildi. Büsbütün aklını oynatıp da tamamen işe yaramaz hale gelmesinden korkuyordu. Kızını bulunca Hinrik herhalde biraz daha toparlardı kendisini.

Kapının sinyali yandı. Gelen kumandan Andros'tu. Onu görünce Hinrik sarsıldı, sanki suç işlerken yakalanan biri gibiydi.

- Komiser Vicdansız durumunu değiştirdi, dedi.

- İnşallah Lingane'a konmamıştır.

- Hayır büyük mesafeli bir Sıçrayış yaptı.

- Yanına gelen başka bir gemi var mı?

- Bir değil, birçok gemi, olabilir. Bildiğiniz gibi biz sadece o geminin varlığını tespit edebiliyoruz.

- Takip edeceğiz.

- Ben zaten gerekli emri verdim. Bu arada şunu bildirmek isterim ki, Sıçrayış onları At Başı Nebulası'nın hemen sınırına getirdi.

- Nasıl?

- Bilindiği kadarıyla o civarda hiçbir gezegen sistemi yoktur. Sanki hedefleri doğrudan doğruya Nebula'nın kendisi gibi.

Aratap dudaklarını ıslattı ve arkasında kumandan olduğu halde pilot kabinine yürüdü.

Hinrik kocaman büroda yalnız kalmıştı. Bir dakika kadar gözleri kapıya dikili kaldı, sonra omuz silkerek bir koltuğa oturdu. Yüzü ifadesizdi ve uzun bir süre öyle kaldı.

* * *

Seyir subayı:

- Vicdansızım koordinatlarını tespit ettik, dedi. Nebula'nın içinde olduğuna hiç şüphe yok.

- Önemi yok, dedi. Aratap, takip edin. Sonra kumandan Andros'a döndü:

- Gördünüz mü? Beklemekle iyi etmişiz. Şimdi durum aydınlanıyor. Evet, anlaşıldığına göre isyancıların genel karargâhı Nebula'nın içinde demek ki... Demek ki bu yüzden şimdiye kadar bizden kaçabildiler. Şimdi konu daha tutarlı bir hale geldi.

* * *

Aratap belki yirminci defa ekrana baktı. Siyah, simsiyahtı. Bir tek yıldız görünmüyordu çevrede. Andros başını salladı:

- Üçüncü defadır bir yere konmadan duruyorlar. Ne yapmak istediklerini anlayamıyorum. Ne arıyorlar. Her duruşları da birkaç gün sürüyor. Ama konmuyorlar bir türlü.

- Görüş mesafesi sıfır. Bu süre içinde bir sonraki Sıçrayış'ın hesaplarını yapıyorlardır.

- Buna gerçekten inanıyor musunuz?

- Evet. Çünkü çok belirli Sıçrayışlar yapıyorlar. Her sıçrayış'ta bir yıldızın yanına geliyorlar. Yalnız kitle-ölçer bu derece hassas bir ilerlemeye imkân vermez. Yıldızın yerini daha önceden tespit etmiş olmaları gerekir.

- Peki o halde niçin konmuyorlar.

Bana öyle geliyor ki insanların oturabileceği bir gezegenin peşindeler. Ne var ki yerini kesin olarak bilmiyorlar. Ve burası isyancıların merkezi olabilir. Her neyse biz takip edelim.

* * *

Ertesi gün, Aratap henüz odasındayken seyir subayı koşarak geldi:

- Komiser!

Aratap başını kaldırdı:

- Evet?

- Düşman bir gezegene kondu.

- Çabuk bana kumandan Andros'u çağır! Andros gelir gelmez, Aratap:

- Andros, dedi, haberin var mı?

- Evet gerekli emirleri verdim. İnişe geçiyoruz ve düşmanı takip edeceğiz.

- Bir dakika... Lingane'a inmek isteğiniz gibi bu işte de biraz acele ediyorsunuz gibi geliyor bana. Ben onları bir tek geminin takip etmesi gerektiğine inanıyorum.

- Gerekçeniz nedir?

- Takviyeye ihtiyacınız olursa diğer gemiler hazır durumda bekleyeceklerdir. Eğer asiler kuvvetliyse, bizim yalnız olduğumuzu sanacaklar, o zaman ben sizi tehlikeden haberdar edeceğim ve siz dövüşerek geri çekileceksiniz.

- Dövüşerek geri çekilmek mi?

- Evet geri çekilmek ve yeteri kadar kuvvet alarak üstlerine gitmek.

Andros bir an düşündü:

- Peki komiser, dedi, geminin zaten pek büyük bir değeri yok. Kullanışlı değil.

* * *

Helezon çizerek inişe geçtikleri sırada altlarındaki gezegen de ekranda gittikçe büyümeye başladı. Seyir subayı:

- Gezegenin yüzeyi çöle benziyor, dedi.

- Vicdansız'ın yerini kesin olarak belirledin mi?

- Evet komiserim.

- O halde mümkün olduğu kadar yakınına kon, tabii kendini belli etmeden.

Nihayet atmosfere girdiler ve gezegenin gündüz tarafında yere yaklaşmaya başladılar. Meçhul dünya ekranda gittikçe büyüyordu. Sefer amacına ulaşmak üzereydi.

On yedinci Bölüm

MESLEKTEN olmayan bir kimse için bir yıldız sisteminin ve insanların oturabileceği gezegenlerin araştırılması çok ilgi çekici gibi görünür. Bir uzay pilotu için ise bundan daha sıkıcı bir şey yoktur.

Hidrojenden helyuma dönüşen dev kitleli bir yıldızı tespit etmek nispeten kolaydır. Nebula'nın karanlıkları içinde bile bu bir mesafe meselesidir. On milyar kilometre yaklaştınız mı görürsünüz.

Ama bir kaya parçasından ibaret olan ve güneşinden aldığı ödünç ışıkla parıldayan bir gezegen için durum aynı değildir. İnsan bir güneş sistemini, akla gelebilecek her açıdan yüz bin defa geçebilir, ve yine de, çok büyük bir tesadüf olmazsa bir gezegene rastlamayabilir.

Bu bakımdan bir gezegenin bulunması için şöyle bir sistem geliştirilmiştir. Hangi yıldızın gezegenleri aranacaksa, önce o yıldızın çapında on bin defa daha büyük bir mesafede yer alınır. Galaktik istatistikler ancak elli binde bir gezegenin güneşinde en uzak gezegen olduğunu göstermiştir.

Öte yandan insanların oturabileceği bir gezegen kendi güneşinin çapının bin katından daha yakında olamaz.

O halde geminin uzayda tuttuğu yere göre oturulabilir bir gezegen en az yıldızdan altı derecelik bir mesafede olacaktır yani gökkubbenin 1/3 600°'si kadar... Aranacak alan, böylece daraltılınca arama işi de nispeten kolaylaşır tabii.

Bundan sonra tele-kamera yörüngedeki geminin hareketini hiçe indirecek şekilde ayarlanır. Bu şartlar altında verilecek uzun bir poz yıldıza komşu olan gök cisimlerini tespit etmeye yeter. Tabii bu arada bahis konusu güneşin ışınlarını da nötr hale getirmek gerekir. Şu şekilde de çekilen bir filmde, gezegenler -hareketli oldukları için- küçük beyaz bir çizgi halinde görünürler.

Eğer hiçbir şey görülmezse, o zaman gezegenin güneşin arkasında olması ihtimali ortaya çıkar. O zaman aynı işlem, yıldıza biraz daha yaklaşarak öte tarafta tekrarlanır.

Aslında bu son derece can sıkıcı bir çalışmadır ve arka arkaya üç yıldızın araştırması insanın iflahını keser.

Gemidekilerin arasında Gillbret'in morali en berbat durumdaydı. "Eğlenceli" sözünü bir defa bile söylemeden saatlerce oturduğu oluyordu.

Şimdi Autarch'ın listesindeki dördüncü yıldıza gitmeye hazırlanıyorlardı. Biron:

- Her Sıçrayış'ta gerçekten bir yıldızın yanına geliyoruz. Bu da Jonti'nin hesaplarının doğru olduğunu gösteriyor, diyordu.

- İstatistiklere göre her üç yıldızdan birinin gezegen sistemi vardır.

Biron neredeyse sıkıntıdan patlayacaktı. Çünkü bu daha ilkokulda öğretilen ilkel bir bilgiydi. Gillbret devam etti:

- Yani hiç gezegeni olmayan üç yıldıza rastlamak ihtimali üçte bir.

- Evet?

- Halbuki biz hiç rastlamadık. Hesaplarda bir yanlışlık olmalı.

- Filmleri siz gördünüz. İstatistikler öyle diyor. Ne var ki bir Nebula'nın içindeki durum farklı olabilir. Belki de zerreciklerden meydana gelen sis, gezegenlerin oluşmasını önlemektedir.

- Şaka ediyorsun herhalde, dedi Gillbret.

- Hakkınız var. Benimki gevezelikten ibaret. Çünkü kozmogoniden hiç anlamam. Zaten gezegenler ne için vardır onu da anlamıyorum, bunlar insanın başına dert açmaktan başka işe yaramıyor.

Bir türlü ekranın başından aynlamıyorlardı. Çok geçmeden bu siyah mürekkebin içinde yeni bir sıçrama daha yapacaklardı.

Biron ihmalkâr bir şekilde sordu:

- At Başı Nebulası'nın adının nereden geldiğini biliyor musunuz?

- Gezegeni keşfeden adamın adı Atbaşı idi de ondan. Bunun yanlış olduğunu iddia edebilir misin?

- Belki de... Çünkü dünyada bunu başka türlü yorumluyorlar.

- Nasıl?

- Onların dediğine göre bir atın başına benzediği için bu adı almış.

- At da ne demek?

- Dünyaya mahsus bir hayvan.

- Fikir eğlenceli ama ben bir Nebula'nın bir hayvanın başına benzeyeceğini sanmam.

- Bu, bakış açısına göre değişir. Nephelos'tan bakınca üç parmağını uzatmış bir kola benzer. Ama ben dünyadayken bir defasında rasathane teleskobuyla bakmıştım, gerçekten at başına benziyordu. Atbaşı diye bir kimse belki de hiç mevcut olmadı.

Biron laf olsun diye konuşuyordu. Maksadı gevezelik etmek, sıkıntısını dağıtmaktı. Bu kısa konuşmadan sonra uzun süre ses şada çıkmadı. Bir süre sonra Gillbret sordu:

- Arta nerede?

Biron bakışlarını kaçırarak cevap verdi:

- Bilmiyorum, herhalde römorkta olmalı. Durmadan onun peşinde dolaşacak halim yok ya!

- Ama Autarch öyle yapıyor. Zamanının çoğunu onun yanında geçiriyor.

- Şanslı kızmış,

Gillbret'in yüzü endişeli bir ifade aldı:

- Saçmalama Biron. Artemisia bir Hinriad. Bu söylediğini duyarsa affetmez seni.

- Konuyu değiştirelim isterseniz.

- Hayır, ben bu konuyu konuşmak istiyorum seninle. Niçin böyle davranıyorsun? Babası, senin babanın ölümünden sorumlu diye mi? Onun da benim kuzenim olduğunu unutma. Ama bana karşı olan tutumunda bir değişiklik yok.

- Evet, size karşı olan tutumumda bir değişiklik yok. Sizinle her zamanki gibi konuşuyorum. Artemisia ile konuşmuyor muyum?

- Konuşuyorsun ama, her zamanki gibi değil. Biron cevap vermedi. Gillbret devanı etti:

- Onu Autarch'ın kollarına atıyorsun.

- Kendisi onu seçti.

- Hayır, sen yaptın. Dinle Biron!

Gillbret ona yaklaştı, bir elini Biron'un dizine koyarak konuşmasına devam etti:

- Bilirsiniz ki üzerime vazife olmayan işlere karışmam. Ama bu kız Hinriad ailesi içinde tam sağlıklı olan tek varlık. Ayrıca benim de onu çok sevdiğimi bilmem biliyor musun? Çünkü benim çocuğum olmadı, onu kendi evladım gibi severim.

- Onu çok sevdiğinizi biliyorum.

- O zaman izin verirsen sana bir öğüt vereceğim Ar-ta'nın iyiliği için onu Autarch'tan uzak tut!

- Ben o adama güvendiğinizi sanıyordum.

- Bir Autarch olarak evet. Tyrann düşmanlarının şefi olarak evet. Ama bir insan olarak, Arta'ya koca olarak asla.

- Bunu kendisine söylesenize.

- Arta beni dinlemez.

- Peki ben söylersem dinler mi?

Biron bir an tereddüt etti, kurumuş dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı, sonra katı bir sesle:

- Bu konuyu onunla konuşmak istemiyorum, dedi. Gillbret de üzgün bir sesle cevap verdi:

- Bir gün pişman olacaksın.

Biron sustu. Gillbret niçin bu konuda ısrar ediyordu acaba? Birçok defa bu davranışından pişman olacağını söyleyip durmuştu. Ama istediği şey kolay değildi ki... Nasıl yapabilirdi bunu? Bu işten yüzünün akıyla nasıl kurtulabilecekti?

Boğulur gibi oluyordu. Öyle ki bu histen kurtulmak için ağzını açarak derin bir nefes almak ihtiyacını duydu.

Son Sıçrayış her şeyi değiştirdi. Biron kumandaları Autarch'ın pilotunun bildirdiği verilere göre ayarlamış, sonra da pilot kabinini Gillbret'e bırakarak yatmaya gitmişti. Manevra sırasında uykuda olmayı istiyordu. Tam uykuya dalacağı sırada Gillbret onu omzundan sarsarak kaldırdı:

- Biron! Biron!

Biron ikiye katlanmış durumda doğruldu yumruklarını sıkarak sordu:

- Ne var? Ne oluyor?

- Sakin ol yavrum, sakin ol. Bu defa bir F-2 buldu. Biron nihayet kendini toparlamıştı:

- Beni bu şekilde uyandırmayın bir daha Gill! F-2 mi dediniz? Yeni bir yıldızdan bahsediyorsunuz sanırım.

- Elbette. Çok eğlenceli görünüyor.

Bütün Samanyolu'nu dolduran oturulabilir gezegenlerin % 95'i F veya G tipi spektrum veren tayfa sahip yıldızların etrafında olur. Bu tip yıldızların çapı bir ya da iki milyon kilometre, yüzey sıcaklığı da beş ilâ on bin santigrad derecesidir. Dünyanın güneşi bir G-0, Rhodia'nınki F-8, Lingan G-2 ve Nephelos'unki F-2 güneşidir.

İncelediklerí ilk üç güneş sistemi K tipiydi. Küçük ve kırmızıya çalan yıldızlardı bunlar. Gezegenleri olsa bile insanların oturmasına elverişli olmaları mümkün değildi.

Ama bu güzel yıldız, aradıkları yıldız olabilirdi. Daha ilk gün çekilen fotoğraflar beş gezegen tespit etmişti. En yakın gezegenden iki yüz elli milyon kilometre uzaktaydı.

Tedor Rizzett bu haberi bizzat vermişti. O da Autarch kadar sık geliyordu Vicdansızca. O geldiği zaman insanın yüzü gülüyor, hava ısınıyor, canlanıyordu sanki. Bu defa da iki gemiyi bağlayan dar tünelden koşarak gelmiş:

- Autarch bunu nasıl başarıyor, şaşıyorum, demişti. Sanki çocuk oyuncağı onun için. Genç bir yıldız, beş gezegeni var.

- Bu yıldızın etrafında mı, diye sordu Gillbret, gerçek mi?

- Kesinlikle. Ne var ki dördü J tipi.

- Ya besincisi?

- Beşincisi işe yarayabilir. Hiç değilse atmosferinde oksijen var. Gillbret "Hurra" diye bağırdı. Biron:

- Demek dördü işe yaramıyor ha? Olsun biri de bize yeter, dedi.

Aslında bu, normal bir dağılımdı. Biraz önemli gezegenlerin çoğunun atmosferi hidrojenden oluşuyordu. Zaten yıldızların da çoğu hidrojenden meydana gelmekteydi. J tipi gezegenlerin atmosferi metan ve amonyaktan oluşuyor, bir miktar da hidrojen ve helyum bulunuyordu. Bu atmosferler çok yoğundu ve bu tip gezegenlerin çapı elli bin kilometreyi buluyor, sıcaklıkları sıfırın üzerinde elli dereceyi geçiyordu. Kısacası bunlarda insanların oturması mümkün değildi.

Dünyada iken bu tipten olan gezegenlere J tipi denmesinin sebebi, dünyanın bulunduğu sistemdeki gezegenlerden Jüpiter'in bu özellikleri taşıması dolayısıyla imiş. Tabii D tipi gezegenler de isimlerini dünyanın ilk harfi olan D'den alıyorlar. Bunların yerçekimi az olduğundan hidrojen gibi hafif gazları tutamıyor, üstelik güneşlerine de nispeten yakın oluyorlar. Atmosferleri de azot ve oksijenden oluşuyor. Bazılarında klor da oluyor ki, o zaman buralarda insanların yaşaması mümkün olamıyor.

Biron,

- Atmosfer iyice incelenmiş mi? Klor yok ya! Rizzett omuzlarını kaldırdı.

- Biz buradan ancak atmosferin yukarı tabakalarını inceliyoruz. Eğer klor varsa o yüzeye daha yakın olur. Bunu da anlayacağız elbet.

Elini Biron'un omuzuna koydu:

- Cesaretini kırma dostum. Beni kamaranda bir kadeh içmeye davet edersen hayır demem.

Gillbret onların uzaklaşmasını endişeyle seyretti. Autarch Artemisia'ya kur yapıyor; sağ kolu da Biron'la dostluk kuruyordu. Ona kalırsa "Vicdansız" fazlaca Lingane'lı olmaya başlamıştı. Kendi

kendine bir defa daha acaba Biron ne yaptığını biliyor mu diye düşündü, sonra gözünü yeni gezegene çevirdi.

Atmosfere girdikleri sırada Artemisia pilot kabinindeydi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve hayatından memnun görünüyordu. Biron zaman zaman kaçamak tarafından ona bakıyordu. Kabine girdiği sırada: "Merhaba Artemisia" demişti sadece, ve Artemisia onu çok şaşırtan bir hareket yaparak cevap vermemişti.

Sadece neşeli bir tavırla amcasına yaklaşmış:

- Eee Gil Amca, nihayet ineceğiz, demişti. Gillbret sevinçle ellerini ovuşturuyordu.

- Öyle anlaşılıyor yavrum. Birkaç saate kadar belki de bu gezegenin topraklarında yürüyeceğiz. Eğlenceli değil mi?

- İnşallah aradığımız gezegen budur. Aksi takdirde pek o kadar eğlenceli olmaz.

- Bir yıldızımız daha var, dedi Gillbret, ama keyfi kaçmış gibiydi.

Artemisia daha sonra Biron'a dönerek:

- Bana bir şey mi söylemiştiniz Bay Farrill, dedi. Biron bu soru karşısında şaşaladı:

- Yoo, hayır bir şey dememiştim, diye cevap verdi.

- Ha, affedersiniz, ben öyle sandım da.

O derece yakınından geçti ki elbisesi Biron'a sürtündü ve parfümü genç adamın ciğerlerine kadar işledi.

Rizzett daima oradaydı. Römorkun bir iyiliği de misafir ağırlamaya imkân vermesiydi.

- İşte, dedi, atmosfer hakkında ayrıntılı bilgi geldi. Oksijen çok, hemen hemen % 30. Ayrıca azot ve başka zararsız gazlar da var. Tamamen normal. Klor izine rastlanamamış. Hımmm...

Bir an duraladı. Gillbret:

- Ne var? diye sordu.

- Anhidrid karbonik yok. Kötü bir işaret. Artemisia:

- Neden? diye sorarak ekranda saatte üç bin kilometre hızla dönen gezegene baktı. Biron kısaca cevap verdi:

- Anhidrid karbonik olmaması demek, bitki olmaması demektir.

- Gerçekten mi?

Sıcak bir gülüşle ona baktı; Biron da ister istemez gülümsedi. Ama Artemisia başını çevirmişti. Biron, dudaklarındaki gülümsemeyle kendini yapayalnız ve gülünç bir durumda hissetti. Bayılacak gibi oldu. O kız buradayken sanki iradesi elinden gidiyor gibiydi.

* * *

Gillbret'in canı sıkkındı. Atmosferin aşağı tabakalarına doğru indikçe, yanında römork bulunan Vicdansızdı yönetmek zorlaşıyordu. Biron kumanda aletleriyle güreşiyor gibiydi sanki.

- Haydi Gil, cesur ol!

Aslında kendisinin de keyfi yerinde değildi. Gönderdikleri radyo sinyalleri cevapsız kalmıştı. Eğer burası da âsi gezegen değilse fazla oyalanmamak lâzımdı. Gillbret:

- Burası benim aklımda kalan âsi gezegen değil, dedi. Ölü, sırf kayalıktan ibaret. Pek az su var. Rizzett yeniden gaz karbonik araştırması yaptılar mı?

Rizzett'in de suratı asılmıştı.

- Evet, eser halinde var sadece. Yüzde binde bir gibi bir şey; o da yetersiz tabii. Biron:

- Bu hiçbir şeyi ispat etmez, dedi. Belki de insanların oturmasına elverişsiz göründüğü için özellikle bu gezegeni seçmişlerdir.

Gillbret:

- Ama ben çiftlikler görmüştüm, diye ısrar etti.

- Olsun etrafında birkaç defa dönmekle, bu boyda bir gezegende fazla bir şey görülmez. Sonra şunu da biliyorsun ki bunların sayısı bütün bir gezegeni dolduracak kadar çok değil. Volkanik faaliyetin bir miktar anhidrid karbonik biriktirdiği bir vadiyi seçmiş olabilirler. Böyle bir yerin otuz kilometre yakınından geçsek bile varlığından haberimiz olmaz. Sonra onlar da gerekli önlemleri almadan radyo sinyallerine cevap vermeyebilirler.

Gillbret:

- Anhidrid karbonik o kadar kolay toplanamaz, diye homurdandı.

Ama yine de gözlerini ekrandan ayırmadı.

Biron burasının aradıkları dünya olmadığını anlayınca şaşırmıştı. Daha fazla bekleyemezdi artık. Bu işi bir an önce halletmeliydi!

* * *

Gemideki ışıkları söndürmüşlerdi artık. Şimdi küçük pencerelerden giren güneş ışınları aydınlatıyordu her tarafı. Günlerce suni ışıkta yaşadıktan sonra gün ışığına kavuşmak hepsine moral vermişti. Çok geçmeden pencereleri de açtılar. Artık acayip gezegenin atmosferini teneffüs ediyorlardı.

Rizzett önce pencerelerin açılmasına karşı çıkmış gaz karbonik noksanının solunum sistemlerini etkileyeceğini düşünmüştü. Biron ise belirli bir süre içinde bu atmosferden zarar gemleyeceğini belirtmişti.

Bu arada Gillbret'i şaşırtan bir şey daha oldu. Rizzett ile Biron dışarıya bakarken kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Onun geldiğini duyunca birbirlerinden uzaklaştılar. Gillbret kahkahayla gülerek dışarı baktı:

- Taşlar!.. Taşlar... Başka hiçbir şey yok! Biron sakin bir sesle:

- Yüzeye bir radyo vericisi yerleştireceğiz, dedi. Bu sayede bütün bir yarım küre ile temas kurmamız mümkün olacak. Eğer bir cevap alamazsak, aynı şeyi gezegenin öbür tarafında da deneyeceğiz.

- Rizzett'le bunu mu konuşuyordunuz?

- Evet. Ben Autarch ile birlikte dışarı çıkacağım. Vericiyi birlikte yerleştireceğiz. Bu teklif ondan geldi. Yoksa ben aynı şeyi teklif edecektim.

Bunları söylerken göz ucuyla Rizzett'e bakıyordu. Onun ise yüzünün ifadesinde bir değişiklik yoktu. Biron kalktı:

- Uzay elbisemi hazırlasam iyi olacak.

Rizzett başıyla tasdik etti. Etraf aydınlıktı, havada su buharı yoktu, bir tek bulut görünmüyordu. Ancak soğuk çok fazlaydı.

Autarch Vicdansızdın rampasında duruyordu. Köpükten yapılma sadece birkaç gram ağırlığında bir uzay elbisesi vardı üzerinde. Göğsünde anhidrid karbonik gazı taşıyan küçük bir silindir asılıydı. Bu silindir yakın çevresine yeteri derecede CO2 veriyordu. Gözünde eğlenceli bir ışıltı ile:

- Beni aramak ister misin Farril? dedi.

- Hayır. Sen de benim silahsız olduğumu kontrol etmek ister misin?

- Aklımdan bile geçmez.

Bu kibarlık sözleri uzay kadar soğuk bir sesle söylenmişti.

Biron gemiden inerek radyo teçhizatının bulunduğu sandığın bir kulpunu tuttu. Autarch da hafifçe

eğilerek diğer kulpu yakaladı. Biron:

- Pek ağır değilmiş, diye söylendi.

Bir an geri. döndü. Artemisia gemiden onlara bakıyordu. İçinden koşmak, onu kucaklamak geldi. Sıkmak... Göğsünde sıkmak... Dudaklarının lezzetini hissetmek... Bu tehlikeli düşünceleri hemen uzaklaştırdı sadece başıyla selam vermekle yetindi.

O da gülümseyerek elini salladı ama, Biron'a değil Autarch'a.

Bir süre sonra tekrar geriye baktığı zaman onu yine basınç odasının kapısında gördü. Sonra tırmandıkları tepe gemiyi onlardan sakladı. Artık her taraf bomboştu; taştan bir çölde ilerliyorlardı şimdi.

Biron geleceğin kendisi için neler sakladığını aklından geçirdi. Belki de Artemisia'yı bir daha göremeyecekti... Acaba o geri dönmezse, Artemisia üzülür müydü?

On sekizinci Bolüm

ARTEMİSİA onların, tepenin ardında kaybolan siluetlerine baktı. Son dakikada içlerinden biri geri dönüp baktı, ama hangisinin baktığını ayırt edemedi. İçine ağır bir sıkıntı çöktü.

Giderken kendisine tek kelime söylememişti. Gözlerini taşlarla kaplı gezegenden gemiye, geminin soğuk metal yapısına çevirdi. Yapayalnız hissediyordu kendini.

Titriyordu. Soğuktu hava, gerçi soğuktu ama, onu titreten şey, kapıldığı zayıflık hissiydi.

Geminin ısıtma düzeni en yüksek takatte çalıştığı halde sıcaklık 7 dereceyi geçmiyordu. Gillbret:

- Sevgili Arta, dedi, sadece tüllerden ibaret olan bu aptalca elbiseyi değiştirmezsen yakında donarsın, bilmiş ol.

Ardından basınç odasını ve geminin küçük pencerelerini kapatarak ışıkları yaktı.

Artemisia pilot koltuğuna oturdu; farkında olmadan kol dayayacak yerleri okşadı. Kimbilir kaç defa buralara kolunu koymuştu. Vücudunu bir hararet kapladı, ama o, bunu çalışan ısıtma düzenine verdi. Kapılar da kapandığından artık geminin içi ısınacaktı.

Artemisia dakikalar ilerledikçe yerinde duramaz oluyordu. Kendisi de onunla beraber olmalıydı! Sonra çabucak "onunla" sözünü silip yerine "onlarla"yı getirdi. Sonra birden sordu:

- Gill amca bu vericiyi yerleştirmenin ne gereği vardı? Gillbret gözünü ekrandan ayırmıyor arada bir kumanda tablosuyla oynuyordu.

- Ne dedin? diye sordu.

- Siz, uzaydayken, gezegende oturan vardır belki, diye radyo teması kurmaya çalıştınız kuramadınız. Peki yere yerleştirilen bir vericiyle daha iyi bir sonuç alınabileceğini nasıl düşünürsünüz?

Gillbret bir an. bu soruya cevap veremedi:

- Bir denemeden ne zarar gelir sevgilim. Asi dünyayı bulmak lâzım... Lâzım! Bir süre sonra:

- Onları bulamıyorum, dedi.

- Kimi bulamıyorsun?

- Biron'la Autarch'ı. Ne yaptımsa cevap vermediler. Tepelerin arkasında kalıyor. Hah, işte Autarch"ın gemisi.

Artemisia ekrana bir göz attı. Gemi vadide daha aşağıda kendi gemilerinden iki kilometre kadar ötedeydi. Güneşte dayanılmaz derecede parlıyordu. Bir an ona öyle geldi ki, düşman 'o"dur.

Tyrannlılar değil. Ve Lingane'a gittikleri için öyle bir pişmanlık duydu ki, üzüntüden öleceğini sandı. Keşke uzayda kalsalardı. Üçü bir geminin içinde ne kadar mutluydular. Evet konforsuzdu gemileri ama sıcaktı, birbirleriyle kaynaşmışlardı. Gillbret birden:

- Ne? Ne yapıyor bu? diye bağırdı. Artemisia o tarafa baktı, fakat ışık o kadar kuvvetliydi ki bir anda gözlerini kırpıştırdı.

- Kim ne yapıyor?

- Rizzett, hiç değilse ben Rizzett sanıyorum. Hiç olmazsa bize doğru gelmediği belli. Artemisia ekrana doğru atıldı:

- Resmi büyütün!

- Bu kadar yakındayken resmi büyütmeye ne gerek var. Hiçbir şey göremeyiz.

- Daha büyük Gil amca, daha büyük!

Homurdanarak elini teleskoba uzattı; kayalıklar anormal derecede büyümüş halde gözlerinin önünden geçti ve bir anda Rizzett dev gibi büyümüş halde ekranı doldurdu. Resim flu idi ama rahatça tanınabiliyordu. Gillbret dönüp ekrana baktığı sırada Artemisia:

- Silahlı! diye bağırdı.

- Deme!

- Uzak mesafeli bir atom silahı var elinde, yemin ederim.

Hemen fırlayıp uzay elbiselerinin bulunduğu dolabı açtı:

- Ne yapıyorsun Arta?

- Ben çıkıyorum. Rizzett onları takip ediyor. Anlamıyor musun amca Autarch verici yerleştirmeye falan gitmedi. Bu bir tuzak, Biron'u tuzağa düşürdü.

Elbiseyi alelacele giyindi:

- Dur! Orada ne olacağını sanıyorsun?

Ama Arta onu dinlemiyor, hattâ görmüyordu bile. Yüzü bembeyaz olmuş hatları kasılmıştı. Rizzett'i ve Biron'u düşünüyordu. Bu aptal Biron nasıl olmuş da bu tuzağa düşmüştü. Babası bahis konusu olunca her şeyi unutuyordu. Böyle bir çılgınlık nasıl yapılırdı?

- Ben basınç odası kapısının nasıl açılacağını bilmiyorum, aç kapıyı bana!

- Arta gemiden çıkmayacaksın! Nerede olduklarını bile bilmiyorsun.

- Ben bulurum. Aç kapıyı.

Gillbret başını salladı.

Artemisia uzay elbisesinin içinde bir silah bulmuştu:

- Gill amca, dedi, aç kapıyı yoksa yemin ederim ki kullanacağım, yemin ederim.

Gillbret'in karşısında bir nöron kırbacı vardı.

- Yapma Arta!

- Aç kapıyı!

Sonunda Gillbret kapıyı açtı, Artemisia gemiden çıkarak deli gibi koşmaya başladı. Bir taştan bir taşa sekiyor, onların gözden kayboldukları tepeye doğru çılgınca koşuyordu. Ne olmuşsa kendi lüzumsuz gururu yüzünden olmuştu. Ona karşı davranışlarından kendisini öylesine sorumlu tutuyordu ki.

Nihayet tepeye vardı ve hiç durmadan, elinde nöron kırbacı olduğu halde koşmaya devam etti.

* * *

Biron'la Autarch tepeye çıkarken tek kelime konuşma-mışlardı. Üzerinde bulundukları yaylanın öbür ucuna geldikleri zaman durdular. Burada kayalar korkunç bir uçurum yaparak dikine ovaya

iniyordu.
Biron ihtiyatla uçurumun kıyısına doğru yaklaştı. Yüz metre kadar aşağıda göz alabildiğine uzanan ovanın taşlarla kaplı yüzü görünüyordu. Her yer taşlarla kaplıydı.
- Bu dünyada ümit yok Jonti, dedi. Autarch, çevresine karşı, Biron'un gösterdiği ilgiyi göstermiyordu.
- Burası inmeden önce tespit ettiğimiz yer, dedi, yapmak istediğimiz şey içinde ideal bir konumu var.
Biron: "Hiç değilse yapmak istediğin şey için" diye aklından geçirdi. Uçurumun kenarından uzaklaşıp yere oturdu. Bir süre gaz karbonik silindirinden çıkan sesi dinledi. Sonra sükûnetle sordu:
- Gemiye döndüğün zaman onlara ne diyeceksin? Autarch, verici malzemenin bulunduğu sandığı açmıştı:
- Neden bahsediyorsun sen?
Biron soğuktan burnunun donduğunu hissetti ve eliyle ovuşturdu:
- Buraya gelişinin sebebinden.
- Farrill tartışmak istemiyorum, benim görevim vericiyi yerleştirmek.
- Vericiyi ne için yerleştirecekmişsin? Uzaydayken elimizden geldiği kadar aramadık mı? Daha fazla oyalanmanın gereği ne? Niçin buradasın Jonti?
Autarch, bir eli sandığın üzerinde olduğu halde Biron'un karşısına oturdu.
- Mademki böyle bir soruyu soracaktın, sen niye geldin buraya?
- Gerçeği öğrenmek için. Rizzett bana senin gezegene ineceğini söyledi, benim de beraber gelmemi öğütledi. Yanılmıyorsam bunu ona söyleten sensin. Böylece benden bir cevap almayı beklemene gerek kalmadı. Ben de ne olacağını merak ettiğim için geldim.
Jonti alaycı bir sesle:
- Gerçeği öğrenmek için mi? dedi.
- Evet tam tamına öyle. Hoş zaten tahmin de ediyorum ya!
- O zaman bu gerçeği bana da söylemen gerekir.
- Senin amacın beni öldürmek. Yalnızız. Korkunç bir uçurumun kenarındayız. Hiçbir şiddet izi olmaz. Diğerlerine de üzücü bir kazayı anlatırsın. Ayağım kaydı uçuruma' yuvarlandım. Tabii birkaç kişiyle gelip cesedimi alarak, şanıma layık küçük bir de cenaze töreni yaparsın. Ne kadar dokunaklı değil mi? Böylece benden kesinlikle kurtulmuş olursun.
- Peki bunu düşünmek seni buraya gelmekten men etmedi mi?
- Hayır, zaten beklediğim için beni ansızın bastırmana gerek de yok. İkimiz de silahsızız. Öyle sanıyorum ki senin kuvvetin beni öldürmeye yetmez.
Biron heyecanlandı ve yumruklarını sıktı. Jonti bir kahkaha atarak:
- Mademki seni öldüremeyeceğim, bari vericiyi yerleştirelim ne dersin?
- Daha değil, beni öldürmeye niyetli olduğunu itiraf etmeni istiyorum.
- Yani tasarladığın dramda üzerime düşen rolü mutlaka oynamamı istiyorsun öyle mi? Peki dediğini yapmazsam ne olacak? Zorla mı itiraf ettireceksin bana? Beni anla Farrill. Sen gençsin adını ve unvanını dikkate almak zorundayım. Ama şunu söyleyeyim ki şu ana kadar yardımcı olmaktan çok can sıkıcı oldun.
- Buna eminim. Bütün gayretlerine rağmen hâlâ hayatta olmam senin canını sıkmak için yeterli.
- Rhodia'da karşılaştığın tehlikeleri kastediyorsan bunun açıklamasını yaptım, bir defa daha tekrar etmeye de niyetim yok. , Biron ayağa kalkarak:

-Açıklamaların yalandı, dedi. En baştan itibaren belliydi yalan olduğu.

- Sahi mi?

- Kalk ayağa yoksa seni zorla kaldırırım! Autarch ayağa kalktı. Gözleri kısılmıştı:

- Şiddete başvurmamanı tavsiye ederim genç adam, dedi.

Biron katı bir sesle:

- Dinle beni, dedi. Sana göre, beni hayatım pahasına, yöneticiye Tyrannlılar'a karşı bir isyan hareketine sokmam için gönderdin.

- Bu daima doğru.

- Hayır bu daima yalandı. Asıl amacın beni öldürmekti. En baştan Rhodia gemisinin kaptanına benim kimliğimi bildirmiştin. Hinrik'in yanına kadar girebileceğime asla ihtimal vermiyordun.

- Farrill seni öldürmek istesem odana sahici bir radyasyon bombası koyardım.

- Ama bu işi Tyrannlılar'm yapması daha fazla işine geliyordu değil mi?

- Sonra Vicdansızca geldiğim zaman da seni öldürebilirdim.

- Evet silahlıydın ve ben senin elindeydim. Sen benim gemide olduğumu bildiğin halde bunu adamlarına söylemedin. Bir defa Rizzett beni ekranda gördükten sonra da zaten öldüremezdin. Burada bir hata yaptın. Bana Vicdansız'a gelmeden önce, adamlarına benim gemide olduğumu söylediğini anlatmıştın. Halbuki Rizzett bunu inkâr etti. Hiçbir şey söylememişsin. Demek yalanlarını arkadaşlarından saklıyordun.

Jonti'nin yüzü soğuktan beyazlaşmıştı ama. şimdi büsbütün beyaz görünüyordu:

- İki yüzlülüğümü ortaya çıkardığına göre, işte şimdi seni öldürmem gerekiyor. Peki bir sorum var. Rizzett'in ekranda görmesinden önce seni öldürmekten beni alıkoyan neydi?

- Basit bir politika Jonti. Artemisia oth Hinriad gemideydi ve o an içinden benden daha çok önemliydi. Doğrusu planlarını süratle değiştirmekte büyük bir kabiliyet sahibi olduğun gerçek. Beni onun karşısında öldürmek senin prestijini sarsardı.

- Ona bu kadar çabuk âşık olacağımı bilemezdim ki?

- Aşık mı? Sen mi? Ama bir Hinriad bahis konusu olunca neden olmasın? Burada da dakika kaybetmedin. Senin gemine gelmeyi reddedince benim babamı öldürenin Hinrik olduğunu söyledin. Bunun üzerine benim moralim bozuldu ve sen oyun sahasında kaldın. Sonunda onu elde ettin. Artık rahat rahat beni öldürebilirsin. Böylece Hinriadlar'm tahtına sen varis olursun.

Jonti içini çekti:

- Hava gittikçe soğuyor Biron. Güneş de batmak üzere. Sen büyük bir şaşkınlık içindesin ve ben de seni dinlemekten bıktım. Bu paranoyak saçmalarına bir nokta koymak istiyorum. Söyle bakalım seni niçin öldürmek isteyeyim?

- Babamı niçin öldürdünse, aynı sebeplen beni de öldürmek istiyorsun.

- Ne?

- Babamın ölümünden Hinrik'in sorumlu olduğuna bir an bile inanmadım ben. Nazari olarak mümkün görünüyordu bu, Hinrik'in zayıf bir insan olduğunu herkes biliyordu. Ama sen benim babamı aptal mı sandın? Onun olduğunu bile bile Hinrik'e sır verir miydi o? Ne olduğunu bilmese bile bunu anlamak için beş dakika konuşmak yetmez miydi? Hayır Jonti, babama çok güvendiği bir adam ihanet etti!

Jonti bir adım geriledi, telsiz sandığını ayağıyla çekti ve kendine savunmaya hazırlandı.

Biron titriyordu ama bu defaki soğuktan değildi.

- Benim babamın sizin adamlarınızın yanında büyük bir itibarı vardı. Çok büyük Hattâ

seninkinden daha fazla. Bir Autarch ise rekabete tahammül edemez. Onu bunun için ortadan kaldırdın. Ardından beni de onun yerini dolduramayacak ve intikam alamayacak duruma düşürmek istedin. Gerçek bu değil mi?

- Hayır.

Jonti böyle söyleyerek sandığa doğru eğildi.

- Aldandığını sana ispat edeceğim. Sonra sandığı açtı:

- Bak, dedi. Görüyorsun içinde telsiz malzemesinden başka bir şey yok. Sandığın içindekileri Biron'un önüne boşalttı. Biron cihazlara baktı:

- Bu neyi ispat eder? Jonti doğruldu:

- Hiçbir şeyi ispat etmez. Ama şimdi bak! Elinde atomik bir tabanca vardı. Artık hakim olamadığı bir sesle:

- Şimdiye kadar zor tahammül ettim sana, ama artık buna mecbur değilim.

Biron olduğu yerde donup kalmıştı:

- Demek tabancayı sandığa saklamıştın? .

- Sahiden seni uçuruma atacağımı mı düşündün? Yani sokak adamları gibi ellerimle mücadele edeceğim ve seni aşağı atacağım öyle mi? Ben Lingane Autarch'ıyım. Widemos Çiftçilerinin züppe idealistliklerinden bıktım.

Sonra, dişlerinin arasından yılan ıslığına benzeyen bir sesle:

- Haydi, uçuruma doğru yürü, dedi. Bir adım ileri attı. Biron gözlerini silahtan ayırmadan bir adım geriledi.

- Demek babamı öldüren gerçekten sensin.

- Evet, benim! Babanın parçalanma odasında zerrelere ayrılışını seyreden adamın şimdi de seni öldüreceğini bilmeni istiyorum. O adam sadece bir küçük Hinriad'ı hayatta bırakacak, ona ve onunla beraber geleceklere sahip olabilmek için. Düşün, iyi düşün! Yalnız kolların havada dursun yoksa tetiği çekerim. Adamlarımın bana soracakları sorular da umurumda değil!

- Daha önce de beni öldürmeye teşebbüs ettin değil mi?

- Evet ettim. Bütün tahminlerin doğru. Ama bunun sana hiçbir faydası dokunmayacak! Geri git!

- Hayır, dedi Biron. Beni öldürmek istiyorsan çek tetiği.

- Bundan çekineceğimi mi sanıyorsun?

- Ben sana tetiği çek diyorum.

- Ben de aynı işi yapacağım.

Autarch bir metre mesafeden Biron'un başına nişan aldı ve tetiği çekti.

On dokuzuncu Bölüm

TEDOR Rizzett bir kayadan öbürüne geçerek ihtiyatla ilerliyordu. Görünmek istemiyordu, hiç değilse zamanından önce görülmemeliydi. Nihayet iki kaya parçasının arasından onları gördü. Özel eldiveniyle yüzünü sildi; ama buna lüzum bile kalmamış, soğuk kuru hava ve güneş terini hemen kurutmuştu.

Çömeldi ve atomik silahını dizine koydu. Güneş sırtını ısıtmaya başlamıştı. Çok iyi bir yer seçmişti kendine o tarafa doğru dönseler bile güneş gözlerini alacak ve kendisini göremeyeceklerdi.

Sesleri, dinleme cihazından öyle kuvvetli geliyordu ki,, sesi azaltmak zorunda kaldı. Evet, radyo

yayın yapıyordu. Gülümsedi. Şu ana kadar her şey düşündüğü gibi geçmişti. Hesapta olmayan tek şey kendisinin burada bulunmasıydı. Ama değmişti doğrusu. Çok cesur bir plan yapmıştı. Bu oyunda kendi silahının hakim görevini yerine getireceğini tahmin ediyordu.

Autarch'ın silahını Biron'a doğrultmasını sabırla bekledi.

Artemisia bütün olanlardan habersizdi. Beş dakika önce Rizzett'in siluetini görmüş, onun peşinden gitmeye başlamıştı.

Ancak genç adamın koşması onun koşmasından çok hızlıydı. Güneş gözlerini yakıyordu, iki defa düştüğünün farkına bile varmadan kendisini yüzükoyun yere uzanmış buldu. Hele ikinci defasında parmaklarını fena halde incit-mişti.

Her defasında da aradaki mesafeyi kapatmak için gittikçe daha hızlı koşuyordu. Onun kayaların ardında kaybolduğunu gördüğü zaman ümitsizlik içinde ağlamaya başladı. Ümitsizlik içinde bir kaya parçasına dayandı.

Sarf ettiği aşırı gayretten boğulacak gibi oluyor var gücüyle nefes alarak bunu önlemeye çalışıyordu.

Birden iki kaya parçasının arkasına çömelmiş olan silueti gördü. Nöron kırbacı elinde o tarafa doğru koşmaya başladı. Ama Rizzett sakin bir şekilde silahını kaldırmış ateş etmeye hazırlanıyordu.

Hayır asla vaktinde yetişemeyecekti.

- Rizzett! diye bağırdı, Rizzett ateş etme!..

Tekrar düştü. Gözleri karardı ama kendini tamamen kaybetmedi. Bu defa düşerken yuvarlanmıştı ve sırtı pek fena acıyordu. Yine de kırbacı doğrultup tetiğe basacak kuvveti buldu. Gerçi bu mesafeden etkili olamayacağını, olsa da nişan alamayacağını biliyordu ama yine de son bir gayretle şansını denemek istemişti.

Bir süre sonra birinin kendini kaldırmaya çalıştığını hisseder gibi oldu. Göz kapaklarını açmak istedi ama başaramadı.

- Biron sen misin? diye mırıldandı. Bu sorusuna anlaşılmaz sesler cevap verdi. Bir ara Rizzett'i tanıdı. Yeniden konuşmak istedi ama başaramadı. Karanlık bir dünyadaydı şimdi.

Autarch ağır ağır ona kadar sayacak bir süre içinde hiç kıpırdamadan bekledi. Onun karşısında Biron da aynı şekilde hareketsiz tabancanın namlusuna bakıyordu. Sonra, namlu yavaş yavaş indi. Biron:

- Silahını gözden geçirsen fena olmaz, dedi. Pek ateş edeceğe benzemiyor.

Autarch'ın yüzü allak bullak olmuştu. Bir tabancaya bir Biron'a bakıyordu. Bir metre mesafeden tetiği çekmişti, şu anda her şey bitmiş olmalıydı. Şaşkınlığı bir anda geçti ve tabancayı açtı.

Atom kapsülünün bulunması gereken küçük hazne bomboştu. Hiddetle haykırarak artık işe yaramaz hale gelmiş olan silahı fırlatıp attı.

Biron sabırsızlıktan titreyen bir sesle:

- Şimdi teke tek dövüşeceğiz, dedi. Autarch bir adım geriledi. Biron onun üzerine doğru yürüdü.

- Seni birçok şekilde öldürebilirim. Ama hepsi aynı derecede tatmin edici olmaz. Bir atomizör saniyenin milyonda biri kadar bir zaman içinde seni öbür dünyaya göndermeye yeter. Öldüğünü anlamazsın bile, ki bu yazık olur. Halbuki yalnız kas kuvveti kullanarak öldürmek benim için daha zevkli olacak.

Bütün kasları Jonti'nin üzerine atılmak üzere kasıldığı sırada ince bir ses duydu:

- Rizzett! Rizzett! Ateş etmeyin!

Biron döndü, bir anda kayaların arasındaki metalik bir parıltı dikkatini çekti. Hemen ardından

üstüne sıçrayan bir adamın ağırlığı altında dizleri büküldü.
Autarch üzerine atılacağı zamanı iyi seçmişti! Bir taraftan bacaklarını Biron'a dolamış sıkarken bir taraftan da durmadan ensesini yumrukluyordu.
Biron'un neredeyse nefesi kesilmek üzereydi. Olanca kuvvetini toplayarak kendini bir kenara fırlatabildi. Autarch hemen ayağa kalktı ama, Biron henüz sırt üstü yere uzanmış vaziyetteydi. Tam Autarch üzerine atılırken ancak dizlerini karnına doğru çekecek vakit buldu sonra şiddetle ileri fırlatarak Autarch"ı üzerinden attı. Bu defa iki erkek aynı anda ayağa kalktılar. Birbirlerini gözden kaçırmadan, yüzleri buz gibi ter içinde bir daire çizdiler.
Biron anhidrik karbonik silindirim çıkarıp attı. Autarch da aynı şey yaptı ama, yapmadan önce sapından tutup havada çevirdikten sonra Biron'a fırlattı. Biron eğilip tehlikeyi savuşturur savuşturmaz, yayından çıkmış ok gibi düşmanının üzerine atıldı. Arka arkaya iki yumruk patlattı suratına. Autarch diz üstü düştü, Biron gerilemedi:
- Kalk diye bağırdı, daha yiyeceğin çok yumruk var, benimse hiç acelem yok.
Autarch eldivenli elini yüzüne götürdü. Terini sildikten sonra eline bakınca, kan içinde kalmış olduğunu dehşetle gördü. Sonra birden şeytani bir düşünce geldi aklına, eğilip Biron'un attığı silindiri almak istedi. Ama Biron olanca kuvvetiyle eline basarak ezdi. Aularque'ın ağzından korkunç bir haykırış koptu. Biron:
- Uçuruma çok yakınsın Jonti, dedi. O tarafa gitme, kalk ki seni öbür tarafa itebileyim. Aynı anda Rizzett'in sesi duyuldu:
- Durun!
Autarch:
- Ateş et ona Rizzett, diye uludu. Ateş et, önce kollarına, sonra bacaklarına... Onu böylece bırakıp gidelim. Rizzett, sükûnetle silahını omuzladı. Biron:
- Ne o Jonti, dedi, biri silahını boşaltmış galiba! Autarch bir şey anlamamıştı:
- Ne demek istiyorsun? diye sordu.
- Ben hiçbir zaman senin silâhlarına yaklaşamam Jonti. Peki kim yapmış olabilir bu işi. Ve şu anda kimin tüfeği senin üzerine çevrili. Benim üzerime değil Jonti, senin üzerine!
Autarch dehşet içinde Rizzett'e dönerek haykırdı:
- Hain!
- Hayır efendim, hain ben değilim. Asıl Hain Widemos Çiftçi'sine ihanet eden, onun ölümüne sebep olandır!
- Ben değilim, diye bağırdı Autarch. Ben olduğumu söylediyse yalan söylemiş.
- Bunu siz kendi ağzınızla söylediniz. Sadece tabancanızı boşaltmakla kalmadım, radyonun verici devresini de kısa devre yaparak açık tutmayı sağladım. Söylediklerinizi yalnız ben duymadım, ekipte bulunan herkes duydu. Şimdi herkes nasıl bir insan olduğunuzu anlamış bulunuyor.
- Ben sizin Autarch'ınızım.
- Aynı zamanda gelmiş geçmiş hainlerin en büyüğü!
Autarch bir süre konuşmadı. Bakışları Biron'la Rizzett arasında gidip geliyordu. Sonra doğrulup ayağa kalktı ve iradesinin son kalıntılarını da kullanarak yüksekten atan bir sesle:
- Hem bütün bunlar doğru olsa bile ne çıkar? dedi. Bana hiçbir şey yapamazsınız. Daha keşfedecek bir gezegenimiz var. Asilerin gezegeni orasından başka bir yer olamaz. O gezegenin koordinatlarını da yalnız ben biliyorum.
Kırılmış parmaklarına sarkan koluna, şişmiş üst dudağına yüzünün kan içinde olmasına rağmen,

yine de bir hükümdar havası takınmayı başarmıştı.
Biron:
- Bize vereceksin o rakamları, dedi.
- Boşuna heveslenme, hiçbir kuvvet beni konuştura-maz. Eğer rastgele bulmaya çalışırsanız, şansınız ancak bin milyarda bir olur.
Aynı anda Biron'un zihninde bir şimşek çaktı. Rizzett'e
- Onu Vicdansız'a götür, diye emretti. Rizzett:
- Bayan Artemisia da burada, dedi.
- Demek oydu!
- Merak etmeyin her şey yolunda. Sağlık durumu için. C02 silindiri olmadan gelmiş üstelik koşmuş da bu bakımdan iyi nefes alamayıp bayıldı.
Biron kaşını çattı:
- Neden gelmiş? Sevgilisine bir zarar gelmesin diye mi?
- Evet ama, o, benim Autarch için çalıştığımı sanıyordu. Size nişan alacağımı zannediyordu. Şimdi bu sıçanı götürürüm.
- Biron...
- Evet?
- Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye bakın. Ne de olsa o Autarch... Mürettebata bir şeyler söylemek gerekebilir. Çünkü herkes bütün hayatı boyunca buna hizmet etti. Artemisia kayanın arkasında, hemen yardımına gidin de soğuktan ölmesin.

* * *

Biron koşa koşa yanına gitti.
- Nasılsın?
- Sağ ol, iyiyim. Senin başını derde soktum. Öylece birbirlerine bakıp kaldılar, sanki söyleyecekleri bir şey yok gibiydi. Bir süre sonra Biron söze başladı:
- Geriye dönülemeyeceğini biliyorum, dedi. Söyleneni söylenmemiş, yapılanı yapılmamış saymak mümkün değil. Ama beni anlamanı istiyorum.
- Anlamak mı? Haftalardan beri anlamaktan başka bir şey yapmadım. Yine babamdan başlamayacaksın inşallah.
- Hayır. Babanın masum olduğunu öğrendim. Çoktandır Autarch'dan şüpheleniyordum. Ama bunu ispat edebilmek için bir çıkar yol peşindeydim. En sonunda beni öldürmeyi denemek fırsatını vererek onu söyletmeye karar verdim. Ve bunun için de Arta bir tek çare vardı.
Çok üzgün görünüyordu. Yine de devam etti:
- Çok zor oldu. Hatta babama yaptığından daha zor. Senden beni affetmeni isteyemiyorum.
- Seni anlamıyorum.
- Onun seni istediğini biliyordum Arta. Politik olarak ona mükemmel bir eş olacaktın. Onun için Hinriad adı, Widemos adından daha önemliydi. Bir defa seni elde ettikten sonra artık beni istemedi. Ben seni kasıtlı olarak onun kollarına altım. Artık benden kurtulmak zamanı geldiğine kanaat getirince de beni öldürmek için gerekli tuzağı kurdu.
- Peki bütün bu süre içinde sen beni seviyor muydun gerçekten ?
- Evet Arta, inan bana.
- Demek ki aşkını, babanın hatırasına ve ailenin şerefine feda etmeye hazardın.
- Yalvarırım Arta! Kendimle iftihar ediyor değilim, hayır. Ne yazık ki başka çarem yoktu.

- Ama bana planını anlatabilirdin, beni bir alet gibi kullanacağına müttefik olarak kullanabilirdin.
- Unutma ki bu savaş senin savaşın değil. Eğer ben ye-nilseydim -ki bu pekâlâ mümkündü- o zaman sen daha az ıstırap çekmiş olurdun; onunla evlenir ve belki de mutlu olurdun.
- Peki şimdi sen kazandın, bundan memnun kaldığını
kim söyledi sana?
- Memnun olduğunu biliyorum.
- Kendine çok güveniyorsun.
- Şimdiye kadar içinde bulunduğum şartları anlamaya çalış ne olursun. Yaptığımın bir açıdan bakınca çok kötü bir şey olduğunu biliyorum. Hiç olmazsa benden nefret etmemeye çalış.
Arteraisia tatlı bir sesle:
- Seni sevmemeye çalıştım, dedi. Ama görüyorsun ki
bunu önleyemedim.
- O halde beni affediyorsun?
- Niçin? Seni anladığım için mi? Senin gerekçelerini uygun gördüğüm için mi? Hayır! Hayır! İş bunlara kalsaydı seni asla affetmezdim. Ama seni affediyorum Biron, çünkü başka türlü hareket etmek elimden gelmiyor. Bana dönmeni istiyorum. Seni affetmekten başka bir şey yapamam.
Biron onu kollarına aldı ve buz kesilmiş dudakları birleşti. Gerçi üzerlerinde koruyucu elbise vardı, Biron eldivenli elleriyle genç kızın vücudunu hissedemiyordu, ama dudakları onun yüzünün güzelliğini içine akıtıyordu sanki. Biron ayrıldı ve önlerindeki çakıllı çöle baktı:
- Güneş batıyor, dedi. Hava daha da soğuyacak.
Artemisia:
- Çok tuhaf, diye söylendi. Artık üşümüyorum.
Birlikte gemiye döndüler.

* * *

Biron Linganelıların karşısına kendinden emin ve rahat bir tavırla çıktı. Lingane gemisi büyüktü ve mürettebatı teşkil eden elli kişi şimdi huzurundaydı: Doğduklarından beri Autarch'a kayıtsız ve şartsız itaate alışmış elli Linganelı.
Rizzett içlerinden bazılarını ikna edebilmişti. Diğerlerinin hepsi de Autarch'ın biraz önce yaptıklarını radyodan dinlemişlerdi. Ama içlerinde tereddüdü olanlar var mıydı acaba? Konuşmaya başladı:
- Niçin dövüşüyorsunuz? Niçin tehlikeye atıyorsunuz hayatınızı? Yanılmıyorsam tam özgür bir Samanyolu için değil mi? Öyle bir Samanyolu ki, buradaki bütün dünyalar bir kimsenin esiri ya da efendisi olmadan kendi kendilerini yönetsinler. Öyle mi değil mi?
Yükselen sesler cevabın müspet olduğunu gösteriyordu; ama fazlaca heyecanlanmış değillerdi. Biron devam etti:
- Peki Autarch ne için mücadele ediyor? Kendi menfaati için! Eğer kazanırsa bütün Nebula krallıklarının Autarch'ı olacak. Yani Hakan'ın yerini bu defa Autarch alacak. Bundan sizin kazancınız ne olacak? O bunu basarsın diye mi ölümü göze alıyorsunuz? Dinleyenlerden biri bağırdı:
- Hiç değilse pis bir Tyrannlı olacağına bizimkilerden
biri olur. Bir başkası:
- Autarch âsi gezegeni arıyordu, onlarla iş birliği yapacaktı. Tyrannlılar'ı yenmek için, diye seslendi; ihtiras neresinde bunun?
Biron alaycı bir sesle:

- Evet, onun yapacağı bu idi ama, kendi hesabına yapacaktı bunu. Lingane'ı bütün ordularıyla birlikte onlara sunabilirdi; ayrıca Hinriad'larla bir iş birliğini de gerçekleştireceğini ispat edebilirdi. Ve bunun sonucu olarak âsi gezegen onun emrine girecek ve bunun aksi olmayacaktı. İşte ihtiras buydu.

"Ve hareketin menfaatleri kendi hedeflerine uygun düştüğü sırada sizin hayatınızı tehlikeye atmadı mı? Babam onlar için tehlikeydi. Babam hürriyet âşıkı, namuslu bir insandı. Halk tarafından çok seviliyordu. Bunun için ona ihanet etti. Ona ihanet ederken sizin mahvolmanıza da yol açabilirdi. Kim kendi işine uygun geldiği zaman, müttefiklerden birini Tyrannlılar'a teslim etmeye hazır olan bir hainin emrinde çalışabilir?

Rizzett:

- Çok iyi, böyle devam et, diye fısıldadı. Ama salondaki ses yine duyuldu:

- Autarch asi gezegenin nerede bulunduğunu biliyor. Sizde biliyor musunuz?

- Bundan daha sonra bahsedeceğim. Önemli olan Autarch'ın şu anda bizi mahvolmaya götürdüğüdür. Şu anda uçurumun kenarına gelmiş oluruz. Şimdi önemli olan bu faciayı...

- Başka bir faciaya çevirmenin zamanı geldi, diye bir ses gürleyiverdi geriden.

Biron dehşet içinde döndü. Elli kişinin ağzından anlaşılmaz sesler yükseldi. Bir anda ona, sanki hepsi birden ileri atılacaklar gibi geldi; ama toplantıya silahsız gelmişti hepsi de Rizzett bunu özellikle sağlamıştı. Tepeden tırnağa silahlı bir Tyrann birliği arkalarında duruyordu. Önlerinde de iki elinde birer atomizör tutan Simok Aratap vardı.

Yirminci Bölüm

SİMOK ARATAP karşısında oturan, biri kadın üçü erkek dört kişiyi gözleriyle tarttı. Bu defa oyunun sonuna gelinmişti artık. Şimdi bulmacanın son taşları gerektiği yere konacak ve oyun kazanılmış olacaktı. Allahtan ki şimdi tamamen hürdü. Kumandan Andros Tyrann filosuyla beraber geri dönmüştü. Amiral gemisi ona bol bol yeterdi. Kendisine kafa tutanlardan nasıl nefret ederse, işini geciktirmeye kalkanlardan da aynı şekilde nefret ediyordu. Sakin bir sesle konuşmaya başladı:

- Bayan ve Baylar... İzin verirseniz önce size son olayların bir özetini sunayım. Autarch'm gemisi seçkin bir ekip tarafından Tyrann'a gönderildi. Autarch'ı Kumandan Andros'un emrindeki adamları kanun gereğince muhakeme edilecek; eğer suçlu görülürlerse ihanetlerinin cezasını çekeceklerdir. Bunlar sıradan basit asiler ve sıradan basit asilere yapılan muameleyi görecekler. Ama ben size ne yapayım?

Rhodia yöneticisi Hinrik de onun yanındaydı ve her zamankinden daha aciz, daha acınacak durumda olduğu görülüyordu. Söze karıştı:

- Benim kızımın henüz çok küçük olduğunu hesaba katmanızı rica ederim. Bu işe isteyerek karışmadı. Artemisia söyle ona...

- Kızınız özgürlüğüne kavuşabilir... Yanılmıyorsam Yüksek rütbeli bir Tyrannlının sözlüsü o. Bu nokta hesaba katılacaktır.

Artemisia:

- Diğerlerini serbest bırakırsanız evlenmeye razı olurum, dedi.

Biron fırlayıp ayağa kalktı; ama Tyrann komiseri gülümsedi ve bir işaretle onu yerine oturttu. Sonra Artemisia'ya döndü:

- Bakın sayın bayan; benim bir iktidarım var tabii; ama ben Hakan değilim. Üstlerime karşı davranışlarımın gerekçelerini açıklamak zorundayım. Bana gerçekten vereceğiniz şey nedir?

- Bu evlenmeyi kabulüm.

- Bu karar size ait değil unutmayın ki. Babanızın büyük yetkisi var ve o bu kararı verdi zaten. Başka bir şeyiniz var mı?

Aratap'ın niyeti ağır ağır onların iradelerini yok etmekti Aslında başarıyla oynadığı bu oyun, ona bir zevk veriyor da değildi. Meselâ genç kız hıçkırarak ağlayabilir bu da genç adam üzerinde şüphesiz çok etkili olurdu. Birbirlerini sevdikleri muhakkaktı. Gerçi bu durumda ihtiyar Pohang'ın onu hâlâ isteyeceğinden de pek emin değildi... Ama Aratap kızın çok güzel olduğunun da farkındaydı.

Ne var ki, Artemisia dengesini muhafaza ediyordu. Aratap, güzel, çok güzel diye düşündü, kuvvetli bir karakteri var. Aslında ihtiyar Pohang'ı pek fazla mutlu edeceğe benzemiyor. Hinrik'e döndü:

- Siz de kuzeninizin lehinde bir şeyler söylemek ister misiniz?

Hinrik konuşmak ister gibi ağzını açtıysa da Gillbret hemen atıldı:

- Hiç kimsenin beni korumasını istemiyorum? Tyrannlılar'dan gelecek lütuf eksik olsun. Durmayın kurşuna dizin beni.

Aratap:

- Sinirlerinize hakim olamıyorsunuz, dedi. Muhakeme etmeden sizi kurşuna dizdirmeyeceğimi biliyorsunuz.

- O benim kuzenim, diye mırıldandı Hinrik.

- Bu dikkate alınacaktır efendim. Aslında sizin de asil ailenizin diğer fertleri de şu anda çok üzgün durumda. Varlığınızın bizim için vazgeçilmez olduğunu biliyorsunuz siz. Merak ettiğim şu, acaba kuzeniniz bu olaydan bir ders aldı mı?

Aslında Gillbret'in tepkisi onu çok memnun etmişti. Hiç değilse o, samimi olarak ölümü istiyordu; Autarch'ın adamlarından biriydi. Hayatın gaileleriyle uğraşmaktan bıkmıştı artık. O halde onu biraz daha fazla ezmek için hayatta tutmalıydı.

Sonra Rizzett'e döndü, bir süre dalgın bakışlarla genç adamı seyretti. Bu, Autarch'ın adamlarından biriydi. Bunu düşününce bir rahatsızlık hissetti içinde. Önce, biraz katı bir esastan hareket ederek Autarch'ı suçlular listesinden silmişti. Ama insan zaman zaman aldanabilirdi. Bu bir bakıma da gereklidir.

- Sen bir haine hizmet eden bir budalasın, dedi. Bize hizmet etseydiniz bu lehinize olurdu.

Rizzett kıpkırmızı oldu, Aratap devam etti:

- Evet silahlar alanında çok önemli bir yeriniz var ama, bunu rahatlıkla hesaba katmayabiliriz. Siz asil olmadığınız için, durumunuz herhangi bir politik müdahaleyi gerektirmez. Ve herkes sizin bir maşanın maşası olduğunuzu bilecek. Yazık!

- Herhalde bana pazarlık için bir teklifiniz olacaktır, dedi Rizzett.

- Pazarlık mı?

- Meselâ arkadaşlarım aleyhine şahitlik etmemi istemek gibi. Bizimkilerden ancak bir avuç insanı ele geçirdiniz. Bana öyle geliyor ki, sizi asıl ilgilendiren isyancıların tamamıdır.

Aratap belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

- Hayır, Autarch bizim elimizde, onun söyleyecekleri bize yeter. Zaten Lingane'a küçük bir sefer açmak yeterli; o zaman isyan hareketinin zerresi kalmayacaktır, size temin ederim bunu.

Sıra genç adama gelmişti. Aratap onu sona saklamıştı. Çünkü burada bulunanlar arasında en

zekisi ve en cesuru şüphesiz oydu. Ama çok gençti ve gençler nadiren tehlikeli olurlar. Çünkü sabırları yoktur. Önce Biron konuştu:

- Yerimizi nasıl buldunuz? Sizin hesabınıza mı çalışıyordu?

- Kim Autarch mı? Hayır, bu defa değil. Bana öyle geliyor ki bu zavallı budala ikili oynamak istedi bu defa. Ama böyle bir oyunda başarılı olmak için ondan çok daha fazla zeki olmak gerekir.

Hinrik birden, ne yaptığından habersiz bir budala gibi söze karıştı:

- Tyrannlılar'ın gemileri uzay-ötesinde takip edebilecek özel bir sistemleri var.

Aratap hiddetle ona döndü:

- Ekselanslarından benim sözümü kesmemelerini rica etmek zorundayım.

Aslında bunun önemi yoktu. Karşısındaki dört kişinin artık onun için tehlikeli bir tarafı kalmamıştı. Ama asıl amacı genç adamı tereddütler içinde bırakmak, merak ettiği bir şeyin cevabını almasını önlemekti. Biron:

- Olaylara dönelim, dedi. Herhalde bizi burada toplayışınız sevginizden ileri gelmiyor. Şunu öğrenmek istiyorum, niçin biz de diğerleri gibi Tyrann yolunda değiliz? Bunun sebebi bizi nasıl öldüreceğinize henüz karar vermemiş olmanızdır, içimizden ikisi Hinriad, ben de Widemos'um. Rizzett de Lingane filosunun yüksek rütbeli bir subayı. Beşinciye gelince, pençelerinizin arasında tuttuğunuz bu alçak hain yine de Lingane Autarch'ıdır. Tyrann'dan Samanyolu'nun öbür ucuna kadar bütün Krallıklar'ı heyecana vermeden içimizden hiçbirini öldüremezsiniz. Bizimle pazarlığa oturmak zorundasınız, çünkü elinizden başka bir şey gelmez.

- Bu söylediklerinizde gerçek payı yok değil. İzin verirseniz size olayların gelişmesini kısaca anlatayım. Sizi nasıl takip ettiğimiz önemli değil, üstelik bu konuda yöneticinin taşkın hayalinde canlandırdığı sözlere de kulak asmamanızı rica ederim. Buraya gelmeden önce üç yıldızın yanından geçtiniz. Dördüncü yıldızda ümit verici bir gezegene rastladınız ve oraya indiniz. Biz de sizin gibi yaptık ve sizi gözetledik. Boş yere beklemiş olmadığımıza inanıyorduk, nitekim bunun boşuna olmadığı da sonradan anlaşıldı. Siz Autarch'le kavga ettiniz. Radyo vericisi açık bırakıldığından aranızda geçen konuşmaların hepsini dinledik. Bunu siz tertiplediniz çünkü bir dolap çeviriyordunuz. Ne var ki konuşmalarınızın hepsini biz de dinledik. Autarch size Nebula içinde gidilecek bir yıldız daha kaldığını ve âsi gezegenin o yıldızın etrafında döndüğünü söyledi. Asi bir gezegen!., itiraf edeyim ki bu beni çok ilgilendirdi. Peki bu beşinci gezegen neredeydi acaba?

Aratap sustu ve bir süre hiç konuşmadan birer birer karşısındakileri süzdü. Sessizliği ilk bozan Biron oldu:

- Asi gezegen diye bir şey yok!

- O halde siz bir hiçi arıyordunuz?

- Biz hiçbir şeyi aramıyorduk.

- Gülünç oluyorsunuz.

Biron bıkkın bir şekilde omuz silkti:

- Eğer başka bir cevap bekliyor idiyseniz, gülünç olan sizsiniz.

Aratap hiç aldırmadan söze devam etti:

- Bu asi gezegen ahtapotun kollarının tam ortası olmalı. Eğer şu anda hayatta bulunuyorsanız, onu bulmak istediğim içindir. Çünkü hepinizin kazanmak isteyeceği bir şeyler var. Sayın Artemisia, ben sizi istemediğiniz bu evlilikten kurtarabilirim. Monsenyör Gillbret, size dilediğiniz şekilde araştırmalarınıza devam edebileceğiniz bir laboratuvar kurabilirim. Evet, evet sizin hakkında bildiklerimiz, umduğunuzdan çok fazla.

Aratap böyle söyler söylemez başını çevirdi. Çünkü yaşlı adamın birden hıçkırarak ağlamaya başlayacağını sanıyordu, başını çevirdi ve devam etti:

- Albay Rizzett, sizi bir açık mahkemede yargılanmak utancından kurtarabilirim. Size gelince Biron Farrill, tam yetkiyle Widemos Çiftçisi olabilirsiniz. Hattâ babanızı da temize çıkarabiliriz.

- Şüphesiz onu hayata döndürebilirsiniz de?

- Ama şerefini iade ederiz.

- Onun şerefi, mahkûmiyetine sebep olan ve öncüsü olduğu hareketin kendisindedir. Hiçbir zaman ondan alamadığınız bir şeyi kendisine geri veremezsiniz.

Aratap hiç aldırmadan devam etti:

- İçinizden biri bu gezegenin nerede olduğunu bana söyleyecektir. Herhalde biriniz bunu akıl edecek kadar zekisinizdir. Kim söylerse vaadettiğim şeyi kazanacaktır. Diğerleri de sırayla, evlendirilecek, hapsedilecek, idam. edilecekler. Yani en istemedikleri şey başlarına gelecek. Şunu da demedi demeyin; gerektiği zaman en korkunç işkenceleri yapmakta da tereddüt etmem.

Bir an sustuktan sonra sordu:

- Evet içinizde hanginiz önce konuşacak bakalım? Unutmayın ki siz konuşmazsanız yanınızdaki konuşacaktır. O zaman her şeyi kaybetmiş olacaksınız, üstelik ben de istediğimi elde etmiş olacağım.

- Boşuna zahmet, dedi Biron, asi gezegen diye bir dünya yok. Bu bakımdan bütün bu vaatlerinizin size bir yararı dokunmaz. Çünkü aradığınız yer mevcut değil.

- Ama Autarch aksini söylüyor.

- O zaman bu soruyu ona sorun.

Aratap yüzünü buruşturdu. Aklın alamayacağı kadar inatçı biriydi bu delikanlı.

- Ben şahsen sizlerden biriyle anlaşmak istiyorum, bütün mesele bu, dedi.

- Eskiden Autarch'la birçok anlaşmalar yaptınız. Bir defa daha deneyin bunu; Biz, satmak istediğiniz şeylerden hiçbirinin alıcısı değiliz.

Biron arkadaşlarına baktı:

- Doğru mu söylediklerim?

Artemisia belli belirsiz ona yaklaştı ve kolunu tuttu. Rizzett başıyla evet cevabı verdi. Gillbret'in ise mırıldandığı duyuldu:

- Evet!

Aratap bunun üzerine:

- Siz istediniz, dedi ve önündeki düğmelerden birine bastı.

* * *

Autarch'ın sağ kolu karnından dolaşan metal, manyetik bir bantla askıya alınmıştı. Yüzünün sol tarafı şişmiş ve morarmıştı; yanağında yukarıdan aşağıya doğru bir yara izi görülüyordu. Bir muhafız kolundan tutuyordu. Autarch sert bir hareketle onu uzaklaştırdıktan sonra hareketsiz kaldı.

- Benden ne istiyorsunuz? diye sordu.

- Birazdan söyleyeceğim, dedi Aratap. Ancak daha önce karşınızda bulunanları dikkatle incelemenizi istiyorum. Önce ölümünü istediğiniz bu delikanlıdan söze başlayalım. Bir defa o ölmediği gibi sizin yüzünüzün şeklini değiştirecek ve planlarınızı suya düşürecek kadar yaşadı. Halbuki siz bir Autarch idiniz o ise basit bir sürgün.

Autarch'ın bitkin suratının biraz kızarır gibi olduğunu söylemek mümkün bir şey aslında. Ama hiçbir uzvunda tek bir kıpırdanma olmadı.

Üstelik Aratap ona bakmaya lüzum bile görmemişti. Aynı monoton sesle ve ilgisiz tavırla devam

etti:

- Şimdi gelelim Gillbret oth Hinriad'a. Onun hayatını kurtarana ve size getiren Gillbret oth Hinriad'a. Sonra sayın Artemisia oth Hinriad'a, gelelim bu çapkının aşkı için ihanet etmedi mi? Ve nihayet albay Rizzett, en güvenilir askerî yardımcınız, sağ kolunuz de işi size ihanet kadar götürdü. Bu dört kişiye karşı borçlu hissediyor musunuz kendinizi Autarch?

Autarch aynı soruyu tekrarladı:

- Benden ne istiyorsunuz?

- Küçük bir bilgi. Bu bilgiyi verin bana, yine Lingane Autarch'ı olursunuz... Aksi halde...

- Aksi halde?

- Aksi halde aynı bilgiyi onlar verecek. Onlar kurtulacak siz idam edileceksiniz. Bu bakımdan size soruyorum eğer onlara bir borcunuz varsa, eğer onlara hayatlarını kurtarmak fırsatını vermek istiyorsanız - hem de kendi hayatınız pahasına - diyeceğim yok.

Çektiği acıya rağmen, Autarch gülümsemeye çalıştı:

- Onlar benim hayatım pahasına kendi hayatlarını kurtaramazlar; çünkü aradığınız asi gezegenin yerini tek bilen benim. Yalnız ben!

- Ben size henüz neyi öğrenmek istediğimi söylemedim ki...

- Sizin neyi öğrenmek istediğinizi pekâlâ biliyorum.

Sesi birden değişmiş, adeta tanınmaz hale gelmişti:

- Eğer konuşmaya devam edersem Autarch'lığım eskisi gibi devam edecek mi?

Aratap gülümseyerek cevap verdi:

- Tabii sizinle biraz daha yakından ilgilenmek şartiyla.

Rizzett birden atıldı:

- Eğer ona inanırsanız, hainliklerinize yenisi eklemekten başka bir şey yapmış olmazsınız, Autarch! Ve mükâfat olarak da sizi öldürürler yine de!

Bir muhafız müdahale etmeye kalkıştı ama, Biron, susturmak için Rizzett'in üstüne atılmıştı.

- Böyle davranma aptal, bir işe yaramaz!

Jonti konuştu:

- Artık benim Autarch'lığımın da, hattâ hayatımın da önemi yok Rizzett.

Sonra Aratap'a dönerek devam etti:

- Ama bunlar!.. Bunları Öldürecek misiniz? Bana söz verin.

Yüzü bembeyaz kesilmişti, insanlıktan çıkmış bir sesle Biron'u göstererek ilâve etti:

- Hele bunu! Aratap:

- Söyleyeceklerinizin bedeli buysa kabul ediyorum, dedi.

Autarch çıldırmış gibiydi;

- Elimden gelse onun cellâdı ben olurdum dedi. Eğer idam işaretini ben verseydim, söyleyeceklerimin mükâfatını tam anlamıyla almış olurdum. Ama mademki o öğrenmenizi istemiyor, o halde ben söyleyeceğim, ro, theta ve pi'yi, parsek ve radyon olarak söylüyorum: 7352.43,1.7832, 5.2112. Bu üç rakam gezegenin Samanyolu içindeki gerçek yeridir. Not aldınız mı?

Aratap yazmasını tamamlayarak:

- Elbette, diye cevap verdi. Rizzett:

- Hain! diye gürleyerek yerinden fırladı, Dengesi bozulan Biron, Lingane'lıyı tutamamıştı. Rizzette muhafizlarla çılgınca mücadele ediyordu. Diğerleri de geldi ama Lingane'lı bir tabanca almayı başardı. Tyrannlı askerlerle elleriyle, dizleriyle, dişleriyle mücadele ediyordu. Biron aralarına gidip

onu boğazından yakaladı, ama Rizzette:

- Alçak, diye bağırdı ve askerlerin arkasına saklanmaya çalışan Autarch'a ateş etti! Askerler hemen silâhını alıp onu etkisiz hale getirdiler.

Autarch'ın sağ kolu ve göğsünün sağ bölümü kömürleşmişti. Kolu, manyetik askıda sallanıyordu. Uzunca bir süre sanki hayattaymış gibi baktı kaldı. Halbuki vücut yavaş yavaş dengesini kaybediyordu. Sonra gözleri camlaştı ve yanmış bir ağaç kütüğü gibi etrafa siyah küller saçarak yıkılıp kaldı.

Artemisia başını Biron'un göğsüne gömerek yüzünü sakladı. Biron, babasının katiline son bir defa hiddetle baktıktan sonra başını çevirdi. Hinrik asabî bir gülme krizine tutulmuş gibiydi. Aratap ise istifini bozamamıştı:

- Cesedi kaldırın, diye emretti.

Rizzett'in doğrulmasına yardım ettiler. Kalkıp üstünü silkelerken Biron'a dönerek hırsla:

- Delirdin mi sen, az kalsın vuramayacaktım, dedi.

- Sen Aratap'ın tuzağına düştün.

- Ne tuzağı? Bu alçağı öldürmedim mi?

- İşte tuzak buydu. Ona büyük bir hizmette bulundun.

Rizzette cevap vermedi. Aratap ise söze karışmadan dinliyordu. Üstelik de büyük bir zevkle dinliyordu. Bu delikanlının kafası gerçekten iyi çalışıyordu. Biron devam etti:

- Aratap bizim gezegendeki konuşmalarımızı dinlediğine göre, işine yarayacak bilginin onda olduğunu öğrenmişti. Aratap bizi sorguya çekip, sanki biliyormuşuz gibi bizden öğrenmeye kalkarak asabımızı bozmak ve delice bir harekette bulunmamızı sağlamak istedi. Yani bilgiyi aldıktan sonra öldürmek!

Aratap:

- Doğrusu ben, bu işi sizin yapacağınızı sanıyordum, dedi.

- Hayır, diye cevap verdi Biron, ben olsam size ateş ederdim.

Sonra Rizzett'e dönerek devam etti:

- Anlamıyor musun? Tyrannlılar yılan gibidir. Onlar Autarch'ın elindeki bilgiyi edinmek istiyorlardı. Karşılığında herhangi bir şey verecekleri de yoktu. Ama onu öldürmek riskini göze alamıyorlardı. Onların yapacağı işi sen yaptın!

Aratap:

- Çok yerinde bir görüş, dedi, aynen öyle. Ben istediğim bilgiyi elde ettim.

Geminin içinde kuvvetli bir zil sesi duyuldu. Rizzett:

- Olsun, dedi, belki ona bir hizmette bulundum ama, hiç olmazsa kendimi tatmin ettim. Komiser :

- Yanlış düşünce, dedi. Genç dostumuz yaptığı tahlili fazla derinleştirmedi. Unutmayın ki yeni bir suç işlendi.

Sadece ihanetle suçlanacağınız için sizden kurtulmak kolay olmayacaktı. Ama düşünün ki şimdi Lingane Autarch'ını öldürdünüz. Lingane kanununa göre muhakeme ve idam edileceksiniz. Sizi Lingane'lılar ortadan kaldıracaklar. Bizim bu işte bir günahımız yok.

Sonra birden zil sesini hatırlayarak kapıyı açıp sordu:

- Ne oluyor?

- Bir asker selâm verdi:

- Genel alarm var, büyük ambarda.

- Yangın mı?

- Henüz bilinmiyor sayın komiser? Aratap elini alnına götürdü:
- Gillbret nerede?
Gillbret'in ortadan kaybolduğunu kimse fark etmemişti. Aratap:
- Hemen buluruz onu, dedi.
Gerçekten de buldular. Makine dairesindeki dev metal cihazların arasına saklanmıştı. Komisere kadar adeta sürükleyerek götürdüler. Aratap:
- Bir gemiden kaçılamaz monsenyör, dedi, hele genel alarm, zilini çaldırmak hiçbir işe yaramaz. Bir alarm işaretinden sonraki kargaşalık asla uzun sürmez.
Diğerlerine dönerek devam etti:
- Bu kadarının kâfi olduğu kanaatindeyim. Sizin çaldığınız kruvazörü, Farrill benim özel gemim olarak alıkoydum. Asi gezegeni araştırmada bana yaran olur. Ölmüş bulunan Autarch'ın verdiği rakamlara göre gerekli hesaplar yapılınca Sıçrayış'ı gerçekleştireceğiz. Bugüne kadar yaşamadığınız bir maceraya şahit olacaksınız.
Daha sonra tutukluları ayırdılar. Artemisia'yı babasının yanında kalmıştı. Rizzett ve Biron'u başka başka yönlere götürdüler. Gillbret ise :
- Ben yalnız kalmak istemiyorum, istemiyorum, diye debeleniyordu.
Aratap içini çekti. Tarih kitaplarının dediklerine bakılırsa bu adamın babası büyük bir kraldı. Onu küçük düşüren böyle bir sahneyi seyretmekten iğreniyor gibiydi:
- Onu ötekilerden birinin yanına koyun, dedi.
Gillbret'i Biron'un kapatıldığı yere koydular. Işıkların kapatılmasıyla kendini belli eden gecenin başlangıcına kadar tek kelime konuşmadılar. Bulundukları odada şimdi sadece kırmızımsı bir ışık kalmıştı. Bu ışık da nöbetçilerin kapalı devre televizyonundan içeridekileri görmelerini sağlıyordu. Ama insanı uyutmayacak cinsten acayip bir ışıktı bu. Zaten Gillbret'in de uyumaya niyeti yoktu. Bir ara:
- Biron, diye seslendi, Biron.
Biron uyumak üzere iken zoraki cevap verdi:
- Ne istiyorsunuz?
- Başardım Biron, her şey yoluna girdi.
- Bana kalırsa uyumaya çalışın. Gillbret devam etti:
- Ama sahi söylüyorum. Gerekli olanı yaptım Biron. Aratap belki kurnaz ama, ben ondan daha kurnazım. Eğlenceli değil mi? Sen hiç merak etme Biron ben her şeyi yoluna koydum.
- Neyi yoluna koydun?
Biron birden tamamen uyandı, doğrulup oturdun, Gillbret'i de omuzlarından sarsarak kalkıp oturmaya mecbur etti:
- Cevap ver!
Gillbret hiç düşünmeden anlatı:
- Biliyorsun beni makine dairesinde buldular. Saklandığımı sanıyorlardı. Ama ben saklamak için gitmemiştim ki oraya. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı onun için genel alarmı harekete geçirdim.
Bir an durduktan sonra ekledi:
- Biron hiperatomik reaktöre kısa devre yaptırdım.
- Ne?
- Çok kolay oldu doğrusu. Bir dakikamı aldı sadece. Ama başardım sonunda. Sıçrayış'tan önce

bunu fark etmelerine imkân yok. Ondan sonra da reaktördeki yakıtın hepsi birden enerjiyle dolacak ve zincirleme bir reaksiyon oluşacak. Aratap, gemisi, ve biz duman zerreleri halinde uzayda yok olacağız böylece asi gezegenle ilgili bütün deliller ortadan kalkmış olacak.

Biron dehşet içinde ondan uzaklaştı.

- Gerçekten yaptınız mı bunu?

- Evet. Ve biz de öleceğiz Biron! Ben ölümden korkmuyorum Biron, ama yalnız ölmek de istemiyorum. Yalnız ölmek istemiyorum. Başkalarıyla beraber ölmek istiyorum.

Biron:

- Deli, diye bağırdı, deli! Eğer bunu yamasaydınız yine de başarıya ulaşabilirdik.

Gillbret onu duymuyordu bile. Anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu.

Biron birden fırlayıp kapıya koştu.

- Muhafızlar; diye bağırdı. Muhafızlar! Acaba kaç saatleri kalmıştı? Ya da kaç dakikaları?..

Yirmi birinci Bölüm

HIZLI adımlarla gelen bir askerin ayak sesi duyuldu, sonra askerin kaba sesi odayı doldurdu:

- Alandan uzak durun!

Şimdi karşı karşıya idiler. Hapishane görevi yapan odaların kapısı yoktu; kapı yerine gözle görülmeyen bir manyetik alan vardı. İnsan elini uzatınca önce sanki kauçuğa dokunuyormuş gibi oluyor, ardından görünmeyen manyetik alan, çelik gibi ser deşiyordu. Biron'un daha ilk dokunuşunda alan sertleşmişti. Çok tehlikeli bir şeydi bu. Hava gibi saydamdı, aynı zaman nöron kırbacına karşı da geçersizdi ve askerin elinde bir nöron kırbacı duruyordu.

- Komiser Aratap'ı görmem lâzım, dedi Biron.

- Gecenin bu saatinde bu kadar patırtıyı bunun için mi yaptın?

Askerin keyfi yerinde değildi, zaten gece nöbetlerinden nefret ederdi. Üstelik bu geceki oyunda da kaybetmişti. Biron ümitsizlik içinde:

- Çok önemli dedi, kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

- Hayır efendim pekâlâ bekleyebilirsin. Kırbacımın tadına bakmak istemiyorsan geri çekil.

- Dinleyin beni, dedi Biron, arkadaşım Gillbret oth Hinriad hasta. Belki de ölüm halinde. Eğer bu gemide, ona haber vermememiz yüzünden bir Hinriad ölürse komiser derinizi yüzer.

- Nesi var?

- Bilmiyorum, eğer canından bezmedinse acele et.

Muhafiz homurdanarak uzaklaştı. Biron ayak sesleri kayboluncaya kadar kapıda bekledi. Sonra Gillbret'in yanına gitti. Yavaşça başını kollarının arasına aldı. Gözleri

yuvasından fırlamış gibiydi. Dehşetli bir korku içindeydi, öyle ki onu tanımadı bile; Biron:

- Ben Biron'um dedi, nasıl hissediyorsunuz kendinizi?

Söyleneni anlaması için epeyce bir sürenin geçmesi gerekti sonra:

- Biron?.. Biron?.. Diye söylendi. Ardından gözünde bir kıvılcım çaktı:

- Biron, dedi, Sıçrayış yakın mı? Ölmek fena olmayacak. ..

Biron yavaşça doğruldu. Ondan bir hayır gelmeyeceği belliydi. Zavallı, hiç şüphesiz son derece kahramanca bir jest yapmış olduğunu sanıyordu.

Ama niçin Aratap'ı çağırmıyorlardı hâlâ? Ya da niçin kendisini dışarı bırakmıyorlardı? Duvarları

yumruklamaya başlandı. Eğer karşısında bir kapı olsa, kapıyı kırabilirdi. Demir parmaklıklar olsa parmaklıkları büküp, çıkacak kadar bir yer açabilirdi kendisine. Ama karşısında bir kuvvet alanı vardı ve bunun karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Yeniden bağırdı.

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu. Kapıya doğru koştu. Ama kimseyi görmedi. Bir süre sonra muhafiz yeniden görüldü. Bu defa yanında bir subay vardı. Subay:

- Uzaklaş kapıdan ve ellerini havaya kaldır, diye bağırdı.

Nöron kırbacı üzerine çevrilmişti. Biron:

- Ama bu Aratap değil, dedi, ben komiserle görüşmek istiyorum. Subay :

- Eğer Gillbret ath Hinriad hasta ise onun Aratap'a değil bir hekime ihtiyacı var demektir, dedi.

Manyetik alan, minik, mavi bir ışık çakarak kayboldu. Subay içeri girince, kolunda doktor işareti taşıdığını gördü. Biron ona doğru bir adım attı:

- Dinleyin, beni, dedi. Gemi Sıçrayış'ı yapmamalıdır. Bu kararı verecek tek kişi komiserin kendisidir. Bunun için kendisiyle görüşmem şart. Anlıyor musunuz beni? Siz subaysınız, onu uyandırabilirsiniz.

Doktor Biron'u uzaklaştırmak için elini kaldırdı, ama beriki şimşek gibi bir hareketle onu itti. Doktor haykırdı:

- Nöbetçi bu adamı dışarı çıkar!

Nöbetçi içeri girerek Biron'un bacaklarına atıldı. İkisi birden yerde boğuşmaya başladılar. Biron bir yandan adamı yere yapıştırmış kıpırdatmamaya çalışıyor, bir yandan da nöron kırbacını almaya çalışıyordu. Bir ara göz ucuyla subayın yardımcı kuvvet getirmek için kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Nöbetçinin omuzunu bırakarak, subayın ayaklarına yapıştı, adam küfürler ederek yere yuvarlanırken nöbetçi kırbacını bırakıp onun üzerine atılmak istedi, ama Biron tekrar döndü ve kırbacı kaptı.

Şimdi diz çökmüş durumdaydı. Bir elinde Tyrannlılar'a doğru çevirdiği kırbacı tutuyordu:

- Tek kelime söylemeden bütün silahlarınızı atın, diye emretti.

Nöbetçi doğruldu, plastikleştirilmiş metalden yapılma copunu yere attı. Gömleği yırtılmış, nefretle Biron'a bakıyordu. Doktora gelince, o zaten silâhlı değildi.

Biron hemen copu aldı:

- Ne yazık ki sizi bağlayacak vaktim yok dedi ve kırbaçtan iki şimşek çıktı.

Önce nöbetçi, sonra doktor bir anda kaskatı kesildiler ve kırbacın çakmasından önce hangi durumdaysalar aynı durumda, taş gibi yere yıkıldılar.

Biron, Gillbret'e baktı, hiçbir anlam taşımayan bakışlarıyla onları seyrediyordu. Biron:

- Özür dilerim ama sizin de hareketsiz kalmanız lâzım dedi ve yeniden ateş etti. Gillbret yüzünde aynı aptal ifade ile olduğu yerde dondu kaldı.

Biron oradan koridora çıktı. Etraf çok sessizdi. "Gece dönemi"nde bütün gemi uyuyordu. Uyumayanlar sadece nöbetçiler ve teknik ekipten birkaç kişiydi.

Aratap'ı aramakla geçirecek vakti de yoktu. Doğruca makine dairesine gitmeye karar verdi. Herhalde geminin arka tarafında olmalıydı.

Biraz sonra kendisine doğru gelen mavi makinist gömlekli biriyle karşılaştı ve ona sordu:

- Sıçrayış ne zaman?

- Yarım saate kadar, diye adam cevap verdi.

- Makine dairesine buradan mı gidiliyor?

- Evet, merdiveni çıkacaksın.
Adam bu cevabı verir vermez geri döndü:
- Hey... Siz kimsiniz?
Biron cevap vermedi, kırbaç yeniden bir şimşek çaktı. Biron adamın üzerinden atlayıp koşmaya başladı. Yarım saat saat çok bir zaman değildi...
Merdivenleri koşarak çıktı. Birden kör edici bir ışıkla karşılaştı, kulağına sesler geldi. Makine dairesine varmıştı, içeridekilerin hepsi de çalışıyor olmalıydılar. Ondan sakınmaları için de bir sebep yoktu.
İçeri girdi. Maddeyi enerjiye çeviren dev makinelerin yanındaki insanlar ona ufacık görünüyordu. Etrafta yanan yüzlerce kadran makinelerin çalışmakta olduğunun habercisiydi. İçinde bulunduğu gemi dev bir yolcu gemisi büyüklüğünde idi ve kendi kaçırdığı Tyrann gemisi bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. O gemide her şey otomatikti; ama burada, bütün bir şehre yetecek kadar enerji üreten makineler sürekli olarak kontrol altında tutuluyordu.
Şu anda, salonu çepeçevre kuşatan metal bir köprü üzerindeydi. Bir köşede küçük bir büro vardı, iki kişi burada ordinatörlerin üzerine eğilmiş çalışıyordu.
O tarafa doğru gitti, içeri girdi. İki kişi başlarını kaldırıp "ne istiyorsun" gibilerden ona baktılar. İçlerinden biri:
- Evet, dedi, ne oluyor? Burada işin ne? Yerine dön?
Teğmen rütbesi taşıyordu bu adanı. Biron:
- Dinleyin, beni, dedi. Çok önemlidir bu. Hiperatomik reaktöre kısa devre yaptırıldı. Hemen tamir edilmesi lâzım.
Diğeri:
- Bir dakika, dedi. Ben bu adamı gördüm. Mahkûmlardan biri bu. Sakın kaçırma Lancy!
Teğmen kapıdan çıkmak üzereyken Biron onu yakaladı:
- Doğru, mahkûmlardan biriyim. Ben Widemoslu Biron'um. Ama bu söylediğim doğru. Hiperatomik reaktöre kısa devre yaptırıldı. İnanmıyorsanız gidin bakın.
Teğmen gözlerini nöron kırbacından ayıramıyordu.
- Bunu kontrol etmemiz imkânsızdır, dedi, ancak komiserin izin vermesi lâzım. Aksa halde bütün Sıçrayış hesaplarını yeniden yapmak gerekir, bu da bizim saatler kaybetmemize yol açar.
- O halde izin alın. Komisere haber verin.
- Komünikatörden yararlanabilir miyim?
- Çabuk olun.
- Teğmen yavaşça mikrofona doğru yaklaştı sonra birden, kürsünün yanındaki düğmelerin hepsine birden yüklendi. Aynı anda her tarafı kulakları sağır eden sesler doldurdu.
Biron hemen köprüye çıktı. Her taraftan nöbetçiler geliyordu. Hemen korkuluğa dayanarak fırlayıp kendini yere attı ve makine dairesinin metal zeminine düştü, hedef olmamak için hızla yuvarlanmaya başladı. Kulaklarının dibinden bir tabancanın ışını geçti ama yaralanmadan kendisini bir makinenin arkasına atabildi. O zaman sağ bacağının şiddetle ağrıdığını hissetti. Düşerken incitmiş olmalıydı. Diz üstü doğruldu ve haykırdı:
- Ateş etmeyin, ben silâhsızım. Sonra önce kırbacı ardından copu fırlatıp attı.
Bir an sessizlik oldu, sonra yeniden yüksek sesle konuşmaya başladı:
- Ben bir faciayı önlemek için buraya geldim. Hiperatomik reaktöre kısa devre yaptırıldı! Sıçrayış için gerekli rejime girdiği zaman, hepimiz birden havaya uçacağız. Sizden sadece reaktörü

kontrol etmenizi istiyorum. Eğer yanılmıyorsam hepimizin hayatı kurtulur.

Bir ses emretti:

- Susturun şunu!

- Beni dinlemektense ölmeyi tercih mi ediyorsunuz?

Biron önce hafif bir ses duydu. Sonra başının üzerinde başka bir ayak sesi belirdi. Bir asker kayarak yanına indi. Biron bekliyordu. Ayağı sakatlanmıştı ama, henüz kolları sağlamdı.

Tam o sırada hoparlörün iyice kuvvetlendirerek yaydığı kalın bir ses duyuldu:

- Hepiniz işinizin başına!.. Sıçrayış hazırlıklarını durdurun. Reaktörü kontrol edin!

Bu Aratap'tı. Bir an sustuktan sonra devam etti:

- Delikanlıyı bana getirin.

Biron iki asker koluna girdiği halde ancak topallayarak yürüyebiliyordu.

Aratap onu robdöşambrıyla karşıladı. Bakışları eskisine göre çok değişmişti. Sanki daha yumuşamış gibi geldi Biron'a. Biron çok geçmeden bunun sebebini anladı, kontakt lenslerini takmamıştı. Aratap:

- Nihayet bütün gemiyi ayağa kaldırmayı basardın Farril dedi.

- Hepimizin hayatının kurtulması için bu lâzımdı. Nöbetçileri de gönderebilirsiniz. Sıçrayış geciktirildikten ve reaktör muayeneye başlandıktan sonra benim işim bitti. Artık benden korkmanız için bir sebep yok.

- Muhafizlar bir süre daha kalacaklar burada Biron. Ta ki, mühendislerimden haber gelinceye kadar.

Bitip tükenmek bilmeyen dakikalar boyunca beklediler.

Nihayet kominükatörün ekranında kırmızı harflerle “Makine dairesi" yazısı belirdi. Yazı bir iki defa yanıp söndü. Aratap düğmeye basarak:

- Raporunuzu verin, dedi. Kuru bir ses konuştu:

- C grubu hiperatomik reaktörü tamamen kısa devre yaptırılmış durumda. Tamir başladı.

- Altı saat sonrası için yeni Sıçrayış hesapları yapılsın. Sonra Biron'a dönerek heyecanlı bir sesle sordu:

- Ayrıntılar lütfen?

- Gillbret oth Hinriad makine dairesinde saklanırken reaktörlerden birine kısa devre yaptırmayı düşünmüş. O artık ne yaptığını bilecek durumda değil ve bu yaptığı için cezalandırılmaması gerekir.

Aratap ona hak verir gibi başım salladı:

- Zaten biz yıllardan beri onu, hareketlerinden ötürü sorumlu tutmuyoruz. Olayın bu bölümü tamamen ikimiz arasında kalacaktır. Ama yine de bazı hareketlerinizin beni şaşırtmaktan geri durmadığını söylemeden edemeyeceğim. Geminin havaya uçmasını niçin engellediniz? Davanız uğrunda ölmekten korkuyorsunuz sanırım.

- Dava diye bir şey yok. Asi gezegen yok. Bunu önce de söyledim şimdi de tekrar ediyorum. İsyanın tek merkezi Lingane'dı. Benim hareketlerimin sebebi de aşikâr. Ben babamın katilini bulmaya çalışıyordum. Artemisia nefret ettiği bir kimseyle evlenmekten kaçıyordu. Gillbret'e gelince, o da delinin biriydi zaten.

- Ama Autarch bu esrarengiz gezegenin varlığına inanıyordu. Bana verdiği koordinatlar herhalde bir yeri belirtiyor olmalı.

- Onun bütün inancı bir delinin gördüğü rüyaya dayanıyor desem bilmem inanır mısınız? Yirmi yıl önce Gillbret bazı şeyler hayâl etmiş. Ya da rüyalar görmüş. Autarch o noktadan hareket ederek bu

rüya dünyasının nerede bulunabileceği beş yer tespit etmiş. Hepsi çılgınlık bunların.

- Ama yine de beni rahatsız eden bir şey var.

- Nedir?

- Beni ikna etmek için pek fazla gayret sarf ediyorsunuz. Bu son Sıçrayış'ı yaptığımız zaman, gerçeği anlayacağız. Tuhaf bir durum içindeyim. Arkadaşlarınızdan biri bu gemiyi tehlikeye atıyor ve siz hemen ardından kurtarmak için elinizden gelen gayreti gösteriyorsunuz. Sonra da beni yine de âsi gezegenin olmadığına inandırmaya çalışıyorsunuz. Öyle değil mi? Şimdi ben kendime şu soruyu soruyorum: Eğer bu asi gezegen gerçekten var idiyse, benim bunun yerini öğrenmemem için Farrill kendisi de birlikte havaya uçmaya razı olurdu. Çünkü genç ve romantiktir ve bir kahraman gibi ölmek onu mutlu eder. Ama bunu önlemek için çok büyük bir gayret sarf ettiğine göre demek ki Gillbret delidir ve asi gezegen aslında var olmamıştır. Bilmem anlatabiliyor muyum?

- Evet, çok iyi anlıyorum.

- Üstelik benim hayatımı kurtardınız. Hakan bundan çok memnun kalacaktır. Aynı zamanda kendi hayatınızı ve davanızı da kurtardınız. Hayır bayım bu işte bir karışıklık var. Sıçrayış'ı yapacağız.

- Benim buna bir itirazım yok ki.

- Çok soğukkanlısınız. Tyrannlı olarak doğmuş olmamanız bizim için büyük kayıp.

Onun için bu Biron'a yapılmış büyük bir iltifattı. Devam etti:

- Şimdi sizi kaldığınız yere kadar götüreceğim ve yine manyetik alanı kuracağım. Basit bir güvenlik önlemi, anlıyorsunuz ya.

Biron başıyla razı olduğunu belirtti.

* * *

Muhafız odada değildi artık, ama doktor oradaydı ve Gillbret'in hareketsiz yatan vücuduna eğilmişti. Aratap:

- Kendine gelemedi mi hâlâ? diye sordu. Onun sesini duyunca doktor fırlayıp kalktı:

- Kırbacın etkisi kaybolmuş durumda komiserim dedi; yaşlı olduğu için sinir sistemi harap olmuş; hayatı kurtulur mu, bilemiyorum.

Biron içinin acıyla burulduğunu hissetti. Duyacağı acıya aldırmadan diz üstü düştü, Gillbret'in üzerine eğildi. Elini hafifçe omuzuna koyarak:

- Gil, diye mırıldandı.

Dikkatle bakınca yüzünün minik ter zerrecikleriyle kaplı olduğunu gördü. Doktor subay:

- Çekilin onun başından, dedi. Sonra iç cebinden kutu çıkarıp açtı, Allahtan kırılmamış diye ilâve etti.

Enjektöre yeteri kadar ilaç çekti. Renksiz sıvı kendiliğinden Gillbret'e enjekte edildi. Sonra beklemeye başladı.

Kısa bir sür sonra Gillbret'in göz kapaklan kıpırdadı ve gözleri açıldı. Sonra fısıldayan bir sesle:

- Göremiyorum Biron, dedi. Hiçbir şey göremiyorum. Biron yeniden yaklaştı:

- Her şey düzelecek Gil, şimdi dinlenmeye bak biraz.

- İstemiyorum.

Doğrulmaya çalıştı ama başaramadı.

- Sıçrayış ne zaman?

- Birazdan olacak, birazdan.

- Yanımda kal sen, yalnız ölmek istemiyorum. Elini kaldırıp onu kolundan tutmak istedi, ama başaramadı, başı yastığa düştü.

Doktor yeniden üzerine eğildi.
- Arlık yapacak bir şeyimiz yok, dedi. Öldü! Biron gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti:
- Affet beni Gil, ama sen biliniyordun, anlayamazdın.
Biron güç saatler geçirdi. Ölü arkadaşına karşı son görevini yerine getirmek istemiş, ama Aratap reddetmişti. Gillbret'in cesedi bir atom fırınında yakılacak, külleri de uzaya fırlatılacaktı. Böylece atomları yıldızlararası madde olarak sonsuza kadar uzayda kalacaktı.
Doktor ona da kopmuş kas bağlarının çabuk iyileşmesini sağlayan bir iğne yapmıştı. Dizinin acısı daha şimdiden hafiflemişti. Ama zaten fizik acının ne önemi vardı?
O zamana kadar yaptığı tahlilin doğruluğundan zerre kadar şüphe etmemişti; ama ya aldanmış idiyse? Ya bunlar isyanın merkezini bulurlarsa? O zaman Tyrann lejyonlarını buraya göndermekte zerre kadar tereddüt etmezdi. Ona gelince, o da ölecekti... Üstelik asi gezegeni kurtarmak elindeyken kurtarmamış olmanın ıstırabı içinde ölecekti!
Sonra aklına kaybolan doküman geldi. Çoktan beri unuttuğu bu konunun böyle bir anda birden aklına gelmesi çok tuhaftı. Zaten arada bir bundan bahsediliyor, sonra bir süre unutulup gidiyordu. Asi gezegeni bulmak için aşırı derecede bir gayret harcanıyor, buna karşılık son derece önemli olan kayıp doküman ihmal ediliyordu.
Biron birden Aratap'ın, Asi gezegene bir tek gemiyle hücum etmeye kalkacağını düşündü. Ama bir tek gemi ve bir avuç adamla bütün bir gezegenin hakkından gelebilir
miydi?
Bir Tyrannlı bunu yapabilirdi belki de. Belki de bir tek gemiyle bütün bir gezegeni yok etmenin yolunu bulmuştu Tyrannlılar!
Nihayet Aratap geldi. Biron sabırsızlığını saklamaya çalışarak doğruldu. Aratap:
- Bahis konusu yıldıza ulaştık, dedi. Bir tek yıldız var orada. Aratap'ın verdiği koordinatlar doğruymuş.
- Eee?
- Gezegenleri aramaya ise lüzum görmedik. Çünkü Astrogatörlerimin bildirdiğine göre bu yıldız henüz bir milyon yaşında bir nova imiş. Gezegenleri olsa bile hepsi çoktan yanıp gitmiştir. Yıldız şimdi beyaz bir cüceden ibaret.
- O halde?
- Hakkınız varmış, asi gezegen diye bir şey yok!..

Yirmi ikinci Bölüm

ARATAP istediği kadar felsefe yapsın, duyduğu üzüntüyü saklayamıyordu. Bu son haftalarda babası içinde yaşıyordu sanki. Tıpkı onun gibi bir filonun başında Hakan'ın düşmanlarını ezmeye gidiyordu.
Bu dejenere çağda bir asi dünya bile yoktu. Ne Hakan'ın düşmanı vardı, ne fethedeceği dünya! Kendisi sadece ufak problemleri halleden basit bir komiser olarak kalmaya mahkûmdu.
Ama esef etmek hiçbir sonuca götürmeyen yararsız bahistir.
- Hakkınız var, dedi. Asi dünya mevcut değil! Sonra kendisi oturdu, Biron'a da oturmasını söyledi:
- Sizinle konuşacaklarım var.

Genç adam gururla ona bakıyordu. Ara tap onu bir aydan beri tanıyordu, ama bu bir ayda çok değişmiş, korkularını yenmeyi öğrenmiş, olgunlaşmıştı. Aratap kendini toparlamaya çalıştı. Tam bir çöküntüye mi düşüyordu? Kendisine tabi olanları da artık birer insan gibi mi görmeliydi? Onları sevmeli, onların iyiliğini mi istemeliydi.

- Yöneticiyle kızını serbest bırakacağım, diye söze başladı. En anlamlı hal yolu bu. Esasen bu işin siyasi yönü bakımından da kaçınılmaz bir şey. Kısacası onları hemen serbest bırakmak ve Vicdansız ile göndermek istiyorum, onların pilotluğunu yapar mısınız?

Biron hayretle sordu:

- Beni de mi serbest bırakıyorsunuz?

- Evet.

- Neden?

- Benim hayatımı kurtardın?

- Devlet islerine karışan şahsî hisler beni daima kuşkulandırır.

Aratap neredeyse kahkahalarla gülecekti. Ama kendini tuttu. Hiç şüphesiz her geçen an bu çocuktan biraz daha fazla hoşlanıyordu.

- Bu durumda sana daha başka bir gerekçe göstermeliyim. Ben Hakan'a karşı girişilen büyük bir isyan hareketinin peşindeydim; ve sen benim için tehlikeliydin. Ama ben Lingane'da basit entrikalar döndüğünü öğrendikten sonra, artık senden şüphe etmem için bir sebep yok. Ayrıca seni ve diğer tutukluları yargılamak da tehlikeli olur.

- Çünkü davalar Lingane mahkemelerinde görülecek ve kısmen bizim kontrolümüzden çıkacak. Duruşmalar sırasında haliyle asi gezegenden bahsedilecektir. Bu da onlara bir fikir verebilir. Böyle yaparsak onların reyine kalacak bir sembol vermiş oluruz kendilerine. İsyan etmek ya da gelecekten ümitlenmelerini sağlayacak bir sembol. Bir isyan ise ancak nice senede büyür gelişir.

- Yani beni tamamen hür mü bırakıyorsunuz?

- Hürriyet çok büyük bir söz aslında. Şüphesiz ki sizi devlete tam anlamıyla bağlı bir tebaa olarak göremeyiz. Bir defa Lingane artık bir müttefik olmaktan çıkacak ve yeni Autarch çok sıkı bağlarla Hakanlığa bağlanacaktır. Meselâ Linganelılar'la ilgili davaların, mutlak mahalli mahkemelerde görülmesi gerekmeyecektir. İsyana katılmış olan Linganelılar, şu anda elimizde bulunanlar da dahil olmak üzere Tyrann'a yakın dünyalara sürülecektir. Bunlar oralarda önemli zararlar veremezler. Sana gelince, sen de Nephelos'a dönmeyi ve çiftliğine kavuşmayı unutacaksın. Albay Rizzett gibi Rhodia'da kalacaksın.

- Bu âdil bir davranış olur. Peki Artemisia ile bu Tyrannlı'nın evlenmeleri işi ne olacak?

- Bu izdivacın yapılmamasını istiyorsun değil mi?

- Bizim evlenmek istediğimizi siz de biliyorsunuz. Bir ara bu işi hal yoluna koymanın mümkün olduğunu söylemiştiniz?

- Söyledim ama, bu benim yaptığım hesaba göre... Eski ata sözünü bilirsin tabii: "âşıkların ve diplomatların söyledikleri yalanlar affedilebilir."

- Sizi temin ederim ki bunun bir yolu var komiser. Hakan'ı buna ikna etmek yeter: Sarayından biri, Tyrannlı kudretli bir ailenin vârislerinden biriyle evlenebilir. Nasıl ki ihtiraslı bir Linganelı isyana kalkarsa, pekâlâ ihtiraslı bir Tyrannlı da ihtilâl çıkarabilir.

Bu defa Aratap kahkahalarla güldü:

- Vallahi tam bir Tyrannlı gibi düşünüyorsun. Sana bir nasihat vereyim mi? Evlen onunla, hemen, hiç vakit geçirmeden. İş bir defa olup bittikten sonra mesele kalmaz. Pohang a da başka birini

buluruz.
Biron bir an tereddüt etti sonra:
_ Teşekkür ederim komiser, diyerek elini uzattı.
Aratap onun elini sıkarak:
- Bu arada itiraf edeyim ki, bu Pohang'ı da hiç sevmem dedi. Haa, sana gelince bir şeyi aklından çıkarma ve boş yere hayale kapılma. Yöneticinin kızıyla evlisin diye vârisi olarak onun yerine geçemezsin. Bunu aklından çıkar; çünkü sen bizim aradığımız tipte biri değilsin.
Aratap gittikçe küçülerek uzaklaşan Vicdansız'a bakıyordu. Böyle bir karar verdiği için çok mutluydu. Delikanlı hürdü. Haber daha önceden Tyrann'a gönderilmiş bulunuyordu. Andros olanları duyunca herhalde sinir krizleri geçirecek ve kendisinin komiserlikten alınması için teşebbüslerde bulunacaktı.
Gerekirse Tyrann'a da gidebilir, Hakan'dan randevu alarak ona olayları anlatırdı. Krallar Kralı gerçeği anlayınca onun en akıllı yolu tuttuğunu anlayacak ve bundan sonra düşmanlarından korkmasına gerek kalmayacaktı.
Vicdansız artık küçük, parlak bir benekten ibaretti. Nebula'dan çıktığı şu sıralarda.
Rizzett de Vicdansızdın ekranında Tyrann gemisinin gittikçe uzaklaşıp küçülüşünü seyrediyordu. Birden:
- Demek bizim gitmemize göz yumdu, dedi. Biliyor musunuz, eğer bütün Tyrannlılar onun gibi olsa hiç düşünmeden onların safina geçerdim! Aslına bakarsanız bu hikâye kafamı karıştırdı benim. Çünkü zihnimde yerleşmiş, kesinleşmiş bir Tyrannlı tipi vardı. Aratap bu tipe uymuyor. Bana bakın, acaba şu anda konuşmalarımızı duyuyor mudur?
Biron aracı otomatik pilota bağladı, sonra pilot koltuğunu geri çekerek ona döndü:
- Hayır, asla duymuyor. Şimdiye kadar yaptığı gibi bizi hiperuzayda izleyebilir; ama konuşmalarımızı dinleyemez. Yani bu gemide öyle bir düzen yok. Hatırlıyorsun herhalde dördüncü gezegende bizi esir ettiği zaman benim Autarch'la konuşmamı kendi radyomuzun yaptığı yayından dinlediğini söylemişti değil mi?
Artemisia bir parmağını dudaklarına koymuş olduğu halde pilot kabinine girdi.
- Lütfen yavaş konuşun, dedi. Babam uyuyor. Artık Rhodia'ya. yaklaşıyoruz galiba değil mi?
- Bir sıçrayışta varacağız Arta. Aratap'in seyir subayı bizim için bu hesabı yaptı. Rizzett:
- Özür dilerim elimi yıkayacağım, diye dışarı çıktı.
O çıkınca genç kız Biron'un kollarına atıldı, onu kucakladı, okşadı, sonra dudakları buluştu. Ayrıldıkları zaman nefes nefese kalmışlardı.
- Seni seviyorum... Seni sözlerle anlatılamayacak kadar çok seviyorum.
Daha sonraki konuşmaların bir orijinalliği yoktu tatmin ediciydi. Biron bir ara:
- Arta, dedi, Rhodia'ya inmeden önce evlenmeliyiz.
- Valla bunu babama açıklamaya çalıştım, hem yönetici hem de bu geminin kaptanı olarak bizi evlendirme yetkisi olduğunu gemide Tyrannlı bulunmadığını söyledim; ama tam anlamıyla anlayıp anlamadığını bilemiyorum. Uyandığı zaman bir daha söylerim.
Biron gülümseyerek:
- Merak etme, dedi. İkimiz bir olursak onu ikna ederiz.
Rizzett mümkün olduğu kadar gürültü yaparak geri döndü.
- Yazık ki artık römorkumuz yok. İnsan burada zor nefes alıyor, dedi.
- Sıçrayış yakında, Tedor, dedi. Birkaç saate kadar Rhodia'ya varırız.

Rizzett cesareti kırılmış bir ifadeyle:
- Biliyorum, dedi ve ölünceye kadar orada kalacağız. Yoo, şikâyet ediyor değilim! Hayatta olduğum için çok memnunum. Ama bu pek saçma bir son oldu.
Biron düzeltti:
- Bu asla bir soıı değil. Rizelt başını kaldırarak:
- Her şeye yeniden başlayacağımıza inanıyor musun? Ben inanmıyorum. Çünkü yaşlıyım ve yaşamam için de pek geçerli sebepler yok. Lingane bağlanacak ve ben bir daha ülkemi hiç göremiyeceğim. Beni en çok üzen bu. Kısacası yarım bir insan olacağım demektir. Halbuki sen gençsin, Nephelos'u çabuk unutursun.
- Vatan basit bir gezegenden ibaret değildir Tedor. Biz yüzyıllardan beri bu gerçeği unuttuk; ve başımıza ne geldiyse bu yüzden geldi. Bizim vatanımız bütün Samanyolu'-dur.
- Belki... Belki... Eğer asi gezegen var olsaydı gerçekten öyle olabilirdi.
- Asi gezegen var Tedor.
- Saçmalama... Şu anda şaka kaldıracak durumda değilim.
- Ben şaka etmiyorum. Bu gezegen var ve ben nerede olduğunu biliyorum. Birkaç haftadan beri biliyorum bunu. Bütün olaylar oradan kaynaklanıyor. Bu olaylar durmadan kafamın kapısına vuruyor, ama ben onları içeri almıyordum... Ne zamana kadar mı? Dördüncü gezegende Jonti'yi yendiğimiz zamana kadar. Jonti ne demişti bize? Kendisinin yardımı olmadan beşinci gezegeni bulamayacağımızı söylemişti değil mi? Bu sözleri tam tamına hatırlıyor musun?
- Hayır, tam tamına hatırlamıyorum.
- Ama ben bunları söylediğini biliyorum. Bize yetmiş ışık yılı küp içinde bir yıldız bulduğunu söyledi. Bu bakımdan kendi başımıza aramaya kalkarsak bilmem hangi astronomik rakamda bir şansımız olduğunu da belirtti. İşte, bana öyle geliyor ki tam o sırada bende jeton düştü ve olayları yerlerine yerleştirebildim.
- Bende hiçbir jeton düşmesi olmadı, lütfen açıklar mısın?
Artemisia da:
- Ben de hiçbir şey anlamıyorum Biron, dedi. Ne demek istiyorsun?
- Çok basit, bakın anlatayım: Gillbret'in hikâyesini hatırlıyor musunuz? Meteorit füzesine çarptığı zaman, hem f yolunu hem de sıçrayışlarını, önceden kesinlikle tahmin : edilemeyecek şekilde saptırmıştır. Buna rağmen son Sıçrayış'tan sonra hemen hemen hiçbir ihtimal olmamasına rağmen, kendisini bir yıldız sisteminin yanında buluyor! Bu o derece imkânsız bir tesadüf ki, inanmak mümkün değil.
- O halde bir delinin rüyasıydı bahis konusu olan ve asi gezegen de masaldan ibaretti.
- Meğer ki, çok daha uygun bir yıldızı bulabilme şansını verecek şartlar var olsun. Ve bu şartlar vardı. Sonuç olarak ancak çeşitli şartların bir araya gelmesi onun bir yıldıza erişmesini sağlayabilirdi . . . Hattâ bunu kaçınılmaz hale getirirdi.
- Evet?
- Şimdi Autarch'ın muhakeme tarzına dönelim. Makineler zarar görmemiş, hiperatomik itişlerin gücü, başka bir deyişle Sıçrayışların uzunluğu değişmemişti. Sadece yönleri değişmişti ve inanılmaz derecede büyük olan Nebula'daki beş yıldızdan birine varacak şekilde değişmişti. İnsan kısa bir düşünme ile bunun imkânsız olduğu sonucuna varıyor.
- Bunu biz de kabul ediyoruz, senin açıklaman nedir?
- Benim açıklamam çok basit, itme gücü de, yön değişmemişti. Yani geminin yönünün değiştiğini

gösteren hiçbir işaret yoktu: İşte meselenin can alacak noktası burası. Peki ya gemi yönünü hiç değiştirmemişse. Bu durumda elbette bir yıldız sistemine varacak ve bunda tesadüfün falan rolü de olmayacaktı.

- İyi ama onun gittiği yıldız sistemi...

- Evet, içinde Rhodia'nm bulunduğu yıldız sistemiydi. Yani Rhodia'ya geldi o. Bu o derece aşikâr bir şey ki insana ilk bakışta anlaşılmaz bir şey gibi geliyor.

Artemisia:

- O zaman asi gezegen biz miyiz? Ama imkânsız bu.

- Neden imkânsız olsun? Rhodia kocaman bir gezegen; bir tarafında bir odak noktası olabilir. Bir şeyi saklamanın iki yolu vardır; birincisi hiçbir zaman bulunamayacağı bir yere meselâ At Başı Nebulası'na saklamak. Hiç kimse gidip de orada aramayı akıl etmez. Yahut da tam aksine göz önünde bir yere koyacaksınız; kimse o derece yakında olacağını tahmin etmediği için yine bulunamaz.

- Asi gezegenden döndükten sonra Gillbret'in başına gelene bakın. Onu canlı olarak Rhodia'ya getiriyorlar. Onun teorisine göre bu şekilde hareket etmelerinin sebebi, geminin Tyrannlılar'ın asilerin izi üzerine düşmesini önlemekti. İyi ama bu durumda zaten Gillbret'i niçin hayatta bıraksınlar? Gemiyi o olmadan da gönderseler yine aynı amaca varırlardı. Böylece Gillbret'in konuşması tehlikesini de önlemiş olmazlar mıydı? Nitekim sonunda öyle de yaptı.

- Kısaca asi dünyanın Rhodia gezegeninde olmasından başka bir ihtimal mevcut değil. Gillbret bir Hinriad idi, başka hangi gezegende bir Hinriad'ın hayatına karşı böylesine büyük bir ilgi gösterilir.

Artemisia heyecanla Biron'un elini sıktı:

- Eğer söylediklerin doğruysa babam büyük bir tehlike altında demektir.

- Yirmi yıldan beri olduğu gibi. Ama senin sandığın gibi bir tehlike değil. Bir defasında Gillbret bana insanın kendisini herkese karşı yarı deli, işe yaramaz biri gibi göstermenin ve bu rolü oynamakta devam etmenin ne derece zor olduğunu söylemişti. Evet, bu onun için bir oyundu. Rolünü tam yaşayarak oynamıyordu. Seni çok seviyordu Arta. Autarch'ın karşısında kendi kendisine ihanet etti. Bana bile çabuk açıldı; gerçekleri söylediği zaman tanışalı daha birkaç saat olmamıştı.

- Ben şahsen gerçekten önemli bir gerekçe varsa, bu şekilde bir hayatı desteklerim. Bir insan bütün hayatı boyunca kendi kızına yalan söylesin... Bütün ömrünü verdiği eserini tehlikeye atacağına, kızı için korkunç olan bir izdivacı kabullensin... Tyrannlılar'ın bu derece sevgisini toplasın...

Artemisia heyecanla sordu:

- Ciddi olamazsın?!

- Bunun başka bir açıklaması yok Arta. Yirmi yıldan beri yönetici. Ülke yıllardan beri gelişiyor ve Rhodialılar'ın teslim ettiği topraklarla gittikçe genişliyor. Onlar bunu emin ellerde olduklarına inandıkları için yapıyorlar. Ve baban yirmi yıldan beri hiç şüphe uyandırmadan bu isyanı hazırlıyor; çünkü onlara daima zararsız biri olarak görünüyor. Rizzett:

- Biron, bunlar çok tehlikeli teoriler dedi.

- Hayır, teori değil. Son konuşmamızda Jonti'ye Yönetici'nin babama ihanet etmiş olamayacağını çünkü babamın onun gibi bir adama sır vermeyeceğini söylemiştim. Evet, gerçekten babamın yaptığı da buydu. Gillbret babamla yönetici arasındaki konuşmaları dinleyerek Jonti'nin bir isyandaki yerini öğrenmişti. Bunu iki şekilde yorumlayabiliriz: Babam Jonti hesabına çalışıyor ve yöneticinin desteğini almak istiyordu; ya da bunun aksi yani yönetici için çalışıyor, öte taraftan Jonti'nin teşkilâtına sokularak Lingane'da vaktinden önce bir patlama olmasını önlemek istiyordu. Çünkü böyle

bir şey bu zamana kadar başarıyla yürüttüğü projeleri mahvedebilirdi.

- Ben Gillbret'in reaktörüne kısa devre yaptırdığı gemiyi kurtarmak için niçin elimden geleni geri koymadım? Kendim için değildi. Aratap'ın beni bırakacağını da ummuyordum. Hattâ Arta seni kurtarmak için de değildi. Maksadım yöneticiyi kurtarmaktı, içimizde en önemli kişi buydu ve zavallı Gillbret bunun farkında değildi. Rizzett başını salladı:

- Özür dilerim ama buna inanmıyorum. Yeni bir ses, söze karıştı:

- Ama yine de inanacaksın. Çünkü söyledikleri doğru.

* * *

Yönetici heybetli yapısıyla kapıda duruyordu. Bakışları da sesi de birden değişmiş gibiydi. Artemisia ona koştu:

- Baba Biron diyor ki...

- Biron'un dediklerini duydum...

Kızının saçlarını okşayarak devam etti:

- Ve doğru söylüyor... Hattâ bir Tyrannlı ile evlenmene bile müdahale etmeyecektim.

Arta, hayretler içinde iyice görmek ister gibi bir adım gerileyerek babasına bakmaya başladı:

- Çok değişmişsin baba, sanki...

- Sanki başka bir adam olmuşum değil mi? Sonra üzülerek devam etti:

- Ama bu fazla sürmeyecek. Rhodia'ya varır varmaz yine bildiğin, her zaman tanıdığın gibi olacağım ve sen bunu kabul edeceksin.

Rizzett ve Biron nefes almaktan bile çekinerek ona bakıyorlardı. Hinrik:

- Biron buraya gel, dedi.

Biron yaklaştı, elini omuzuna koydu:

- Senin hayatını feda etmeye hazır olduğum bir an oldu. Aynı şeyin yeniden olmayacağını kimse temin edemez. Daha aylarca hiçbirinizi koruyamam. Yani daima sizin şimdiye kadar tanıdığınız Hinrik olacağını. Siz de bana öyle davranacaksınız. Davamız için şart bu. Siz de bunu kabul edecek misiniz?

Artemisia ve Biron başlarını eğerek kabul ettiklerini belirttiler. Bunun üzerine Hinrik:

- Ne yazık ki, dedi, olan oldu. Yirmi yıl önce şimdiki gibi katılaşmamıştım. Yoksa Gillbret'i öldürtürdüm. Buna karar veremedim bir türlü. Onu idam ettirmediğim için şimdi bir asi gezegen olduğu ve şefinin de ben olduğum biliniyor. Biron atıldı:

- Ama bunu yalnız biz biliyoruz. Hinrik acı acı gülümsedi.

- Sen öyle sanıyorsun, çünkü çok gençsin. Aratap'ın senden daha az zeki olduğunu mu zannediyorsun? Senin, asi gezegenin burası olduğunu şefinin de ben olduğumu keşfetmeye yönelten verilerin hepsini o da biliyor. O da senin gibi bir muhakeme zinciri kurabilir. Ne var ki o daha yaşlı ve daha tedbirlidir. Üzerinde ağır sorumluluklar var, bu bakımdan faraziyelerle uğraşacak vakti yoktur. O ise kesin deliller ister.

- Şunu da söyleyeyim... Sizi fazlaca duygulu olduğu için mi serbest bıraktı sanıyorsunuz. Ben biraz önce bahsettiğim konuyla ilgili olduğuna bahse girerim. Çünkü, onu bana ulaşan yola getirecek yanlış bir hareketinizi bekleyecektir o sizin.

Biron bembeyaz olmuştu:

- Acaba Rhodia'yı terk mi etsem?

- Kesinlikle hayır. Bu korkunç olur. Gerçek bir lüzum olmadıkça hiçbir gerekçe sizin buradan ayrılmanızı makul gösteremez. Zaten hazırlıklarını tamam... Topu topu bir sene, hattâ belki daha az bir

zaman kaldı...
- Ama efendim, sizin hesaba katmadığınız bazı faktörler var, meselâ şu kaybolan doküman...
- Babanın aradığı mı?
- Evet.
- Baban her şeyi bilmiyordu sevgili yavrum. Zaten hiçbir kimsenin her şeyi tam olarak bilmemesi gerekir. Çok tehlikeli olur bu. İhtiyar Çiftçi kütüphanemde gördüğü eserler sayesinde benim yardımım olmadan bu dokümanın varlığını keşfetmişti. Yalnız bunun önemini anlamış olması bile onun için çok büyük bir şereftir. Ama eğer bana sorsaydı bu dokümanın dünyada olmadığını söylerdim ona.
- İşte benim korktuğum da bu, dedi Biron. Bunun Tyrannlılar'ın elinde olduğuna eminim.
- Yapma canım, kesinlikle öyle bir şey yok. Çünkü o doküman yirmi yıldan beri bende. Ben o sayede ihtilâli hazırladım. Ancak onu okuduktan sonra kazanılacak zaferin meyvalarının devamlı olabileceğine hükmettim.
- Bir silâh bu değil mi?
- Bütün kâinatın en kudretli silahı. Bizi de Tyrannlılar'ı da mahvedebilecek, ama Nebula Krallıkları'nı kurtaracak bir silah. O olmadan da belki Tyrannlılar'ı yenebilirdik ama; sonra günün birinde yenilme sırası bize de gelirdi. Onlar gibi bizim de politik bir geçmişimiz var. Eskiden dünyada nasıl olmuşsa şimdi de olgunluk zamanı bize geldi. Bambaşka bir hükümet kurulacak. Samanyolu'n-da daha önce hiç denenmemiş bir yönetim şekli. Artık Hakan da, Autarch'lar da, yöneticiler de, Çiftçiler de olmayacak.
Rizzett dayanamadı:
- Uzay aşkına, peki ne olacak öyleyse?
- İnsanlar, yalnız insanlar...
- İnsanlar mı? Peki kim yönetecek onları? Kararları
kim verecek?
- Bunun yolu var. Bendeki metin sadece bir gezegenin, belirli bir bölümünü ilgilendirmiyor, bütün Samanyolu'nu ilgilendiriyor.
Yönetici gülümsedi, sonra:
- Gelin çocuklarım, dedi. Sizi evlilik bağıyla birleştireyim.
Biron Artemisia'nın elini tuttu, Artemisia başını kaldırarak gülümsedi. Aynı anda her ikisi de içlerinde bir tuhaflık duydular. Vicdansız, bu seyahat için gerekli otomatik Sıçrayış'ını yapıyordu.
Biron Hinrik'e döndü:
- Törene başlamadan önce bana bu metin hakkında daha fazla bilgi veremez misiniz? Bu merakım giderildikten sonra bütün dikkatimi sizin güzel kızınıza verebilirim.
Artemisia da gülerek:
- Evet baba lütfen dediğini yap diye söze karıştı. Benimle evlenirken başka bir şeyi düşünmesini istemem.
Hinrik:
- Öyleyse dinleyin, dedi, ben onu ezbere biliyorum.
Rhodia'nın güneşi ekranda bütün ihtişamıyla göründüğü zaman Hinrik, biri dışında bütün Samanyolu'ndaki dünyaların hepsinden daha eski olan metni okumaya başladı:
«Biz, Dünya vatandaşları, kusursuz bir birlik yaratabilmek, adaleti kurmak, memleketimizde barışı sağlamak, herkese refah getirmek ve bizden sonra gelecek nesillere bırakmak üzere Birleşik Dünya Devletleri Anayasasını kuruyor ve ilân ediyoruz...»

SON